Întîlnirea

Kay Hooper

Loveswept

Kay Hooper ★ Întîlnirea

AMIRONI

Loveswept

Kay Hooper

Întîlnirea

Traducere de Oana Negureanu

Editura MIRON
București

Time After Time
by Kay Hooper

© copyright 1994 by
Kay Hooper

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

© copyright 1995 by Editura MIRON

Loveswept

Kay Hooper

Întîlnirea

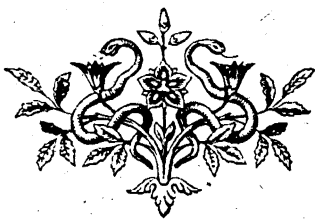

ISBN 973-95056-8-7

Capitolul unu

– Domnişoara Cortney-Bennet?

Dintr-un colţ îndepărtat al încăperii foarte întunecate, o voce slabă şi plăcută îl admonestă uşor:

– Doar Bennet, vă rog. Majoritatea americanilor nu folosesc cele două nume legate cu liniuţă între ele.

Puţin năucit din anumite motive, păşi în apartament şi închise pe jumătate uşa în spatele lui. Era atît de întuneric, încît avea sentimentul neplăcut că fusese înghiţit de ceva imens şi oarecum ameninţător. Şi nu ajuta deloc faptul că ploaia şiroia pe ferestrele înalte sau că în depărtare se auzea bubuitul tunetului.

– Îmi pare rău. Ăăăh, am primit un mesaj în

legătură cu o problemă.

Urmară cîteva momente de tăcere, întrerupte doar de o bufnitură surdă, atunci cînd el mai făcu un pas înainte, se împiedică de ceva tare şi descoperi apoi că se întinsese pe ceea ce părea să fie o cutie de dimensiuni considerabile. Vocea aceea subţirică ajunse pînă la el printre blestemele pe care tocmai le şoptea.

– Doar o problemă minoră. Poate că ai observat şi dumneata că este întuneric beznă.

– Toată clădirea este în întuneric, răspunse el, culegîndu-se de pe cutie.

– Ei bine, dumneata eşti proprietarul clădirii. Chiar nu poţi să faci nimic? Apoi dintr-o dată vocea aceea suavă deveni suspicioasă. Tu chiar *eşti* proprietarul clădirii, nu-i aşa?

– Nici vorbă, îi zise el politicos în timp ce îşi scutura costumul de ceea ce la pipăit păreau a fi ace cu gămălie. M-am oprit doar ca să violez o doamnă drăguţă şi apoi să fur ce e mai de valoare.

– E o vreme perfectă pentru aşa ceva, murmură ea.

– Ascultă, poţi să-mi spui unde *eşti?* îi ceru el, încercînd să se orienteze după vocea aceea firavă.

– Nu sînt tocmai sigură. Eram sub duş cînd luminile s-au stins şi nu am reuşit deloc să-mi găsesc lanterna. De-abia am reuşit să găsesc telefonul.

Înainte să se poată opri, o întrebă:

– Dar nişte haine ai reuşit să găseşti?

– Am găsit un halat. Vocea îi deveni cumva gînditoare. Sau poate că e prosopul pe care l-a ros Caliban şi care are cîteva găuri. Dar totuşi pare să fie un halat.

Fascinat, el mai făcu un pas în direcţia de unde venea vocea ei, se împiedică din nou şi se trezi îmbrăţişînd cu foc ceva înalt, nemişcat şi plin de blană. Tresărind violent, făcu un pas în spate, se împiedică din nou şi se aşeză, destul de violent, pe o altă cutie.

– Ce naiba?

– Te rog să mă scuzi.

– Tocmai am luat în braţe ceva din blană, reuşi el să-i spună.

– Era viu?

– Sper din tot sufletul că nu!

– Oh, ei bine, ăla era Fluffy. E un urs. Un urs *împăiat,* adăugă ea oarecum grăbită.

El respiră mai uşurat.

– Aha, da.

– Mda, cam aşa ceva. Ai cumva o lanternă?

El se hotărî să rămînă cuminte pe cutia lui, pentru că era ceva destul de enervant să te întîlneşti cu un urs, fie el şi împăiat, în întunericul total.

– N-am reuşit să-mi găsesc lanterna, îi explică

el, apoi adăugă: Şi eu m-am mutat de-abia ieri.

– Mda, mi-ai fost de mare ajutor pînă acum, îi zise ea pe un ton sever. Dar pînă la urmă care este numele tău? Îl ştiam, dar l-am uitat.

– Noah Thorne. Şi tu eşti Stephanie Alexandra Cortney Bennet, zise el, aducîndu-şi aminte să le pronunţe fără liniuţă între ele. Mi-a rămas în minte.

– Impresionant, nu-i aşa? aprobă ea veselă. Ăsta e numele pe care l-am primit la naştere, dar îl folosesc doar atunci cînd este vorba de afaceri. Pentru prieteni nu sînt decît Alex Bennet.

De cîtva timp, Noah era conştient că imaginea mentală, pe care şi-o făcuse despre doamna cu numele acela impresionant, era oarecum greşită. Acum era sigur că greşise binişor în privinţa ei. Nu se întîlniseră niciodată faţă-n faţă şi nici măcar nu vorbiseră la telefon; el doar văzuse cîteva dintre interioarele pe care le decorase ea şi o angajase prin corespondenţă, ca să decoreze şi clădirea lui.

Iar Alex Bennet, chiar înainte să se intereseze de toate detaliile modificărilor făcute la clădire, ceruse în schimb imediat un apartament pentru ea. Pentru că se hotărîse să se mute iar în San Francisco, din Est, unde stătuse pînă atunci, şi amîndouă, şi slujba şi apartamentul i se păruseră perfecte. Numai că el fusese plecat toată ziua, în timp ce ea tocmai se muta, şi tot nu se întîlniseră.

Nici unul din ei nu cunoştea deloc clădirea aceea, ea, pentru că era prima ei zi acolo, iar Noah, pentru că fusese plecat din oraş cu afaceri, atunci cînd se făcuseră modificările.

Era o clădire veche care înainte fusese un depozit, iar acum era modificată, cu destule dificultăţi, într-o clădire cu apartamente. În principiu trebuiau să fie cinci astfel de apartamente, deşi în acel moment numai două se puteau locui cît de cît decent: cel în care se mutase el, cu o zi în urmă, situat la ultimul etaj, şi cel în care de-abia se mutase Alex Bennet, şi care era la parter. Nici unul dintre apartamente nu avea mai mult decît podelele goale şi zidurile de cărămidă de jur împrejur, în acel moment.

Noah se săturase de apartamentul pe care îl avusese în centrul oraşului, într-un vast complex comercial, şi se hotărîse să se mute în clădirea aceasta nouă, imediat ce proiectul de modificări devenise realizabil. Plănuise să se ocupe de clădire chiar el însuşi, luînd apartamentul de la ultimul etaj, ca fiind şi un spaţiu de locuit şi un loc de unde să-şi poată conduce afacerile. Şi asta i-ar fi permis să aibă un spaţiu mai mare pentru atelierul lui fotografic şi mult mai mult timp pentru a se ocupa de el.

Acum se întrebă dacă nu cumva fusese mult prea optimist cînd se gîndise că va avea mai mult

timp liber. Tot ce putea să nu meargă bine, deja nu mergea şi era acolo doar de o singură zi. Chemase instalatorul la numai cîteva ore după ce se mutase, pentru a repara diversele ţevi şi garnituri care nu funcţionau sau care curgeau, îi ceruse şefului de proiect să vină şi să zidească o uşă care nu fusese trecută în nici un plan, dar care se părea că cineva o considerase necesară, şi acum se părea că va trebui să cheme electricianul să vadă ce anume se mai stricase din instalaţia electrică pe care de-abia o montase.

Aşa că acum stătea pe o cutie, într-o cameră întunecoasă, mult prea înspăimîntat să se mişte din cauza unui urs împăiat şi din ce în ce mai curios să ştie mai multe despre decoratorul-chiriaş, în apartamentul căreia se afla. Îşi controlase serviciul telefonic pentru mesaje înainte să plece de la studio, în seara aceea, oprindu-se la un telefon public, pentru că telefonul de acasă nu fusese încă contectat, iar cel de la studio tocmai fusese scos din funcţiune, de vreme ce fusese ultima lui zi acolo.

Adevărul era că nu prea avea ce să facă în situaţia în care se găseau, dar cînd aflase că avea probleme cu chiriaşul lui cel nou, se simţise obligat şi într-un fel chiar şi onorat, grăbindu-se să afle care era problema. Întîlnindu-se cu întunericul încă din clipa în care intrase în clădire, reuşise cu

destulă greutate să-şi găsească drumul, mai mult pe pipăite pînă la cel de-al treilea etaj şi pînă în propriul lui apartament, unde căutase, fără nici un succes de altfel, o lanternă; şi apoi coborîse din nou sprijinindu-se de pereţi, pînă în apartamentul ocupat de Alex.

Dar din păcate nu se puteau ajuta cu nimic unul pe celălalt.

Conştient parcă dintr-o dată de tăcerea care se lăsase între ei, o întrebă:

– Ai cumva nişte chibrituri? Lumînări?

– Tu-ţi baţi joc de mine? De-abia am reuşit să găsesc ceva cu care să mă îmbrac.

Noah calculă în gînd direcţia în care credea el că se afla ursul, se ridică cu grijă de pe cutia lui şi făcu o altă încercare de a ajunge în apropierea vocii. Cînd degetele sale întinse atinseră iar blana, îşi retrase mîna, blestemîndu-şi în tăcere simţul de orientare, se întoarse cu încă zece grade, şi o porni mai departe.

Următoarele minute fură cel puţin ciudate. Localizînd un perete într-un fel cu totul original, intrînd cu capul în el, începu să meargă de-a lungul lui pipăindu-l cu mîna, pînă cînd reuşi să descopere o uşă. Deschise uşa, dintr-un fel de reacţie instinctivă, şi la fel de repede o şi închise cînd un mîrîit profund şi ameninţător se auzi de după ea.

– Pentru numele lui Dumnezeu ce...?

– Nu e decît Caliban. Mi-ai spus că pot aduce cu mine şi un animal domestic, îi reaminti ea pe un ton iritat. Este foarte bine dresat.

Noah se hotărî să nu întrebe exact ce fel de rasă de animal era Caliban; oricum, judecînd doar după mîrîit era unul de calibru mare. Încercînd iar să ghicească cam pe unde era chiriaşul lui, se întoarse şi căută să traverseze din nou camera.

– Ar fi mult mai simplu, zise el, dacă am ieşi să cumpărăm alte lanterne şi nişte lămpi cu gaz.

– Ei bine, cinstită să fiu, îmi diplace profund să devin o pacoste pe capul cuiva, îi răspunse ea, dar mi-e teamă că va trebui să te duci tu singur şi să le cumperi. Nu sînt îmbrăcată ca să ies undeva. Sau cel puţin nu cred. Oare nu se-va mai repara odată curentul?

– Dacă trăsnetul a lovit un transformator sau mai ştiu eu ce echipamente mai au şi ei, îi răspunse el, şi dacă echipa de intervenţie a găsit locul cu pricina, probabil că destul de repede. Dar dacă este vorba doar de clădirea asta, cine mai ştie cînd vom avea din nou curent.

– Am sunat eu la Compania de electricitate; ei spuneau că e din cauza furtunii.

– Şi n-au spus şi cînd cred ei că vom avea din nou energie electrică?

– Se pare că n-au îndrăznit să precizeze du-

rata exactă. Am sunat iar la serviciul tău de mesaje ca să-ţi transmit şi ţie ce au zis ei, dar am înţeles că deja îţi verificasei mesajele. Nu prea credeam că puteai face ceva, dar... Vocea i se stinse pentru un moment, apoi îi reveni cu ceva mai mult curaj. Dar pînă acum n-am fost niciodată atît de singură într-un oraş străin, fără lumină, şi m-am cam speriat puţin.

El îi replică imediat:

– Nu pot să te învinuiesc. Un apartament străin şi tot e destul de rău, dar să mai fie şi pe întuneric? Inima mea încă palpită după ce am luat în braţe ursul tău.

Ea chicoti şi pentru că vocea părea să fie foarte aproape, Noah întinse o mînă tremurătoare.

– Asta eşti...

– Da, asta sînt eu, îi zise ea uimită şi cam fără suflu.

El îşi retrase încetişor mîna.

– Aha... Îmi pare rău.

Putea eà să aibă o voce de fetiţă, reflectă el, dar nu era nimic copilăresc pe ceea ce pusese el mîna.

Alex îşi drese glasul.

– Cam ăsta este şi avantajul bărbaţilor orbi. Uite, eu sînt foarte aproape de canapea. O să mă dau puţin înapoi şi mai într-o parte şi tu dacă mai faci un pas înainte, cred că putem să stăm amîn-

doi jos.

Cu multe ezitări reuşiră pînă la urmă să facă ce-şi propuseseră.

– Ar cam trebui să mă duc afară ca să caut ceva cu care să ne putem lumina măcar puţin, îi zise el, dar, ca să fiu cinstit, nu prea văd cum aş putea să ajung din nou la uşă.

– Din cauza asta nu m-am mişcat nici eu de la locul meu, îi mărturisi ea. Şi de vreme ce apartamentul ăsta are doar o singură cameră imensă şi doar un dormitor şi o baie care sînt separate de ea, cei care au avut treabă pe aici au lăsat totul baltă şi au plecat cînd am venit eu. Cred că s-au cam speriat de Caliban.

Ceva în legătură cu numele ăsta îl cam sîcîia pe Noah, dar nu-şi putea da seama ce anume; nu ştia decît că de fiecare dată cînd era menţionat acest nume, ceva din amintirile lui erau parcă răscolite.

– Nu e vicios, nu-i aşa?

– Ah, nu, nici vorbă. E doar mare. Şi arată puţin... ăăă... mai neobişnuit. Şi înainte ca Noah să mai poată spune ceva în legătură cu acest subiect, ea continuă să vorbească plină de veselie: Trebuie să-ţi spun că încă nu am mai întîlnit un client în asemenea circumstanţe. Sau un proprietar, că tot veni vorba. Ai de gînd să fii un proprietar bun?

Şi uimit şi amuzat de întrebarea ei, el îi răspunse cu multă gravitate:

– Eu unul aşa sper. Dar cum sînt un novice, va trebui să ai răbdare cu mine, cel puţin pentru început.

Ea rîse din nou, scoţînd un sunet plăcut şi oarecum mai deosebit, iar Noah simţi cum curiozitatea lui, în legătură cu persoana ei, sporeşte. Oricum, nu putea fi la fel de tînără pe cît îi suna vocea, altfel nu ar fi avut acele curbe teribil de feminine pe care le atinsese el, şi era ceva mai scundă decît o femeie de înălţime medie. Pînă la urmă, el se decise că era ceva teribil de intrigant în această primă întîlnire a lor. Poate că asta se întîmpla din cauza întunericului; iar în lipsa văzului, încerca să-şi folosească celelalte simţuri mai mult decît o făcuse vreodată pînă atunci.

Urechile lui percepeau sunetul vocii ei plăcut şi muzical, iar timbrul ei subţire şi delicat, teribil de fascinant. Mirosea a săpun de plante, reamintindu-i de o pădure proaspăt înverzită după o ploaie de primăvară. Şi deşi nu se atingeau, îi putea simţi căldura trupului alături de el, pe canapea. Mintea i se umplu de întrebări şi în întunericul acela atît de enigmatic, acestea erau de o ciudăţenie de-a dreptul torturantă.

După ce auzise numele de Stephanie Alexandra Cortney Bennet, Noah îşi imaginase o femeie

înaltă şi solidă, foarte şic, foarte sofisticată şi cu un simţ al stilului cu totul deosebit. Alex era un decorator pe cont propriu, nu făcea parte din nici o firmă, ceea ce însemna ori că era plină de succes, deşi nu de foarte mult timp, ori că mizase enorm pe capacităţile ei de a se descurca singură în orice situaţie. El ştia de cele două apartamente de care se ocupase ea în Est, pe care de altfel le şi văzuse şi fusese foarte impresionat de munca ei, şi de cei doi clienţi care vorbiseră de ea numai de bine.

Acum, că tot îşi amintise de acea întîmplare, îşi dădu seama că amîndoi clienţii ei păruseră puţin uimiţi, iar remarcile, identice, îi reveniseră acum în minte: „E un decorator foarte bun". Desigur nu era o remarcă neobişnuită la un client mulţumit, se gîndi el. Dar... era cumva mai ciudată?

Fără să-şi dea seama, începu să asculte cu şi mai multă atenţie, cu fiecare simţ în parte, în alertă, curiozitatea şi un sentiment plăcut de mister prinzîndu-l în mrejele lor. Şi încă ceva, un sentiment ciudat, şi foarte convingător de... siguranţă?

– Azi ai venit în oraş? o întrebă el dorind să mai audă vocea ei atît de ciudată şi de fascinantă în acelaşi timp.

– Da, în dimineaţa asta. A fost un drum lung cu maşina.

– Ai venit cu maşina? exclamă el. Ai traversat

ţara cu maşina?

– Pionierii au lăsat o urmă în drumul lor, de-a lungul ţării, îi reaminti ea amuzată. Eu doar am mers pe urmele lor, mai ales că ei călătoreau cu convoaie de căruţe şi eu am venit totuşi cu o maşină.

– Şi ai venit aşa de una singură, fără nici un însoţitor?

– Doar cu Caliban. Şi a fost foarte plăcut, zău. Am văzut cea mai mare parte a ţării cu ocazia asta şi oricînd simţeam nevoia să mă odihnesc, îmi găseam cîte un loc mai ferit şi dormeam în camionetă.

În pofida întunericului, realitatea se îndepărta tot mai mult de imaginea pe care şi-o făurise el despre noul lui chiriaş: în mod clar, ea nu era deloc călătorul şic, de clasa întîi, pe care o crezuse el.

– Aşa că pur şi simplu ţi-ai tăiat toate punţile şi ai venit pînă aici? Ce-a spus familia ta, de toată treaba asta?

– Nu am nici un fel de familie. Părinţii mei au fost ucişi cînd eu aveam şase ani şi nu aveam nici un fel de rude apropiate. Am crescut la un orfelinat.

– Ai avut parte de o viaţă tare dură, îi zise el, plin de compasiune.

– Oh, nu, chiar deloc. Alex părea veselă. Orfe-

linatul era un loc decent, condus de nişte oameni foarte drăguţi. L-am părăsit cam cu zece ani în urmă, imediat după ce am împlinit şaisprezece ani. Nu am fugit, pentru că nu îmi plăcea acolo, ci pentru că îmi doream şi altceva.

– Şi unde anume ai fugit? o întrebă el curios.

– La circ.

– Cum?

Ea izbucni în rîs.

– Cei de la orfelinat ne-au dus la circ cam cu un an înainte ca eu să fug, şi într-un anume fel, ei bine, m-a obsedat. Aşa că m-am hotărît să plec şi să mă alătur circului.

– Şi asta-i ceea ce ai făcut?

– Desigur. Doar plănuisem totul.

– Un plan?

– Îmi place să-mi planific bine toate lucrurile. Aşa că am aşteptat pînă cînd a trecut un alt circ prin orăşelul nostru, iar cînd au plecat ei, m-am alăturat şi eu circului.

– Şi n-a încercat nimeni să te trimită înapoi?

– Am minţit în privinţa vîrstei. Şi de altfel mie îmi plăceau animalele, iar ei aveau nevoie de un dresor. Nu era un circ prea mare, adăugă ea cu grijă.

– Aşa că tu ai devenit dresoarea lor.

– Cam aşa ceva. Am dresat orice mi-au cerut ei să dresez. Maimuţe, elefanţi, cîini, cai, pisici.

– Pisici?

– Feline mari.

– Să nu-mi spui că ţi-ai băgat capul în gura unui leu?

– Ai fi destul de surprins, dacă ţi-aş spune ce anume am mai făcut, murmură ea.

Noah era oarecum neconvins.

– Şi cum Dumnezeu, o dresoare a ajuns să fie pînă la urmă decorator de interioare?

– Evoluînd.

– Poftim?

– Evoluînd. Eu cred că oamenii trebuie să se schimbe constant în timp ce evoluează spre fiinţe umane superioare. Am părăsit circul cam după patru ani, pentru că venise timpul să mă mai schimb puţin, să mai fac şi altceva.

– Şi ce anume ai mai făcut? o întrebă el fascinat.

– Păi, mai multe lucruri. Am părăsit circul în Richmond şi m-am dus la o veche prietenă de-a mea de la orfelinat; ea avea o afacere la care m-a rugat să particip şi eu, aşa că asta am şi făcut. Mi-am luat şi diploma de la liceu şi am făcut şi cîteva cursuri la colegiu cît timp am stat acolo. Cînd prietena mea s-a hotărît să-şi mute afacerile, o afacere cu obiecte de artă, eu am rămas în continuare în Richmond. După plecarea ei m-am ocupat de o mulţime de alte lucruri. Am lucrat la o

bancă, la o companie de asigurări şi la un muzeu. Apoi am făcut nişte cursuri de decoraţiuni interioare şi m-am hotărît să încerc şi asta un timp.

Zgomotul pe care îl făcu unghia degetului ei în contact cu canapeaua, pentru el însemnă mai mult decît tot ce îi spusese ea pînă atunci. Înţelese că era o tipă extraordinar de descurcăreaţă, cu o minte bine ordonată şi foarte încrezătoare în forţele proprii. Petrecuse zece ani într-un orfelinat şi apoi patru ani colindînd ţara cu un circ ambulant, înainte să se stabilească din nou în Est.

Deşi nu se putea abţine să nu creadă că viaţa ei din orfelinat nu fusese deloc una uşoară, ea totuşi se descurcase de minune în aceşti ultimi ani şi chiar reuşise să-şi facă un nume şi o reputaţie. Şi mai avea sentimentul, ciudat de puternic, că dacă ea ar fi intrat în mai multe detalii, ar fi putut descoperi nişte enigme şi mai fascinante.

Însă în acel moment, cea mai mare dorinţă a lui Noah era să aibă măcar un singur băţ de chibrit. Pentru că, deşi fulgerele scăpărau, ferestrele acelea înalte şi cu pervaz foarte lat nu prea permiteau luminii să intre în cameră, chiar deloc, măcar să se poată zări în treacăt.

Şi el dorea tare mult să o poată vedea.

– Dau întregul meu regat pentru un chibrit, murmură el, fără ca măcar să-şi dea seama că vorbise cu voce tare.

Alex însă nu sesiză nimic personal în acea remarcă.

– E cumplit de întuneric, nu-i aşa? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce a trebuit să laşi ferestrele să rămînă atît de sus şi cu un pervaz atît de lat?

– Nu am vrut să modific structura de bază a clădirii, îi răspunse el automat. Reprezintă o problemă majoră pentru decorare?

– Mă cam îndoiesc; şi oricum apartamentele de genul ăsta arată mai bine fără draperii la ferestre. Dar dacă nu discuţi cu compania care se ocupă de iluminarea străzilor ca să mai pună cîteva becuri puternice pe lîngă clădire, ceilalţi chiriaşi s-ar putea plînge din cauza asta.

Amuzat de sfatul ei critic, el murmură:

– Compania care se ocupă de iluminat va veni săptămîna viitoare; vor exista doi stîlpi cu becuri puternice, unul în faţa clădirii, la intrare, şi încă unul în spate. Şi mai am şi becuri subacvatice în bazinul de înot.

– Există şi un bazin? întrebă ea foarte interesată.

– De-abia construit. Nu este foarte mare, dar, ţinînd cont că această clădire este la o depărtare de multe mile de cel mai apropiat club de sănătate, m-am gîndit că un bazin ar fi ceva plăcut şi foarte util.

– Şi mai e şi o bucată bună de teren de jur

împrejur, nu-i aşa? Alex părea gînditoare.

– Cîţiva acri împrejmuiţi. Mi s-a părut a fi o investiţie bună; pot să mai construiesc cîteva clădiri ceva mai încolo, dacă mă hotărăsc să o apuc pe calea asta. Apartamentele şi chiar garsonierele sînt ceva foarte rar în părţile astea.

– Deci pentru tine asta înseamnă o investiţie?

– Mai mult sau mai puţin.

– În scrisoarea pe care mi-ai trimis-o ai menţionat că eşti fotograf şi că o bună parte din apartamentul tău va fi practic un studio fotografic. Te-ai hotărît dacă să-ţi decorez apartamentul la fel cu celelalte?

– După ce am văzut cît de golaş e, categoric. Dacă treaba asta te aranjează şi pe tine, mai întîi ne vom ocupa de apartamentele noastre, după care poţi să te ocupi şi de celelalte trei.

– Bine.

În timp ce conversaţia continua pe acelaşi ton prietenos, o parte a minţii lui Noah încerca să afle din ce motiv se străduise să traverseze toată camera aceea enormă, doar pentru a sta alături de ea. Îşi reaminti că citise cum anumite întreruperi de curent, care lăsaseră oraşe întregi neiluminate, făcuseră ca oamenii să se adune cît mai mulţi la un loc, formînd prietenii rapide între ei, multe dintre acestea dizolvîndu-se practic în clipa în care revenea lumina. Oare asta se întîmplase şi cu ei? O

tendinţă cît se poate de umană de a găsi companie pentru a alunga spaimele provocate de întuneric? Cumva în felul în care se adunau şi oamenii cavernelor în jurul unui foc, care îi mai ferea de sălbăticia întunecată din spatele lor?

Era ceva totuşi cu acel întuneric total care alunga precauţiile pe care oamenii şi le luau în prezenţa unui străin. Incapabil să poţi vedea ceva, nu mai era nevoie să urmăreşti expresia interlocutorului sau să te întrebi îngrijorat dacă nu cumva în timpul cinei ţi-ai pătat cămaşa curată. Nu era decît întunericul care părea să intensifice fiecare sunet, fiecare fîşîit făcut de mişcarea cuiva.

Noah se întrebă dacă nu cumva fascinaţia, pe care o simţea în acele momente, se va dizolva o dată cu aprinderea luminilor, dacă Alex Bennet va rămîne la fel de interesantă şi cînd o va putea vedea.

Şi atunci sosi şi răspunsul la întrebările pe care tocmai şi le pusese.

Capitolul doi

Cînd ochii încetară să mai clipească atît de des, obişnuiţi de acum cu lumina aceea subită, Noah descoperi că Alex reuşise să-şi adapteze vederea cu repeziciunea unei feline. Ea îl privea cu nişte ochi mari, şi uimirea ei evidentă îi permise să se obişnuiască şi el cu uimirea pe care o simţea în acele momente.

Pentru o secundă avu senzaţia ameţitoare a ceva deja văzut, a ceva ce mai trăise o dată. O altă faţă îi trecu prin minte. Dar amintirea aceea zbură înainte ca el să-şi poată da seama despre ce era vorba, exceptînd faptul că nu era vorba de aceeaşi faţă. Totuşi ochii erau la fel, nişte ochi verzi, încîntători. Sau poate sufletul din spatele lor...

Cu o zguduitură mentală violentă alungă ideea din mintea lui şi se forţă să se gîndească doar la faţa aceea şi la acea femeie. Şi nici măcar nu-i venea chiar aşa de greu s-o facă.

Stephanie Alexandra Cortney Bennet era o femeie la fel de micuţă, pe cît de suavă îi era şi vocea; putea avea un metru şi cincizeci de centimetri cu pantofi cu tocuri înalte de zece centimetri. Era îmbrăcată într-un halat alb care părea mai degrabă un fel de rochie de plajă, materialul învăluind nişte curbe generoase, într-un fel surprinzătoare la o femeie atît de mignonă, iar poalele rochiţei de-abia ajungînd pînă la jumătatea coapselor. Şi fiecare centimetru de piele, ce se putea vedea, era bronzat într-o plăcută nuanţă aurie.

Şi mai avea şi felul acela de frumuseţe delicată, fragilă, care mereu putea întoarce capetele şi putea opri o conversaţie animată în mijlocul unei fraze. Cîrlionţi blonzi şi părînd a fi mai degrabă de mătase decît de păr, îi cădeau pînă la umeri, încadrînd o faţă ce părea ieşită dintr-un vis cu zîne. Avea un chip oval, auriu şi un ten teribil de delicat. Sprîncenele subţiri se arcuiau graţios deasupra unor ochi mari şi expresivi şi de un verde atît de clar, încît Noah crezu că va reuşi să vadă în adîncurile lor sirene înotînd fără griji; genele negre se ridicau într-un fel de buclă deasă,

care era o ramă perfectă pentru verdele acela pur al ochilor ei. Nasul îl avea frumos şi drept, iar buzele, uşor curbate, sugerau umor şi vulnerabilitate.

Noah îşi dădu seama că instinctiv se apropiase de ea şi simţi un şoc plăcut în clipa aceea. Chiar erau sirene în ochii ei, se gîndi el plin de încîntare, sirene inocente cu zîmbete plăcute şi cu o graţie ce părea atemporală, ieşită parcă din mările antichităţii. Apoi ea începu să vorbească şi deşi sirenele rămaseră în adîncurile ochilor ei, acum rîdeau ca nişte spirite ale pădurilor...

— Am crezut că eşti mic, gras şi chel!

– Mulţumesc, îi replică el, conştient de vocea care suna dintr-o dată răguşită de parcă n-ar fi vorbit de ore întregi.

– Îmi pare rău, Noah, dar aşa am crezut, în parte din cauza experienţei; toţi fotografii pe care i-am întîlnit erau mici, graşi şi cu chelie.

Încercînd să îşi abată atenţia de la sirene, Noah începu să-şi plimbe privirile în jurul camerei şi reuşi perfect în intenţia lui, atunci cînd îl descoperi pe Fluffy.

– Doamne sfinte!

Părea incredibil, dar ursul, pe care îl îmbrăţişase fără voie pe întuneric, era unul polar; era ridicat pe labele din spate şi rînjea cu un fel de furie, oarecum ameninţător. Noah se miră că blana aceea

albă nu fusese absolut deloc vizibilă pe întuneric, realizînd de-abia acum că acea cameră fusese chiar mai întunecoasă decît îşi închipuise el. Privirea lui trecu apoi peste grămada dezordonată de cutii de toate dimensiunile, peste mobila încă nearanjată, notînd absent că cutia peste care căzuse el era, de fapt, un fel de cuşcă mare, care acum era deschisă, iar ceea ce crezuse el, pe întuneric, că erau ace, erau, de fapt, paiele ce acopereau fundul cuştii.

Paie? se gîndi el. Dar pentru ce Doamne iartă-mă...

– Îmi pare bine să te cunoşc, îi spuse solemnă Alex, întinzînd spre el o mînă micuţă.

– Şi mie îmi pare bine de cunoştinţă. Ţinînd în mîna lui mare mînuţa ei catifelată, Noah descoperi că îi era imposibil să creadă ceea ce îi spusese ea. Eşti sigură că ai dresat lei? izbucni el.

– Foarte sigură. Zîmbetul ei amuzat dădea impresia că mai auzise această întrebare de multe ori înainte.

Noah începu să se întrebe dacă nu cumva acele sirene din ochii ei fermecaseră pînă şi animalele din junglă, apoi îndepărtă această speculaţie, ca fiind neserioasă. De asemenea îi eliberă şi mîna cînd îşi dădu seama că i-o ţinuse mult mai mult decît ar fi fost necesar. Se simţi din nou răscolit şi nu era deloc sigur dacă îi plăcea acea

senzaţie. Alex însă nu părea să fi observat ceva cît de cît ciudat la el.

Ea doar se ridică în picioare şi-i zîmbi.

– Dă-mi voie să mă schimb şi o să fac şi o cafea. Dar dacă...? Îşi ridică sprîncenele parcă pentru a întregi întrebarea lăsată în aer.

– Mi-ar face mare plăcere să bem o cană cu cafea, îi răspunse el.

În timp ce o privea cum se deplasa plină de graţie prin toată acea harababură din cameră, pînă cînd ajunse la uşa de la baie, Noah îşi spuse singur că dorinţa lui de a rămîne la o cafea cu ea era doar dorinţa perfect normală a unui proprietar care vrea să-şi cunoască mai bine chiriaşul, ca şi dorinţa foarte firească a unui client care vrea să-şi cunoască mai bine decoratorul. Îşi spuse asta de cîteva ori, cu mai multă fermitate după fiecare repetare.

Dar, din păcate, nu credea nici un cuvînt din toată acea litanie.

Pe cînd urca scările spre propriul lui apartament, cam o oră mai tîrziu, Noah încetă să se mai prefacă faţă de el însuşi. Alex Bennet era cea mai captivantă femeie pe care o întîlnise în viaţa lui şi chiar după ce văzuse că în mod clar intenţiona să păstreze ursul polar în apartamentul ei, totuşi nu avea nici cea mai mică îndoială în privinţa bunului ei gust în materie de decorări; ar fi putut decora

întreaga clădire cu lemn de bambus şi tapet cu maimuţe şi el tot nu ar fi zis nici un cuvînt împotriva ei.

Chiar îl bătuse uşurel pe Fluffy pe o labă, în timp ce se îndrepta spre uşa apartamentului ei.

Doar mult mai tîrziu, cînd se instalase comod în pat şi tocmai se întindea să stingă veioza, Noah începu să-şi pună unele întrebări în legătură cu Caliban. Alex nici măcar nu-i sugerase să-i cunoască animalul, iar el fusese mult prea intrigat de persoana ei, ca să-i mai pese şi de altceva. Acum se întreba ce anume putea fi Caliban, dar numai aşa, în joacă. Se întinse pe spate şi închise ochii, gîndindu-se la ziua de mîine.

Visă sirene şi zîne ale mării, văzîndu-se în postura unui Ulysses care rezistă oricărei tentaţii şi rămîne la bordul navei sale, în loc să se arunce în braţele primitoare ale sirenelor...

Noah nu se trezi decît o singură dată în noaptea aceea şi în timpul momentelor de buimăceală dintre somnul profund şi trezie, ar fi putut jura că a auzit o voce. Vocea era feminină, familiară şi totuşi necunoscută, iar accentul era unul pe care el nu îl mai auzise pînă atunci. Şi mintea lui începu să-şi piardă încă de somn îi spuse că vocea i se adresa lui, dar şi altcuiva în acelaşi timp.

Oh, uită-te! Liniile vieţii se potrivesc! Sîntem făcuţi unul pentru celălalt, dragostea mea. Sortiţi

să ne petrecem viaţa împreună!

Şi atunci se trezi de-a binelea.

Noah se încruntă în întuneric, avînd o senzaţie ciudată de a se găsi într-un loc nepotrivit. O pădure verde, se gîndi el, nu un dormitor întunecat. Apoi scutură din cap, îşi aranjă mai bine perna şi încercă să-şi reia somnul întrerupt.

Dar nu mai reuşi să reia şi visul.

Alex se apucă să mai deretice prin apartament după plecarea lui Noah. Apoi îl lăsă pe Caliban să iasă din dormitor şi îl hrăni, reamintindu-şi că trebuia să plece la cumpărături cît mai devreme, în dimineaţa următoare. Era tîrziu, furtuna se potolise de mult, iar ea aştepta nerăbdătoare ca favoritul ei să-şi termine de mîncat cina, ca să-l poată scoate afară, pentru a-şi face exerciţiile de care avea nevoie pentru sănătate.

Despachetă absentă o cutie plină cu perne decorative, le aranjă pe canapea şi se aşeză între ele, gîndindu-se, în sfîrşit, la ceea ce pînă atunci evitase chiar să ia în considerare. Erau cîteva lucruri la care trebuia să se gîndească, dar în fruntea listei se găsea clientul şi proprietarul ei.

Revenirea curentului electric îi produsese un şoc, unul din care, nici măcar în acel moment,

nu-şi revenise complet. Supoziţia ei, că noul client era scund-gras-chel fusese nefondată; de fapt, orice comparaţie cu domnul acela misterios părea să fie imposibilă.

Noah Thorne era un bărbat de-abia trecut de treizeci de ani, cu o înălţime de peste un metru optzeci şi trecînd ceva peste nota zece din clasamentul pe jumătate serios, pe jumătate în glumă pe care îl concepuseră prietenele lui Alex pentru a clasifica mai bine frumuseţea masculină.

Alex nu mai întîlnise pînă atunci un bărbat care să se apropie cît de departe de zece, deci cu atît mai puţin unul care să ridice acul indicator peste această ultimă notă.

El avea înfăţişarea aceea aparte de om stilat pe care de obicei nu te prea aştepţi s-o întîlneşti în viaţa de toate zilele la o persoană reală, iar dacă zîmbetul lui nu zdrobise multe inimi în decursul anilor, cugetă ea, atunci Noah Thorne întîlnise doar femei oarbe. Părul lui des era negru ca pana corbului şi foarte drept, iar ochii aveau o curioasă nuanţă de albastru care părea să fie aproape de gri şi aproape argintiu, dar nu chiar.

Alex ştia că jumătate din femeile pe care le cunoştea ar fi făcut moarte de om ca să aibă nişte gene aşa de dese şi de lungi ca ale lui, iar celalată jumătate, ar fi făcut moarte de om ca să-l aibă pe el. După ce-l văzuse mişcîndu-se prin

cameră, lui Alex i se păruse că vede, de fapt, un războinic ce păşea fără zgomot pe urmele prăzii, tăcut, periculos şi aproape la fel de sălbatic ca şi jocul în care era implicat.

Cînd zîmbea, imaginea aceea înfricoşătoare era umbrită de farmec şi de umor, dar Alex simţea cum i se face rău, atunci cînd instinctul o avertiză că natura chiar asta intenţionase; de altfel şi cele mai crude animale puteau părea plăcute şi neameninţătoare din cînd în cînd, producîndu-ţi un sentiment de siguranţă care era, de fapt, spus în nişte termeni foarte simpli, înşelător.

Însă Alex era determinată să nu se lase înşelată.

Dar, din păcate, una era să-şi spună singură asta şi cu totul altceva să ignore atracţia pe care o simţea faţă de el. În minte îşi făurise imaginea întîlnirii ridicole a Cleopatrei cu Antoniu, a Guineverei privind galeşă după Lancelot, a Cenuşăresei ridicîndu-şi ochii pentru a întîlni privirile lui Făt-Frumos...

Ridicol! Avea douăzeci şi şase de ani, era pe picioarele ei, de zece ani, şi în mod sigur putea face ceva mai bun decît să se prostească cu visuri copilăreşti şi speranţe fanteziste. Bărbaţii erau bărbaţi; chiar şi cei mai buni dintre ei aveau tot felul de obiceiuri neplăcute şi tot felul de prejudecăţi, iar cei mai răi dintre ei cu greu puteau fi socotiţi nişte fiinţe umane dotate cu inteligenţă. Şi cu asta

basta.

Şi cu toate astea, era ceva anume la acel bărbat. Avea sentimentul ciudat că se mai întîlniseră şi înainte, deşi figura lui nu-i aducea aminte de nimic.

Alex începu să pipăie cu degetele o pernă colorată şi încercă să gîndească cît mai rezonabil. Era un bărbat teribil de atrăgător şi, în acel moment de surpriză, ce a urmat aprinderii luminilor, ea observase interesul cu care o privise. Băuse cafeaua pe care i-o oferise şi nu făcuse altceva decît să o privească tot timpul, făcînd-o să se simtă ca şi cum nu ar fi avut destul aer şi ăsta era un semnal de alarmă.

De fapt reprezenta o problemă a naibii de dificilă.

Pentru că Alex dorea chiar foarte mult să ajungă să-l cunoască cît mai bine. Şi nu privirea lui stîrnise acea dorinţă, deşi în mod sigur fusese un impuls destul de puternic în această direcţie. *Nu,* se gîndi ea, asta se întîmplă din cauză că era un bărbat atît de frumos. Din cauza umorului din vocea lui groasă şi din cauza farmecului şi a pericolului din zîmbetul lui.

Pericol. Atunci îşi dădu seama Alex de ce se simţea atît de atrasă de el. Timp de aproape patru ani, cînd majoritatea fetelor de vîrsta ei experimentau dragostea şi atracţia cu băieţii, Alex învăţa cum să se descurce şi să îmblînzească animale

sălbatice. Pe atunci ea învăţa cum să desluşească semnele pericolului din felul în care se mişca o felină mare, în mişcările abrupte ale unui urs şi în ochii strălucitori ai unui armăsar. Şi reuşise să supravieţuiască acelor ani şi experienţelor de atunci fără nici cea mai mică zgîrietură şi asta doar pentru că putea citi foarte bine aceste semne.

Zîmbind în sinea ei, Alex îi permise instinctului ei să cerceteze impresiile adunate în timpul întîlnirii ei cu Noah din acea seară, iar acel instinct special al ei cristaliză imediat situaţia: *Un leu în cuşcă, un şoim legat, un urs în lanţuri... poţi să-i spui cum doreşti, Noah Thorne este un om periculos.*

Nu în sensul că îi ameninţa viaţa sau că avea de gînd s-o rănească, desigur, dar era periculos pentru ceva mult mai important. Alex avea sentimentul foarte puternic că orice legătură cu Noah, oricît de mică ar fi ea, îi va schimba viaţa pentru totdeauna.

Şi ce-i cu asta? Doar îţi doreai o schimbare, îi spuse o voce din interiorul ei.

Dar exista totuşi o problemă. Caliban.

Alex îl privi cum tocmai ieşea silenţios din micuţa bucătărie şi cum se apropia de ea, întinzîndu-se apoi la picioarele ei.

– Eşti gata de ieşit afară, băiete?

Caliban mîrîi într-un fel care putea să însemne

un da, ochii lui mari şi galbeni privind-o cu o blîndeţe pe care ea o putea citi, dar care alţi oameni, din păcate, nu ar fi înţeles-o.

– Acum, te rog, să fii atent, îi zise ea, cotrobăind într-o cutie după zgardă şi lesă, nu putem să lăsăm pe nimeni să afle că tu eşti aici. Aşa că ai grijă cum te comporţi, bine? După ce aproape şase ani reuşise cu succes să ascundă animalul ei de casă, Alex în mod normal nu ar fi trebuit să se teamă de a ieşi cu el sau de a-l ţine în casă. Doar că acum îl cunoscuse pe Noah.

Dacă el ar fi fost în stare să-i păstreze secretul sau nu, asta n-o mai ştia, dar şi slujba şi interesul crescînd pe care îl simţea pentru el promiteau o implicare mult mai apropiată decît avusese parte în ultimii şase ani. Noah avea parte de interesul pe care îl simţea pentru el, dar Caliban avea în schimb inima ei şi mai degrabă decît să-l piardă, ştia că şi-ar fi împachetat la repezeală bagajele şi apoi ar fi plecat amîndoi în toiul nopţii, fără nici cea mai mică reţinere.

Oftînd şi gîndindu-se cam cît de mult timp va reuşi să ţină secretă prezenţa lui Caliban faţă de proprietar, ca să nu mai spună nimic de viitorii chiriaşi, Alex încheie zgarda grea la gîtul gros al lui Caliban şi prinse la locul ei şi lesa. Apoi, în timp ce el o aştepta răbdător, ea ieşi ca de obicei înainte, ca să vadă dacă era cineva prin zonă,

mai ales în jurul clădirii.

Ştiind că avusese noroc că primise apartamentul de la parter şi care era în apropierea intrării din spate, Alex verifică şi partea din spate a clădirii şi se simţi şi mai norocoasă. Bazinul era în partea dreaptă a uşii din spate, înconjurat de balcoane elegante din lemn, ce păreau a fi nou construite, şi de un gard decorativ ce înconjura toată curtea interioară, iar poarta gardului stătea deschisă, permiţîndu-i să vadă tot interiorul, acum că luna strălucea pe un cer fără nori.

Drept în faţă, prin uşa aceea de sticlă, care constituia poarta gardului, putu vedea mai bine că întreaga clădire era plină de balcoane din lemn, inclusiv apartamentul din faţa ei, tot de la parter, şi toate aveau priveliştea spre bazin şi spre curtea interioară plantată cu gazon. Alex oftă, sperînd că nici Noah şi nici ceilalţi chiriaşi nu vor rămîne pînă tîrziu în noapte să privească la lună sau la imaginea ei oglindită în apa din bazin. Apoi începu să observe cu atenţie tot terenul acela înconjurat de un gard, de care îi povestise Noah.

Gîndindu-se că totuşi se afla într-un oraş foarte aglomerat, acolo se găsea o porţiune de teren liber care servea perfect scopurilor ei. Mai făcu cîţiva paşi şi privi în sus spre apartamentul lui Noah, asigurîndu-se că era scufundat în întuneric, şi că Noah nu veghea pe balconul lui de lemn.

Desigur, el putea sta pe întuneric ca să privească afară, dar ea se cam îndoia de asta.

Zece minute mai tîrziu, ea şi Caliban ieşiseră în explorare, iar Alex începu din nou să-şi înveţe favoritul care erau graniţele în care putea zburda. Se plimbară pe sub copacii tineri şi peste gazonul ud, mai mult de o oră înainte să-l conducă înapoi acasă şi să se pregătească de culcare.

Ceva mai tîrziu, pe cînd zăcea pe jumătate adormită în întunericul din dormitor, se mută automat mai încolo cînd Caliban se urcă în pat lîngă ea. Îl mîngîie pe capul mare şi ascultă cu satisfacţie mîrîiturile de mulţumire pe care le scotea acesta. Tocmai cînd era pe cale să adoarmă, îşi dădu seama că se întreba cum ar fi reacţionat Caliban dacă în patul ei ar fi fost în acel moment şi un bărbat.

Părea ciudat... dar întrebarea aceasta nu-i trecuse niciodată prin minte pînă atunci.

În zori îl scoase iar pe Caliban afară, apoi îşi făcu cumpărăturile înainte ca cei din oraş să se fi trezit; alimentarele deschise toată noaptea erau un dar de la Dumnezeu pentru cei care aveau animale domestice mai deosebite, se gîndi ea cu o oarecare uimire. La fel cum era şi abilitatea ei

de a se reface doar după patru-cinci ore de somn pe noapte, o însuşire pe care o avea de cînd se ştia pe lume.

Lăsîndu-l pe Caliban în dormitor, ca să mai doarmă după ce-şi făcuse plimbarea de dimineaţă şi pînă cînd urma să-şi ia micul dejun, îşi aranjă în bucătărie cumpărăturile pe care tocmai le făcuse şi începu să facă puţină ordine, în timp ce privea răsăritul soarelui. Cîteva ore mai tîrziu îşi pregăti un mic dejun întîrziat şi privi cu mulţumire la noul ei cămin. Bucătăria era în ordine, iar camera aceea mare, ce putea servi şi de sufragerie şi de salon, era aranjată după gustul ei, cu o mulţime de perne aşezate la întîmplare pe canapeaua mare şi pe cele două fotolii comode. Avea chiar şi cîteva lumînări groase, decorative, aşezate pe măsuţa de cafea din stejar lăcuit, neavînd de gînd să mai fie prinsă pe întuneric de acum în colo! Şi mai existau şi o mulţime de veioze, din ceramică sau din porţelan, aşezate pe celelalte măsuţe împrăştiate prin camera spaţioasă.

Pe Fluffy îl aşezase în colţ, lîngă uşă, flancat de două ghivece pîntecoase cu plante ornamentale. Alex reuşise chiar să ridice şi să monteze biblioteca, fără să facă prea mult zgomot, aşezînd-o lîngă peretele lat, de cealaltă parte a uşii, iar cutiile mai mici, în care îşi împachetase cărţile, erau aşezate alături, gata să fie puse în rafturi.

Demontase şi cuşca lui Caliban, şi componentele le aranjase în debaraua încăpătoare dintre dormitor şi baie, după care strînsese paiele pe care le băgase într-un sac pentru gunoi, împreună cu celelalte resturi obişnuite pentru cineva care se muta destul de des. Cutiile goale fuseseră pliate şi puse lîngă uşă, pregătite de aruncat.

Era un început promiţător.

Alex începu să se plimbe prin apartament, cu cana cu cafea într-o mînă, făcîndu-şi planuri. Platforma aceea de lîngă peretele care dădea în stradă şi care ţinea cît toată lungimea camerei, va fi perfectă pentru a-şi aşeza materialele pe ea, hotărî Alex. De fapt, chiar acolo erau aşezate toate materialele şi ustensilele ei, de vreme ce-i rugase pe cei care o ajutaseră la mutat să le aşeze în locul acela: masa ei de lucru, biroul şi celelalte unelte necesare în meseria ei. Trei trepte late conduceau pe platformă, iar Caliban se întinsese pe ele, blocînd drumul.

Amuzată, rămase să-l privească cum lingea metodic faţa unui urs de pîslă, de dimensiuni destul de mari, şi pe care îl ţinea strîns lîngă el cu labele din faţă.

– Îmi pare bine că păpuşa s-a dezintegrat, îi zise ea zîmbind. Şi ursul ăsta e destul de rău, dar cu păpuşa, instinctele tale păreau de-a dreptul suspecte. El clipi somnoros din ochi şi se apucă

din nou să spele faţa ursului.

Amintindu-şi de păpuşa mare, pe care favoritul ei o lua peste tot, zîmbi aducerii-aminte. Dar imediat după aceea se auzi o bătaie grăbită la uşă şi zîmbetul îi dispăru.

– Cal! şopti ea, îndreptîndu-se spre uşa de la dormitor.

El se ridică cam fără voie, îşi luă ursul între fălcile mari şi o urmă ascultător în dormitor. Ea rămase să-l privească un moment cum se căţăra în patul ei, cu juçăria lîngă el, apoi închise uşa încetişor şi porni să vadă cine era vizitoatorul.

Noah.

El intră în apartament, cu un zîmbet vesel pe faţă, spunînd:

– Bună dimineaţa, Alex. M-am gîndit că poate ai nevoie de o mînă de ajutor... Apoi ochii i se lărgiră de uimire cînd descoperi că ea deja aranjase totul în camera mare. Eşti un lucrător rapid, nu-i aşa? observă el cu surprindere.

– Sînt doar o persoană care se trezeşte devreme. Alex zîmbea în timp ce închidea uşa în spatele lui. Va trebui să refac totul probabil, după ce vor veni zugravii, dar voiam să-mi fac măcar o idee de cum va arăta. O cafea?

– Mulţumesc.

O urmă pînă în bucătărie, cu privirile atrase în mod irezistibil de tabloul încîntător pe care îl ofe-

rea ea, îmbrăcată într-o pereche de blugi uzaţi şi o cămaşă colorată, de tipul acelora pe care le poartă fermierii, iar o băsmăluţă deschisă la culoare îi ţinea părul des, făcînd-o să pară încă şi mai fragilă decît păruse cu o seară înainte. Şi sirenele, observă el, încă erau prezente în adîncul ochilor ei, dar în acea dimineaţă erau nişte creaturi sfioase cu zîmbete blînde.

Vrăjit. Era în mod clar vrăjit şi se întrebă, oarecum distrat, de ce oare treaba asta nu-l deranja deloc.

– Spune-mi, toate apartamentele au acelaşi plan? îl întrebă ea în timp ce-i înmîna o cană cu cafea.

El încuviinţă din cap.

– Exceptînd apartamentul meu, care se pare că are un spaţiu dublu decît al celorlalte.

Ochii ei verzi erau strălucitori în timp ce privea în jur, la propriul ei apartament.

– Posibilităţi. O mulţime de posibilităţi.

Se mutară din nou în sufrageria aceea mare, iar el izbucni în rîs, atunci cînd văzu mulţimea aceea de perne.

– N-am mai văzut atîtea perne la un loc niciodată pînă acum, răspunse el la privirea ei întrebătoare. Le colecţionezi?

– Nu, arunc cu ele, îi răspunse ea pe un ton plăcut.

Noah se aşeză pe canapeaua mare, la semnul pe care i-l făcuse ea, privind-o cum se instala confortabil alături de el şi întrebîndu-se dacă cumva

nu înţelesese ceva tocmai bine din toată conversaţia pe care o purtaseră pînă atunci.

– Le arunci?

– Mda.

– De ce? o întrebă el plat.

– E mai bine să arunci cu perne decît să spargi lucrurile din jur.

Noah luă o înghiţitură de cafea.

– Nu înţeleg nimic.

Ea zîmbi dintr-o dată şi sirenele deveniră nişte spirite răutăcioase.

– Am un temperament teribil, iar cînd mă înfurii trebuie să *fac* ceva. Am spart o grămadă de lucruri bune înainte să descopăr pernele; iar ele îmi satisfac nevoia imediată de a arunca cu lucrurile şi totuşi nimic nu se sparge.

Noah deveni conştient de dorinţa subită de a o vedea cum se înfurie. Era o dorinţă total nerezonabilă şi chiar că nu voia s-o înfurie; voia doar să vadă cum arunca ea cu pernele. Se luptă să îndepărteze acea dorinţă.

– Aha. Şi... doar arunci cu ele?

– Şi ţip, adăugă ea veselă.

Imaginîndu-şi vocea aceea subţirică ridicîndu-se pînă la nivelul unui ţipăt, era aproape prea mult pentru ca mintea lui să înţeleagă; i se părea un lucru aproape imposibil. De fapt atît ţipatul, cît şi aruncatul pernelor părea ceva imposibil, ţinînd

cont de aspectul ei atît de fragil.

Alex îi văzu neîncrederea întipărită pe față.

– E cît se poate de adevărat, îl asigură ea. Eu aveam cele mai dure crize de furie din tot orfelinatul şi chiar şi acum prietenii mei se ascund pe după mobilă, atunci cînd mă înfurii.

– Trebuie s-o iau ca pe un avertisment?

Ea îi zîmbi, dar în zîmbetul ei era parcă ceva care îi spunea că era cazul să ia vorbele ei foarte în serios.

– Ar fi bine.

– Să ştii că nu am de gînd să te supăr, o asigură el.

– Mda, planuri bine întocmite şi tot restul. *Ceva* tot o să mă deranjeze mai devreme sau mai tîrziu.

Noah se gîndi un moment la ceea ce îi spusese ea şi în minte aruncă o monedă în sus, dar nu se mai obosi să vadă ce anume a căzut.

– Dar fotografii cărora le plac femeilor, te deranjează? o întrebă el cu o anume gravitate.

Alex sorbi din cafea, iar sirenele din ochii ei păreau să rîdă la el.

– Noah, îl întrebă ea pe un ton rece, vrei să mă pui la încercare?

– Plănuisem să fiu ceva mai subtil, îi răspunse el oarecum îndurerat.

Ochii ei, în mod clar, rîdeau.

– Aha. Păi, ca să-ţi răspund la întrebare, aşa

cum ţi-am mai spus şi înainte, toţi fotografii pe care i-am cunoscut erau mici de înălţime, graşi şi aşa mai departe. De fapt, cu totul neinteresanţi. N-am mai întîlnit încă un fotograf care să-mi facă avansuri, aşa că nu ştiu cam în ce fel aş putea reacţiona.

– Şi asta-i tot ce poţi să-mi spui?

Ea rămase cîteva momente gînditoare.

– Dacă asta-t tot? Mă cam îndoiesc. Dar cred că înţelegi şi tu singur. Desigur, nimic nu este sigur. Fotograful în chestiune ar putea face sau spune ceva care m-ar putea deranja foarte tare.

– De exemplu?

– Oh, orice lucru în aparenţă lipsit de importanţă ar putea să mă scoată din sărite. O încruntare, în loc de un zîmbet. Un cuvînt nepotrivit sau un gest mai îndrăzneţ. Cine poate spune cu siguranţă?

– Şi atunci începi să arunci cu perne?

– Şi să ţip.

El aprobă din cap, încă foarte grav.

– Şi există şi ceva admiratori, aşa mai geloşi, gata să facă necazuri, plimbîndu-se prin zonă în speranţa că te vor zări?

– Să înţeleg că nu ai deloc intenţia să te lupţi pentru mine? îl întrebă ea, prefăcîndu-se jignită.

– Cum aş putea impresiona eu o dresoare de lei cu felul meu de a lupta? întrebă el cu o expresie de regret întipărită pe faţa frumoasă. Sînt învins

încă înainte de a începe. Şi te rog să-mi răspunzi la întrebare.

– Admirator? Ultima dată cînd m-am uitat pe geam nu păreau să fie în zonă.

– Probabil că nici ei nu se pot compara cu un dresor de lei.

Ea începu să chicotească.

– Am observat că nimeni nu încearcă. Dar tu, Noah, ai dresori de lei pe creier. Ştii, de atunci a cam trecut ceva timp şi rareori mi se întîmplă să mai pun mîna pe un bici şi pe un băţ pentru a vedea dacă mai am antrenament, dacă mai ştiu cum să le folosesc. Dar tu? Ceva doamne care suspină după farmecele tale?

– Deocamdată nu, îi zise el pe un ton neutru.

– Păi, asta-i foarte bine. Ar fi mai corect să te avertizez că eu nu stau niciodată la rînd, decît poate pentru un film. Ăsta-i unul din micile mele fixuri, din păcate.

– Eşti geloasă?

Ea scutură din cap imediat.

– Nu, nu din cauza asta. Însă viaţa este mult prea scurtă, ca să te mulţumeşti să fi al doilea şi să aştepţi cuminte la coadă, şi asta-i valabil pentru orice. Dacă se întîmplă să mă încurc cu un bărbat, atunci e bine să fie o relaţie corectă, sau altfel nu va fi mai mult decît un început.

– Dacă te încurci. Acum o privea cu intensi-

tate, surprinderea întunecîndu-i uşor ochii albaştri. Dar nu te-ai încurcat cu nici unul, nu-i aşa?

Ea îl privi un moment, apoi scutură din cap, zîmbind destul de anemic.

– Nu, nu m-am încurcat cu cineva. Nimeni nu a venit la mine cu o propunere clară şi cinstită. Apoi adăugă, dintr-o dată foarte serioasă: Cîţiva dintre prietenii mei obişnuiau să spună că sînt o tipă care face parte dintr-o specie pe cale de dispariţie, dar după o vreme au încetat să mai rîdă. Pentru că într-o dimineaţă s-au trezit într-un pat gol şi cu un bileţel prins de pernă, asta după una dintre escapadele lor amoroase, cînd noaptea nu li s-a mai părut la fel de plăcută cu mine.

Noah o privea tăcut, în timp ce căuta să absoarbă cît mai bine înţelesul cuvintelor ei. Şi nu pentru că cerinţele ei erau prea mari, îşi dădu el seama. Şi nu era vorba de persoana respectivă, ci de cum anume se purta aceasta. Ea nu avea în minte vreo imagine a vreunui Făt-Frumos, nici o imagine preconceputã de perfecţiune fizică, ci tot ce cerea ea – impunea – era doar tipul de relaţie pe care o caută majoritatea oamenilor care au trecut prin tribunale şi au făcut multe greşeli dezastruoase. Şi următoarele ei cuvinte îi confirmară supoziţiile.

– Eu nu alerg după un inel şi jurăminte, dar trebuie să fie ceva mai mult de un moment ilu-

zoriu de plăcere şi distracţie. Trebuie să fie important. Aşa că trebuie să-l averizez pe... fotograful nostru, cel afemeiat, că sînt încă în căutarea unei relaţii foarte serioase şi corecte şi nu mă mulţumesc cu mai puţin de atît.

El îi zîmbi uşor.

– Şi crezi că o să ştii cînd anume o s-o găseşti?

– Da. Un singur cuvînt calm şi simplu. Ştia cînd o va descoperi.

Noah scutură din cap.

– Eşti o femeie neobişnuită, Alex.

– Absolut deloc. Şi fie vorba între noi, aceste mici pretenţii ale mele i-a cam speriat pe majoritatea admiratorilor.

Noah nu se îndoia de ceea ce îi spusese, dar putea vedea că ea se simţea din ce în ce mai stînjenită, mai ales acum cînd flirtul blînd şi plăcut de la început se transformase în ceva mult prea serios. Şi de altfel, ştia şi el foarte bine, ei erau totuşi nişte străini unul pentru celălalt, iar o parte din fiinţa lui era chiar puţin speriată de atracţia subită pe care o simţise faţă de ea. Şi nu era nici o grabă, aveau destul timp la dispoziţie.

Alex era uimită de ea însăşi. Pentru ce oare, se întreba singură, profitase de tachinările lui Noah

pentru a-l avertiza la modul serios? Oh, desigur că îşi dăduse seama că şi el fusese pe jumătate serios, ştia că şi el îşi exprimase interesul sincer faţă de ea prin cuvinte meşteşugite. Dar de ce oare dăduse ea cărţile pe faţă atît de repede? În loc să rămînă la rolul bine definit al posibilităţilor ce trebuiau explorate cu grijă şi răbdare, Alex îşi ieşise din acest rol ca să-l avertizeze, lucru pe care de obicei îl făcea mult mai tîrziu într-o relaţie nouă.

După regulile pe care singură şi le întocmise în privinţa relaţiilor – reguli făcute după propria ei experienţă, de cum anumite relaţii au tendinţa să progreseze – pentru început veneau tatonările uşoare în care de altfel se aventuraseră deja ea şi cu Noah. Apoi urma o altă tatonare, dar mai serioasă, în legătură cu gusturile fiecăruia dintre ei şi a ceea ce aveau în comun. Pe undeva între aceşti doi paşi, Alex îşi dădea seama dacă o interesa sau nu omul respectiv, mai ales că se dezvolta şi o anumită apropiere fizică între ei, sau dacă cărările lor erau mult prea depărtate pentru a încerca să meargă şi mai departe. În acest punct îşi lansa şi ea avertismentul.

Niciodată mai devreme.

Alex ştia că bărbaţii se simţeau atraşi de ea – experienţa îi spunea că erau chiar foarte atraşi de persoana ei – dar îşi dăduse seama că era ori

mult prea pretenţioasă, ori neatractivă pentru ceva mai de lungă durată. Dar pînă atunci nu suferise deloc din această cauză, pentru că nici ea nu fusese niciodată prea interesată de un bărbat anume, atunci cînd acesta îi devenise un simplu prieten, sau, pur şi simplu, dispăruse cu totul din viaţa ei.

În timpul anilor ce trecuseră, bărbaţii îi tot spuseseră pe tonuri care variau de la umire profundă pînă la disperare, că ea era o femeie neobişnuită. Nu fusese totuşi niciodată foarte sigură de ceea ce voiau să spună cu asta şi nici unul dintre ei nu se oferise s-o lumineze în această problemă.

Neobişnuită? Precum păsările Dodo sau ca dinozaurii, o relicvă a preistoriei?

Alex nu ştia, şi nici nu-i trecuse prin cap să-l întrebe. Fusese mult prea îngrijorată de turnura pe care o luase toată acea poveste, mult prea sîcîită de faptul că îi dăduse acel avertisment mult prea devreme.

Şi de atracţia aceea pe care o simţea pentru el şi care venise mult prea repede. Şi o simţise instantaneu, mai întîi ca un fel de curiozitate puternică de a vedea faţa acelui străin, care era ascunsă de întuneric, apoi uimirea care aproape o lăsase fără suflu cînd acel chip i se revelase. După ce-i văzuse faţa, nu a mai fost deloc surprinsă că se simţise atît de atrasă de el. *Desigur*

că îi plăcea omul acela; ar fi trebuit să fie oarbă sau făcută din piatră ca să nu-i placă.

Şi atunci de ce a trebuit să-l avertizeze? Pentru că o ştia din experienţă că interesul lui pentru ea se va ofili în scurt timp? Sau l-a avertizat, pentru că o speriau propriile sentimente mult prea intense? Pentru că ea ştia că Noah urma să fie cel mai important bărbat din vaţa ei – sau că poate îi va sfărîma inima?

Alex se înfruntase cu leii, fără nici o teamă. Ajutase la tranchilizarea unui elefant furios. Nu numai o dată intrase într-un grup de tigri furioşi ca să-i separe unii de alţii.

Dar cînd se gîndea la Noah Thorne, la înfăţişarea lui atrăgătoare, la mersul lui suplu ca de indian şi la zîmbetul acela care era plin de farmec dar şi primejdios în acelaşi timp, Alex simţea dorinţa ciudată să fie din nou la circ printre animalele de acolo.

Capitolul trei

În zilele care urmară, Alex nu ar fi putut spune că se plictisea sau că nu avea ce face. Ea şi Noah erau foarte ocupaţi cu instalarea în noile lor apartamente, discutînd îndelung despre cum le-ar putea decora mai bine. Noah se purta prietenos faţă de ea, fiind o companie foarte plăcută, dar, doar atît, iar Alex îi era recunoscătoare pentru asta.

În primul rînd îi era recunoscătoare că nu se băga mai mult în sufletul ei, pentru că avea multe dificultăţi ca să-l ţină pe Caliban ascuns; iar dacă ar fi trebuit să mai aibă de-a face şi cu nişte interludii amoroase, probabil că ar fi înnebunit de tot. Din fericire, lui Caliban îi plăcea să doarmă mai mult în timpul zilei şi era foarte mulţumit să

rămînă încuiat în dormitor... de obicei.

În trecut, Caliban îşi arătase mereu dezinteresul faţă de alţi oameni în afară de Alex. Foarte prietenos în cazul unor întîlniri faţă-n faţă, în general nu arătase nici un interes pentru acei oameni.

Pînă acum. Spre marea disperare şi îngrijorare a lui Alex, se părea că pe Caliban îl interesa totuşi celălalt ocupant al clădirii. Coborînd din apartamentul lui Noah, tîrziu în cea de-a doua zi, ca să caute nişte materiale, l-a întîlnit pe Caliban pe scări, conducîndu-l apoi imediat înapoi în apartament. După cîteva momente de inspecţie, descoperise că uşa de la dormitor se deschide cu foarte multă uşurinţă, şi că, aparent, uitase să încuie uşa de la intrare; nu existau nici un fel de urme de gheare, nici o indicaţie că favoritul ei ar fi forţat vreuna dintre aceste uşi.

În acel moment bătu şi Noah la uşă, ca s-o întrebe dacă n-avea nevoie de ajutor ca să găsească ce voia să-i arate, şi Caliban, atras de vocea lui, o pornise din nou spre uşă. Alex fu nevoită să se lupte cu cele două sute de kilograme ale favoritului ei, încercînd să-l determine să intre iar în dormitor.

Şi nu erau acolo decît de două zile.

În timpul săptămînii care urmă, Caliban reuşi să rămînă un secret numai datorită atenţiei lui Alex. Cu toate că timp de şase ani fusese un animal

extrem de docil şi de ascultător, se părea că acum era hotărît să-i bage în bucluc atît pe el, cît şi pe stăpîna lui. Într-o noapte reuşise să se strecoare pe lîngă Alex şi să iasă pe poarta deschisă, aproape producînd un atac de inimă unui cîine ciobănesc german care mîrîia prin apropiere. În ziua următoare se părea că descoperise – probabil pentru prima dată în viaţa lui – că are gheare şi, ca atare, se porni să şi le ascută, atunci cînd era scos la plimbare, pe copacii din zonă, iar cînd era în casă pe tocul uşilor; iar Alex a trebuit să muncească destul de mult cu şmirghelul şi apoi cu vopseaua ca să ascundă dungile adînci pe care le făcuse el pe tocul uşii de la dormitor, nerămînîndu-i decît să spere că nimeni nu va observa cicatricele de pe copaci.

Fiind o ciudăţenie a neamului său, pentru că îi plăcea foarte mult apa, Caliban descoperi bazinul în cea de-a patra dimineaţă şi de atunci cerea să înoate în fiecare dimineaţă după plimbare. Şi cînd veniră zugravii şi muncitorii care puneau tapetul şi se apucară de lucru, Alex fu nevoită să-i asigure de mai multe ori că mîrîitul pe care îl auzeau provenea de fapt de la un animal foarte blînd.

Noah nu părea să observe nimic neobişnuit, sau cel puţin asta era ceea ce credea Alex. Pînă în ziua aceea, din cea de-a două săptămînă.

Oamenii lucrau în apartamentul lui Noah, ceea

ce îl făcea aproape de nelocuit, iar Alex atinsese punctul acela în care făcea aproape tot ce era omeneşte posibil ca să evite ca el să stea prea mult timp în apartamentul ei. Oricum, era o zi foarte călduroasă, cu un soare ce strălucea nemilos deasupra lor şi, de vreme ce bazinul sugera ceva răcoros, ea îi propuse să profite de el. Dar, apucă să-şi regrete propunerea, cînd Noah dădu glas nedumeririi care-l măcina:

– Am auzit nişte zgomote foarte ciudate noaptea trecută, îi zise el plutind leneş pe spate.

– Chiar aşa? reuşi Alex să spună încă tuşind, după ce înghiţise o gură de apă.

– Mda. Răgete, nu, mai degrabă nişte mîrîieli. Am avut sentimentul ciudat că trebuie neapărat să mă asigur că nu-i nimeni în spatele meu. Aşa, ca-n Africa.

– Africa? de-abia mai îndrăzni Alex să sufle.

Noah, aşa cum stătea cu ochii închişi pentru a se feri de strălucirea soarelui, părea gînditor.

– Ei bine, m-a făcut să mă gîndesc la Africa. Şi la toate filmele alea pe care le-am văzut, cu zgomotele acelea ciudate, scoase de diverse animale, sau aşa cred eu.

– Aha!

Alex începu să înoate metodic, pe toată lungimea bazinului. Se opri după o tură şi jumătate din două motive: Pentru că îi trecu prin minte că dacă

Caliban va auzi zgomotul pe care-l făceau în apă s-ar putea să dorească să li se alăture şi pentru că Noah schimbase subiectul.

Sau nu?

– Şi eu cînd o să fac cunoştinţă cu Caliban? o întrebă el dintr-o dată.

Alex văzu cum şi slujba şi noua ei casă dispăreau ca în ceaţă în faţa ochilor ei.

– Oh, nu ştiu, îi răspunse ea destul de vag.

– Dar numele măcar i se potriveşte?

– Numele?

Noah îşi schimbă poziţia, renunţînd să mai plutească leneş pe spate, ci călcînd apa ca să poată sta în faţa ei.

– Dacă îmi mai aduc eu bine aminte, zise el, Caliban este un personaj din *Furtuna* lui Shakespeare. Un sclav rău şi sălbatic, cred.

– Dar nu şi Caliban al meu, îi zise ea încet. Şi de altfel nu eu i-am pus numele. Alex încercă să descifreze expresia lui Noah, realizînd că era una foarte hotărîtă să afle ceva anume.

– Alex, îi zise Noah cu multă blîndeţe, este ceva ce tu nu vrei să ştiu eu despre animalul tău? Ceva cu totul special, vreau să spun?

Privind în albastrul acela adînc al ochilor lui, Alex avu o senzaţie subită de panică. Nu pentru Caliban, ci pentru ea însăşi. Secretul dresării animalelor sălbatice avea două reguli de aur: prima,

să convingi creatura să îşi accepte dresorul ca pe unul din aceeaşi specie cu ea şi apoi, să îi demonstrezi – prin măiastra artă a bluff-ului – că dresorul este superior, dominant.

Privind în ochii lui Noah, Alex îşi reaminti de imaginea aceea cu totul specială, de felul în care felinele acelea mari o priviseră atît de des, supuse voinţei ei, doar că de data asta ea privea cu ochii uneia dintre acele feline la Noah. Iar el nu glumea deloc.

Ceea ce ea doar intuise pînă atunci, acum o lovi cu forţa unei adevărate explozii. Se simţea atrasă de Noah tocmai din cauza acelui pericol pe care îl sesizase în persoana lui şi asta o speria, pentru că recunoştea o forţă mai mare decît întîlnise vreodată pînă atunci.

La circ era şi un bătrîn dresor care de fapt o învăţase toate şmecheriile şi regulile de care ar fi avut nevoie în meseria de dresor şi în acel moment ea îşi aminti de o anume teorie a lui în legătură cu oamenii şi animalele. El credea că doar „Alpha" sau personalităţile dominante puteau deveni dresori plini de succes. Pentru că, îi spusese el, numai acei oameni cu o personalitate puternică putea convinge o creatură sălbatică să-şi încline grumazul mîndru în faţa lor. Şi îi mai spusese că ea era una dintre acele persoane „Alpha", o raritate printre femei.

Şi tot el îi prezisese cu multă sinceritate că îi va fi foarte greu să-şi găsească un bărbat cu care să poată face casă bună împreună. Doar un „Alpha" la fel de puternic ca şi ea i se potrivea, îi mai spusese el, şi aceştia era într-adevăr foarte rari. Dar ea va şti, îi şoptise el la ureche, cînd va întîlni unul.

Şi, într-adevăr, ştia.

Nu era nevoie de o demonstraţie de forţă din partea lui Noah, la fel cum nu era nevoie ca el să se bată cu pumnii în piept şi să urle. Ceea ce văzuse ea în ochii lui era o forţă tăcută şi plină de înţelegere, dar sub ea se ascundea ceva aspru şi primitiv. Era ca şi cum cea mai feroce felină, pe care o văzuse vreodată, o privea acum în faţă, cu ochii albaştri-cenuşii ai lui Noah.

Şi Alex simţi cum şi în interiorul ei se aprinde o flacără la fel de primitivă. Nu era genul ei să supună, iar acum instinctele ei ascuţite îi spuneau că era în pericol ca tocmai asta să facă. El era mai puternic. Cumva, el era mai puternic, şi acum îşi dădu seama că prietenia pe care i-o arătase în ultimele zile nu fusese altceva decît un fel de aşteptare plină de răbdare a unei sălbăticiuni.

– Alex?

Ea clipi, dezmeticindu-se, şi privindu-l, văzu cum civilizaţia putea ascunde sub culori blînde inima şi sufletul unei sălbăticiuni. Uitase ce anume o între-

base el şi cînd un strigăt ajunse pînă la ei de pe balconul apartamentului lui Noah, simţi cum uşurarea o cuprinde încetul cu încetul.

– Alex! strigă la ea unul dintre zugravi. Avem nevoie de tine aici sus.

Ea se îndreptă atunci grăbită spre scară şi ieşi din bazin, mormăind ceva ce ar fi putut însemna un „Scuză-mă", în timp ce se întindea să-şi pună rochia de plajă, fără să se mai obosească să se mai şteargă cu un prosop.

Noah o privi pînă cînd dispăru pe uşile de sticlă, apoi ieşi şi el din apă şi se aşeză pe un şezlong, de-abia cumpărat, ca să privească gînditor la apa strălucitoare din bazin.

Şi de vreme ce-şi luase o vacanţă de cîteva săptămîni pentru a se instala în noua lui casă şi pentru a-şi amenaja un nou laborator şi un nou studio, avea acum la îndemînă, mult prea mult timp pentru a se gîndi. Noah ar fi preferat să fi fost ocupat, petrecîndu-şi doar o mică parte din timp ca să înţeleagă mai bine fascinaţia pe care o simţea pentru Alex... Ea era încă o enigmă, iar lui îi plăcuse întotdeauna să dezlege enigmele.

O urmărise neobservat de mai multe ori în acele ultime zile, ochiul lui de fotograf prinzînd momentele în care ea nu era atentă şi cînd şi-ar fi dorit să aibă un aparat de fotografiat în mînă. Ca în acel moment în care stătuse în grupul acela numeros

de zugravi, îmbrăcaţi în salopetele lor mînjite şi care poate că erau puţin uimiţi de micimea ei, dar care o ascultau cu capetele plecate, în semn de respect. Şi în momentul acela, cînd tocmai coborau din apartamentul lui, iar ea îşi petrecuse un picior peste balustrada scării lăsîndu-se să alunece pe ea, cînd spiritele acelea verzi din ochii ei au rîs spre el.

Şi celelalte secvenţe. Momentele în care părea să se gîndească profund la ceva anume, clipele de umor. Răstimpuri de concentrare încruntată şi acele momente rare de tristeţe ciudată, care dispăreau la fel de repede pe cît de repede şi de neaşteptat apăruseră.

Ea părea să cuprindă o duzină de femei într-un singur trup micuţ şi încîntător şi se părea că era chiar mai mult decît visase el vreodată că poate fi o femeie. După ce-l avertizase atît de serios în privinţa ei, Noah dăduse cu grijă înapoi şi rămăsese în aşteptare, ceva din interiorul lui spunîndu-i că acel timp de aşteptare nu va fi pierdut inutil.

Şi iată că tocmai acum ea îl privise cu acea intensitate ameţitoare, de parcă ar fi preferat să privească de după un colţ decît să facă faţă pericolului care o ameninţa din faţă. Pînă şi el uitase de întrebarea pe care i-o pusese, atunci cînd privise în ochii ei verzi, care păreau tulburaţi de o emoţie puternică, şi simţise cum şi în el se naşte

o puternică înflăcărare, de altfel destul de ciudată, cum nu mai simţise pînă atunci.

Aşa că acum era neliniştit, la marginea răbdării. Ce anume o întrebase, de provocase o asemenea reacţie? O întrebase de Caliban. Doar atît. În momentele libere în care putuse visa cu ochii deschişi în ultimele cîteva zile, se întrebase de cîteva ori cam ce anume ar fi putut fi animalul lui Alex, încă puţin speriat de numele lui. Apoi îşi adusese aminte de piesa lui Shakespeare şi încă mai era un pic curios.

Dar după felul în care reacţionase ea la întrebarea lui, era acum determinat să afle ce anume se întîmpla de fapt.

Ceva mai tîrziu, Noah se mişcă uşor în şezlong, pe jumătate conştient de senzaţia de mîncărime dintre umeri. În clipa aceea, singura lui dorinţă a fost să se întoarcă repede şi să vadă ce anume se găsea în spatele lui, simţindu-se la fel ca atunci cînd, noaptea trecută, auzise mîrîitul acela fioros.

Apoi auzi din nou sunetul acela, de data asta în plină lumină a zilei.

Părul de pe ceafă i se zburli de o teamă de-a dreptul primitivă, iar muşchii i se încordară într-un fel de reacţie instinctivă la o primejdie mai mult simţită decît văzută. Încet, cu multă grijă, Noah întoarse capul, şi îngheţă.

Animalul, care stătea la numai jumătate de metru de el, avea o culoare galbenă amestecată cu gri şi avea în jur de doi metri lungime. Cîntărea probabil cam două sute de kilograme, iar muşchii se reliefau frumos pe sub pielea bine întinsă. Părul zburlit, ceva mai închis la culoare decît restul, înconjura capul imens, din care ochii galbeni îl priveau pe Noah cu foarte mult interes. Şi mai avea şi o coadă lungă cu un smoc de păr negru în vîrf şi care se mişca cu o graţie plină de o anume blîndeţe.

Noah cunoscu atunci un moment în care gîndurile îi erau extrem de clare, claritate datorată fricii, după cum avea să-şi dea seama ceva mai tîrziu, cînd îşi dădu seama că acela trebuia să fie Caliban. Şi într-adevăr era ceva cu totul şi cu totul special, pe care Alex neglijase să-l amintească în legătură cu animalul ei domestic.

Nu spusese nimic referitor la faptul că favoritul ei era, de fapt, un leu.

Logica îi spunea că ea doar cu multă greutate şi-ar fi făcut un animal domestic dintr-o creatură sălbatică, dar tot logica anulă imediat acest gînd. Oare cum ar putea considera Alex, care fusese dresoare la circ patru ani, un leu, o creatură sălbatică?

Apoi Caliban căscă cu poftă şi Noah se linişti imediat.

Acolo unde ar fi trebuit să se afle nişte colţi ascuţiţi, nu erau decît liniile roze ale gingiilor goale. Leul acela nu avea nici măcar un singur dinte, oricît de tocit, în gură.

– După cum poţi vedea şi singur, zise Alex încetişor, venind neobservată lîngă el, Cal ar avea mari dificultăţi dacă s-ar hotărî să mănînce un om.

Noah îşi desprinse privirea de la leu şi şi-o îndreptă spre ea.

– Şi de ce mama naibii nu mi-ai spus şi mie? o întrebă el pe un ton relativ calm.

Caliban se îndreptă spre marginea bazinului, se ghemui şi apoi sări în apă.

Alex se aşeză în şezlongul de lîngă Noah, tensionată din cauza fricii că proprietarul şi şeful ei ar putea să raporteze faptul că ea avea un leu pe care-l ţinea în apartament. Nu-l credea în stare să facă aşa ceva, dar nu era deloc sigură. Şi deşi o parte din ea se blestema că uitase să încuie uşa, cealaltă parte ştia că Noah oricum ar fi aflat de Caliban mai devreme sau mai tîrziu.

– De ce? repetă el după ce mai aruncă o privire mirată spre leul ce înota în bazin.

– Pentru că este ilegal, răspunse ea foarte simplu. Dacă oamenii, care se ocupă de controlul animalelor, ar afla de Caliban atunci l-ar băga într-o grădină zoologică, sau l-ar omorî.

– Şi de cît timp îl ai?

– De şase ani.

– De cînd ai plecat de la circ? Noah scutură din cap, buimăcit. Bine, dar cum...

– L-am furat, oftă Alex. Este o poveste lungă.

– Avem destul timp la dispoziţie.

După un moment, Alex încuviinţă supusă.

– Bine. Dar trebuie să iau toată povestea de la început. Începuturile lui Caliban. S-a născut într-o grădină zoologică particulară şi a fost hrănit cu biberonul, pentru că mama lui a murit la naştere. Omul care deţinea grădina zoologică l-a lăsat pe Cal liber să umble pe unde îi plăcea prin casă, tratîndu-l ca pe un copil. Zîmbi destul de anemic privind cu tandreţe la leul care încă înota. Iar în ceea ce-l priveşte pe Cal, el se consideră om – el nu ştie că este... regele animalelor. Pentru că vezi tu, mama natură a făcut o mică eroare genetică, atunci cînd l-a creat pe Caliban. A pus sufletul unei pisici în corpul unui leu. Chiar şi după mai mulţi ani, cînd grădina zoologică s-a închis după moartea proprietarului, iar Caliban a fost adus la circ, tot n-a arătat niciodată nici un interes pentru ceilalţi lei. Nici măcar nu a învăţat vreodată să ragă ca un leu. Atunci cînd m-am alăturat eu circului, cei de acolo renunţaseră să-l mai facă să pară feroce în arenă. Era mult prea leneş ca să iasă în arenă împreună cu ceilalţi lei; aşa că îl foloseau ca pe un comedian, pentru că îi plăcea

să se rostogolească pe spate ca să fie scărpinat pe burtă, iar asta făcea publicul să rîdă în hohote.

– Şi de ce l-ai furat? o întrebă Noah privind la profilul ei frumos conturat.

Un moment, Alex nu-i răspunse. Aşteptă pînă cînd Caliban reuşi să se caţere pe scăriţa bazinului şi pînă cînd veni să se aşeze la picioarele lor. Abia atunci îl privi pe Noah.

– Cu puţin înainte de a părăsi circul, Cal şi-a pierdut toţi dinţii. În parte s-a întîmplat din cauza vîrstei, în parte din cauza unei îmbolnăviri a gingiilor. Chiar şi atunci era destul de bătrîn. Aşa că proprietarul a hotărît că era mult prea multă bătaie de cap ca să-l hrănească şi, ca atare, plănuise să-l omoare. Mîna ei se aşeză pe capul mare al favoritului ei. N-am putut suporta una ca asta. Cu excepţia faptului că îşi pierduse toţi dinţii, Cal era perfect sănătos. Aşa că, în noaptea în care am părăsit circul, l-am luat şi pe Cal cu mine.

– Şi circul n-a raportat dispariţia lui?

– Nu. Nu, pentru că proprietarul era genul de om ascuns şi cu destule neclarităţi în trecutul lui, sau aşa cred eu; n-ar fi îndrăznit să raporteze poliţiei dispariţia unei feline mari. Şi de altfel, el ştia. Ştia că eu îl luasem pe Cal cu mine.

Alex privi în jos spre leul ei, apoi îl privi pe Noah parcă în defensivă.

– Leii ajung foarte rar pînă la vîrsta de două-

zeci de ani; iar Cal are treizeci şi unu de ani. *Treizeci şi unu.* În toată viaţa lui nici măcar nu a zgîriat o creatură vie şi cînd l-au băgat în aceeaşi cuşcă cu o leoaică, tot ce a făcut el a fost să-i spele faţa, ca şi cum ar fi fost un alt animal domestic sau o păpuşă. El pur şi simplu nu ştie că este leu.

Noah îşi dădu seama că ea aştepta acum ca el să-şi exprime intenţiile. Va raporta faptul că exista un leu în casa lui sau va întra şi el în mica ei conspiraţie? În loc de a spune exact ceea ce aştepta ea, îi puse o altă întrebare:

– Şi cum de-ai reuşit să-l ascunzi timp de şase ani?

Alex inspiră profund, apoi lăsă aerul să-i iasă din plămîni cu încetinitorul.

– Cu foarte multă grijă, plănuind pînă şi cel mai mic detaliu şi desigur şi cu puţin ajutor din parte cîtorva prieteni. Chiar şi firea lui Cal m-a ajutat foarte mult. Leii masculi au tendinţa de a dormi şi de a sta liniştiţi cam douăzeci de ore din douăzeci şi patru, iar Cal este foarte ascultător. Are tendinţa să stea cuminte acolo unde îl aşez eu. Şi l-am scos afară pentru exerciţii dimineaţa foarte devreme şi noaptea destul de tîrziu. Şi am avut şi noroc.

– Şi cum îl hrăneşti?

– În general cu mîncare pentru bebeluşi, dar el mănîncă orice dacă este bine tocat. Lăsaţi aşa de

capul lor, leii mănîncă în general cam o dată pe săptămînă – şi atunci se îndoapă bine. Dar pe Cal îl hrănesc de două ori pe zi. Mai respiră o dată profund, apoi îl întrebă încordată: Ce ai de gînd să faci?

Noah o privi în ochi un moment lung. Ceea ce vedea el, era o femeie delicată şi frumoasă care probabil cîntărea cam o zecime din greutatea favoritului ei, o femeie care ţinuse ascuns un leu, avînd grijă de toate nevile lui timp de şase ani – într-un *oraş*. Doar treaba asta şi era de-ajuns pentru a-ţi da seama de puterea şi de determinarea ei.

Se ridică în picioare şi se întinse după halatul, de culoarea lavandei, care fusese aşezat pe spătarul şezlongului lui.

– Ce-ai zice dacă l-am duce pe Caliban în casă, îi spuse el cu căldură, înainte ca unul dintre zugravi să-l vadă şi să facă un atac de inimă.

Alex se ridică şi ea în picioare, iar dacă el îşi dorise să fie răsplătit, zîmbetul strălucitor al lui Alex era chiar mai mult decît îşi închipuise.

– Deci n-o să anunţi prezenţa lui aici?

– Ce să anunţ? întrebă el pe un ton neutru. În ceea ce mă priveşte, animalul tău nu este decît o pisică ceva mai mare.

– Îţi mulţumesc, Noah.

– N-ai pentru ce.

În timp ce se îndreptau spre intrarea apartamentului lui Alex, Noah se gîndea cu oarecari păreri de rău că această situaţie ar fi fost o sursă de prima mînă de a şantaja pentru un bărbat fără scrupule. Dar Noah nu era un om fără scrupule, nici insensibil şi nici atît de prost încît să se preteze la aşa ceva. Practic vorbind, cele două motive mai puternice pentru a evita şantajul erau cît se poate de clare: o femeie precum Alex suită în patul unui bărbat cu forţa ar fi fost un lucru într-adevăr periculos şi imprevizibil; şi de asemenea era un lucru care friza nebunia să şantajezi o femeie cu propriul ei leu, chiar dacă acesta nu mai avea un dinte în gură.

– La ce te gîndeşti? îl întrebă Alex curioasă, în timp ce ajunseseră în sufrageria imensă din apartamentul ei.

El îşi întoarse privirile spre ea.

– Mă gîndeam la posibilităţile unui şantaj, îi răspunse el cinstit, întrebîndu-se cum va reacţiona ea. Fiind însă Alex, evident, evită cu grijă orice exclamaţie de dezgust şi neîncredere.

– N-ai face una ca asta, îi zise ea liniştită, apoi adăugă cu mult calm: Nu vrei un ceai cu gheaţă?

– Ba da, mulţumesc. Noah zîmbi în sinea lui în timp ce îşi scotea halatul şi-l aşeza pe un scaun, înainte să se aşeze între pernele de pe canapea. Şi ce te face să fii atît de sigură că n-o să îndrăz-

nesc? o întrebă el pe jumătate stînd întors, ca s-o poată vedea prin uşa de la bucătărie, unde pregătea ceaiul.

Alex nu-i răspunse pînă ce nu-i dădu paharul plin şi pînă ce nu se instală şi ea la celălalt capăt al canapelei. Era niţeluş deconcertată să se vadă aşezată lîngă trupul lui bronzat şi viguros, mai ales acum că nu avea pe el decît slipul acela albastru. Îi trecu prin minte destul de vag că preocuparea ei permanentă de a-l ascunde cît mai bine pe Caliban probabil o orbise în acele ultime zile, nemaiobservînd farmecul lui Noah.

Conştientă că începuse să cedeze acelui farmec, Alex, fără să-şi dea seama şi probabil automat, începu să se transforme sub privirile fascinate ale lui Noah. Faptul că îşi dăduse seama de farmecul lui trimisese un semnal de pericol creierului şi acest creier, condiţionat să întîmpine pericolul cu o aparenţă de calm şi de încredere, transmise imediat propriile lui semnale trupului.

Umerii ei încordaţi se relaxară; capul i se ridică plin de mîndrie; încruntarea îi dispăru de pe frunte; iar ochii aceia verzi şi turbulenţi se înseninară deodată.

– Pentru că nu m-ai şantaja, îi răspunse ea într-un final, fără nici o urmă de pasiune sau de mînie în glas. Nu ţi-ar plăcea să mă domini în felul ăsta.

Noah, care încă o privea fascinat, aproape că nici n-o auzi. De vreme ce în mintea lui, trecutul ei ca dresor de lei părea de-a dreptul incredibil, era cu atît mai conştient de acea perioadă, înţelegînd acum transformarea ei; şi o anume parte din el fu foarte măgulită pentru că reuşise să obţină o asemenea reacţie. Era îngrijorată... dar era şi pregătită să-i facă faţă.

După un moment, Noah îşi drese glasul şi murmură:

– Trebuie să rag sau să mă rostogolesc, sau cam aşa ceva?

Uimită, ea clipi fără să-şi dea seama de semnificaţia cuvintelor lui. Apoi, în timp ce înţelegea tot mai bine, începu să-şi muşte buza de jos, încurcată.

– Aăăăă. Te rog să mă scuzi.

– Biciul şi bastonul nu erau chiar prezente în mod fizic, decise el gînditor, dar într-un fel sau altul erau totuşi aici.

– Nu fi ridicol, reuşi ea să-i spună, evitîndu-i privirile şi prefăcîndu-se că îl privea cu interes pe Caliban care îşi adusese ursul din dormitor.

– Alex, îi zise Noah cu multă blîndeţe. Eu nu sînt o ameninţare. Nu-i aşa?

Ea se aplecă puţin în faţă ca să-şi aşeza paharul pe măsuţa scundă pentru cafea, mai mult pentru a avea ceva de făcut. Apoi se lăsă înapoi pe spate şi se întoarse destul de şovăitoare pentru

a-i întîlni privirea, fixată asupra ei întrebătoare. Încet, forţată să fie cinstită de ceea ce vedea în ochii lui, îi răspunse:

– Foarte puţine creaturi sînt o ameninţare, pînă cînd nu se întorc împotriva ta. Şi există întotdeauna această posibilitate.

– Şi tu te fereşti chiar şi de posibilităţi..

– După patru ani de intrat în aceeaşi cuşcă cu animale sălbatice nu am nici măcar o cicatrice cît de mică, îi zise ea încetişor. Pentru că întotdeauna sînt pregătită să fac faţă tuturor neprevăzutelor.

– Eu nu te-aş răni niciodată. Auzi cum propria lui voce se stingea încet şi deveni conştient de faptul că jocul lor se schimbase din nou, din cauza lui de data asta; ceea ce trebuia să fie plăcut şi uşor devenise foarte serios.

– Ştii ce se spune despre drumul spre iad?

– Că e pavat cu bune intenţii? El ezită, cercetîndu-i faţa cu multă atenţie. Încă o dată avu acel sentiment ciudat de *deja vù;* cuvintele lor păreau să răsune încă în auz ca şi cum le-ar mai fi auzit şi mai înainte şi, într-un mod destul de curios, un vers din *Furtuna* îi trecu prin minte: „Trecutul înseamnă de fapt un prolog."

– Te uiţi prea fix la mine, murmură ea, stînjenită.

Noah scutură încetişor din cap, fără să nege acuzaţia pe care i-o adusese ea, ci încercînd mai degrabă să alunge acele gînduri ciudate. Cînd

privi în ochii ei verzi, gîndurile – toate gîndurile – dispărură de la sine.

– Nu e deloc corect, îi zise el răguşit, aplecîndu-se repede pentru a-şi pune şi el paharul pe măsuţa de lîngă ei.

– Ce? întrebă ea nedumerită.

El ridică o mînă şi îi atinse obrazul.

– Ca cineva să aibă asemenea ochi.

Alex nu putu privi în altă parte, nici chiar cînd instinctul ei de autoapărare începu să dea semnale stridente. Şi nici unul dintre celelalte instincte ale ei nu ieşiră la suprafaţă ca s-o mai protejeze, pentru că nici un truc nu mai servea acum la nimic, cînd era deja copleşită de puterea lui.

– Noah...

El se aplecă încet spre ea, degetele lui atingîndu-i încă foarte uşor obrazul.

– Alex, eu nu sînt un leu, îi şopti el. Sînt doar un bărbat.

Şi în timp ce buzele lui le găsiră pe ale ei, ea nu avu timp decît să absoarbă înţelegerea a ceea ce el tocmai îi declarase. Doar un bărbat? Apoi nu mai fu conştientă decît de atingerea lui, de sărutul lui şi de forţa aceea incredibilă a sentimentelor ce se ridicară în acel moment din adîncul fiinţei ei.

Nimeni nu o avertizase vreodată că ar fi putut simţi aşa ceva.

Culori vibrante începură să se învîrtejească în faţa ochilor ei închişi, atît de luminoase şi de strălucitoare, încît aproape că o dureau. Putea chiar auzi un zgomot ca de cascadă şi putea simţi mirosul reavăn al unei păduri înverzite. Apoi sfîrîitul unui foc şi adăpostul cald al braţelor puternice care o sprijineau şi o încîntau. O certitudine bruscă îi invadă deodată trupul, siguranţa, familiaritatea venirii acasă...

Alex deschise ameţită ochii, ca să privească direct în ochii lui la fel de tulburaţi şi nedumeriţi ca şi ai ei. Foarte încet, Noah se aşeză din nou la locul lui, respirînd cu mare greutate.

– Am să risc, zise el într-un final.

Ea îşi înghiţi nodul din gît.

– Ce să rişti?

– Posibilitatea ca nu eu să fiu totuşi... relaţia cea mai indicată pentru tine.

– Noah...

– Eu sînt dispus să risc, Alex. Dar tu?

Albastrul ochilor lui o convinse să-şi uite trecutul şi toate gîndurile de a nu se mai implica sentimental.

– Eu... nu cred că am vreo şansă de a nu fi de acord cu tine.

– Pentru că nu eşti sigură? Pentru că s-ar putea să fiu eu?

Ea aprobă din cap.

– Am crezut că o să ştiu imediat. Asta nu era decît o negare tacită a ceea ce ea ştia deja şi numai parţial o minciună. Ştia că pentru ea era relaţia ideală. Dar oare la fel era şi pentru el?

Noah păru să se mai destindă.

– Avem timp, murmură el vorbind mai mult pentru propriul lui folos.

O studie cîteva momente, apoi zîmbi şi schimbă brusc subiectul.

– Spune-mi, ai învăţat, cît timp ai fost la circ, să prezici şi viitorul?

Alex rămase un moment descumpănită din cauza schimbării atît de bruşte a subiectului, dar fu recunoscătoare că i se dăduse şansa de a evita gîndurile mai serioase.

– Nu prea. Oh, desigur că în circ era şi o femeie bătrînă care pretindea că era ţigancă – şi probabil că aşa şi era – dar n-am prea înţeles mare lucru din tot ce m-a învăţat ea. Mi-a vorbit mai mult despre chiromanţie.

El îi întinse mîna dreaptă cu palma în sus, în timp ce ochii albaştri îi rîdeau.

– Spune-mi dacă o să întîlnesc o persoană micuţă, blondă şi frumoasă... o provocă el.

Ea izbucni în rîs, în ciuda faptului că încerca să fie serioasă, şi îşi aplecă capul ca să-i studieze palma. O linie ovală cobora de la baza degetului mare, ezita foarte puţin, apoi continua să se întin-

dă pînă cînd se întîlnea cu liniile ce-i înconjurau încheietura mîinii.

– Ai o linie a vieţii foarte lungă, murmură ea.

– Şi e şi vreo blondă pe acolo? o întrebă el pe un ton grav.

Alex îşi ridică capul şi îi zîmbi cu uşurinţă, ţinîndu-şi bine sub control emoţiile încurcate.

– Dacă este pe acolo, nu se prea anunţă singură.

– Ce mai prezicătoare mai eşti şi tu! se plînse el.

Zgomotul produs de paşii ce coborau scările şi treceau prin faţa apartamentului lui Alex, le atrase atenţia, iar Alex îşi ridică privirile spre ceasul din apropierea lor.

– Timpul prînzului; pleacă oamenii. Mă întreb dacă au reuşit să termine treaba în apartamentul tău.

– O să arunc o privire pe acolo în timp că mă schimb, îi zise el ridicîndu-se în picioare şi luîndu-şi halatul. Dacă e gata, şi apartamentul tău urmează la rînd, îl putem duce pe Caliban într-unul dintre celelalte apartamente, pînă cînd se termină treaba şi aici. Ce zici, îţi convine aşa?

– Sigur, replică recunoscătoare Alex.

– Ce părere ai despre nişte hamburgeri pentru masa de prînz? o întrebă el în timp ce-şi punea halatul. Am un grătar electric, pe undeva pe acolo în toată harababura aia.

– Al meu este încă nedespachetat şi mi-ar face plăcere să mănînc nişte hamburgeri. Du-te şi te schimbă.

Noah îi zîmbi, privind-o cu o intensitate care o ameţea, apoi plecă vesel să se schimbe.

După un moment lung, Alex îşi ridică mîna dreaptă şi se apucă să-şi studieze palma. Apoi se ridică în picioare şi se îndreptă spre dormitor.

– Se întîmplă ceea ce mi-a fost prezis, îi zise lui Caliban în timp ce trecea pe lîngă el. Omul ăsta mă scoate din minţi; asta-i de fapt ceea ce se întîmplă.

Lăsîndu-l pe Caliban singur în încăpere, în timp ce ea intrase în dormitor ca să se schimbe, Alex îşi dori să creadă şi ea în ceea ce tocmai spusese.

Pentru că ea nu credea în soartă.

Capitolul patru

„– Fraţii tăi mă vor ucide dacă ne găsesc aici.

Ea rîse şi-şi lăsă capul pe spate, pletele negre căzîndu-i în valuri pe spate, iar ochii verzi strălucindu-i în felul acela sălbatic, care lui îi plăcea atît de mult.

– Ei nu au încredere în tine, întări ea spusele lui. Ei spun că fiul unui pastor nu se va căsători niciodată cu o ţigancă.

– Se înşeală, zise el răguşit, trăgînd-o în jos lîngă el pe patul de fîn proaspăt cosit. Tu eşti a mea, Tina. Întotdeauna vei fi a mea.

Ea rîse încetişor, fericită pentru că el va fi întotdeauna al ei..."

Alex se trezi tresărind, inima bătîndu-i neregulat în piept. Să doarmă în mijlocul zilei? Dar ea niciodată nu obişnuia să tragă cîte un pui de somn şi, Doamne!, ce vise!

– Zîmbeai în somn, îi zise Noah încetişor. Ce anume visai?

Ea se aşeză în capul oaselor, pe marginea canapelei şi îşi trase firesc bluza, care îi alunecase pe un umăr.

– Oh, nimic interesant, îi răspunse ea evaziv.

Au prăjit hamburgerii afară şi apoi l-au ascuns pe Cal într-unul dintre apartamentele goale, înainte ca zugravii să se întoarcă din pauza de prînz. Apartamentul lui Noah mirosea încă mult prea tare a vopsea şi de vreme ce zugravii se apucaseră acum să lucreze în apartamentul lui Alex, nu mai puteau sta nici acolo. Şi, pentru că acum bazinul nu mai era în bătaia directă a soarelui, aleseră să rămînă afară.

Noah, proptit într-un cot, aşezat pe şezlongul lui, îi zîmbea.

– Pari foarte tînără, atunci cînd dormi. Foarte inocentă.

Alex ar fi vrut să evite căldura din ochii aceia albaştri şi foarte pătrunzători, dar îşi dădu seama că nu putea să privească în altă parte. Stînjenită

la gîndul că el o privise în timp ce dormea, încercă să schimbe subiectul:

– Nu mi-ai spus niciodată ce fel de fotografii faci.

– Chiar aşa? Încă zîmbea, dar permise acea schimbare de subiect. În principiu fotografiez ceea ce mi se comandă. Hoteluri şi împrejurimi pentru ilustratele şi broşurile lor. Diverse clădiri pentru reclamă. Oameni, desigur: grupuri de familie, albume pentru manechine şi manechini sau chiar actori începători, lucruri de genul ăsta. Chiar şi animale.

– Mi-ar plăcea să te văd cum ai lucra cu Cal, ca subiect.

– Probabil că este un adevărat veteran în ale pozatului.

Alex izbucni în rîs.

– La drept vorbind, aşa şi e.

– Mi-ar plăcea să te fotografiez pe tine, îi zise Noah.

Un strigăt venit din apartamentul ei, o salvă pe Alex de a răspunde la cererea lui şi curînd fu foarte ocupată să lucreze împreună cu echipa de zugravi. Oamenii lucrau repede pentru a termina primele două apartamente, iar o echipă de dulgheri îşi începuse munca de finisare la alte două apartamente. Şeful echipei trebuia să se consulte şi cu ei, pentru că amplasarea zidurilor şi a tocurilor de la uşi era altfel decît în planurile originale, deoarece arhitectul îşi luase anumite libertăţi, iar acum totul era doar o harababură.

Deciziile odată luate, echipa o porni la lucru.

Întîlnirea

Alex era foarte ocupată, împărţindu-şi timpul între echipa de zugravi şi cea a dulgherilor, mai ales de cînd Noah aprobase cîteva îmbunătăţiri necostisitoare pe care i le sugerase ea pentru a individualiza fiecare apartament. Îşi petrecu cîteva ore tot alergînd în sus şi în jos pe scări, cu tot felul de schiţe şi planuri făcute pentru a-i ajuta cît mai mult pe muncitori, ocupată pînă peste cap şi foarte interesată de subiectul muncii ei, avînd şi o dorinţă fierbinte de a evita să se mai gîndească şi la altceva.

Ca de obicei, ea făcea mult mai mult decît treaba ei. Şefii sindicatelor dacă ar fi fost acolo, probabil că ar fi protestat la amestecul ei în treburile echipelor, dar nici unul dintre muncitori nu scoase nici măcar un singur sunet de protest.

În mijlocul acelei învălmăşeli, Noah profită şi urcă în apartamentul lui, despachetă unul dintre aparatele lui de fotografiat, îi puse o rolă de film şi coborî din nou în mijlocul activităţii febrile, rămînînd acolo pînă cînd nimeni nu-l mai băgă în seamă. Avea un talent înnăscut de a face poze, fără să-l observe nimeni, lucrînd de altfel mult mai bine în faţa unui aparat de fotografiat atunci cînd nu ştiau de prezenţa lui.

Aşa că Noah încercă să devină invizibil, micile zgomote făcute de aparatul de fotografiat fiind practic imposibil de detectat în toată rumoarea generală. Şi de cîteva ori, în timpul acelei după-amieze, el îşi dori să fi putut avea la îndemînă şi un magnetofon, pentru că în procesul acela în care

Alex se transforma pe rînd cînd în dulgher, cînd în zugrav, intervenea şi în dialogurile oamenilor, îmbunătăţindu-le cu expresii colorate şi foarte amuzante, la fel de fascinante ca şi imaginile pe care el reuşise să le surprindă pe film.

„– Cine i-a spus lui Alex că poate folosi un cleşte, ca să bată cuiele în pereţi?

– Nici n-a întrebat, şefule, altfel eu...

– Nu contează. Uite, Alex, ia ciocanul ăsta. Nu! Nu-i da... E-n regulă Alex, sînt sigur că nu i-ai rupt piciorul lui Willie. Nu, asta e culoarea lui. Nu-i aşa, Willie?"

„– Ai spus verde pentru camera asta, Alex. Ce? Ăsta este verde! Ei bine, poate că nu e chiar verde-verde, dar... Bine, bine. Doar dă-te jos de pe scara aia, te rog."

„– Hei, Alex, pune-ţi salopeta asta. Pentru că-i plătesc pe oamenii ăştia ca să lucreze şi nu să se holbeze la picioarele tale, de asta.

– Şefule, noi nu...

– Taci din gură, Willie. Tu te holbezi mai rău

decît oricare altul. Vezi, Alex, ţi-am spus eu că asta e culoarea lui."

„– Sam? Sam? Alex, ce-ai făcut cu Sam? Ei bine, şi ce face el în debara? Se ascunde de tine? Ce prostie. Sam, ieşi, te rog, de acolo. Şi de unde ai căpătat cucuiul? Oh, ei bine, nu-i vina lui Alex că tu ai intrat cu capul în cotul ei; nu ar fi trebuit să-i stai în cale."

„– Alex! De unde ai învăţat tu asemenea cuvinte? Te rog, Willie, să-ţi ştergi rînjetul ăla de pe faţă!"

„– Tapetul ăla nu-i cu fundu'în sus, Alex, îţi zic eu. Sînt sigur. Nu am nici cea mai mică îndoială. Dacă florile din grădina mea facé ce? Oh. Nu, bănuiesc că nu cresc invers. Fixează tapetul, Sam."

„– Coboară de pe scară, Alex. Pentru că poliţa mea de asigurare nu te are şi pe tine în vedere,

de-aia. Ascultă, puţin îmi pasă dacă ai lucrat şi la trapez cît ai fost cu circul... Cum? Ai lucrat? Ei bine... aici însă nu există nici un fel de plasă. Coboară imediat de acolo."

Pînă la finalul după-amiezei, Noah deja folosise mai multe role de film. Şi de asemenea înţelesese şi expresia nedumerită a celorlalţi doi clienţi pentru care mai lucrase Alex. Toată ziua aceea o urmărise cum cîştigase afecţiunea disperată a unei duzini întregi de muncitori, îi auzise vocea subţire-că înjurînd cu fluenţa voioasă a unui marinar cu multă experienţă în domeniu şi o văzuse cum se aruncase în muncă cu mult entuziasm, fără să conteze prea mult că nici măcar nu ştia prea bine ce anume făcea, cel puţin jumătate din timp.

Şi oricare dintre acei muncitori, se gîndi Noah plin de tandreţe şi cu o nuanţă de umor, ar fi fost fericit să iasă şi să vîneze şi un dragon, de dragul ei. Dar, după o zi petrecută în compania ei, fiecare s-ar fi asigurat mai întîi că ea era bine încuiată în castel, înainte să plece să se lupte pentru ea.

Pentru că altfel s-ar fi ars rău de tot.

Alex avusese întotdeauna capacitatea de a-şi concentra toată atenţia asupra a ceea ce făcea în

momentul respectiv, mai ales dacă o interesa activitatea respectivă sau dacă era ceva nou. Din cauza asta, îşi dăduse seama de ceea ce făcea Noah cu aparatul de fotografiat numai la sfîrşitul zilei – cînd bănuia ea – se hotărîse el să-i arate cu ce se ocupase toată ziua.

Zugravii şi dulgherii se pregăteau să plece, şi Alex înapoie salopeta împrumutată, înainte să se întoarcă şi să-l găsească pe Noah sprijinit de un perete şi cu aparatul de fotografiat atîrnat de gît.

– N-ai spus că nu ai fi de acord să te fotografiez, îi reaminti el, zîmbind insolent.

– Şi de cînd eşti aici şi ne fotografiezi? îl întrebă ea uşor stînjenită.

– Am fost toată după-amiaza. Am nişte poze trăsnet.

Se aflau în apartamentul ei, unde toată mobila fusese iar strînsă la mijlocul camerei aceleia mari, şi acoperită cu prelate imense de pînză. Alex se îndreptă spre locul în care se afla canapeaua şi ridică un colţ al prelatei. Apoi luă una dintre acele perne colorate şi o prinse bine cu amîndouă mîinile, în timp ce îl privea pe Noah ameninţător.

– Asta, îi zise ea, nu a fost deloc frumos din partea ta.

Noah descoperi mirat că se uita în jur, căutînd instinctiv un loc după care să se poată ascunde, şi îi zîmbi din nou.

– Ai de gînd să arunci cu perna aia în mine? o întrebă el politicos.

Cu un oftat, Alex lăsă să-i cadă perna din mîini şi se aşează pe canapea.

– Cînd mă hotărăsc să încep să arunc cu pernele, nu te voi avertiza deloc. Nu vei mai avea timp nici măcar să te fereşti cît de cît.

– De-abia aştept.

Alex îl privi cu reproş, apoi se încruntă în timp ce-şi întorcea privirile spre canapea.

– Ce e? o întrebă Noah apropiindu-se de ea.

Ea privea spre prelata cu care era acoperită canapeaua. Sau, mai corect spus, privea la ceea ce se afla pe sub prelată.

– Avem un vizitator, zise ea gînditoare.

Noah privi la micul ghemotoc de sub prelată care se mişca în direcţia lui Alex. Înainte ca el să-i fi putut sugera să plece de acolo, în cazul în care era vorba de un şarpe sau altceva de genul ăsta, ea ridică prelata pentru a afla cine era, de fapt, „vizitatorul" lor. Era un pisoi mic şi alb cu o pată neagră în vîrful nasului şi ochi verzi-strălucitori. Cu un salt, pisoiul sări direct în poala lui Alex, unde începu să toarcă mulţumit.

– De unde o fi apărut şi ăsta?

– Habar n-am. Alex se ridică, luă pisoiul într-o mînă şi se îndreptă spre bucătărie ca să-i găsească ceva de mîncare. Uşile au rămas deschise toa-

tă ziua; bănuiesc că pur şi simplu a intrat în casă. Privi în jos spre creatura aceea micuţă care lipăia flămînd laptele pe care i-l pusese în farfurie, băgîndu-şi şi lăbuţele din faţă în el, într-o încercare de a ţine vasul mai bine pe loc, apoi îşi ridică ochii spre Noah. Dacă nu o să reuşesc să aflu al cui este, va trebui să-l păstrez aici.

– Cam aşa bănuiam şi eu, murmură Noah. Tu nu eşti genul care să-l ducă la vreo casă de animale pierdute. Dar cum o să reacţioneze Cal?

– Oh, lui îi plac grozav de mult bebeluşii, îi răspunse Alex privind în jos spre pisoi. Probabil că în clipa în care o să-l vadă, o să şi înceapă să-l spele şi să-l purice.

Noah se întoarse şi se îndreptă grăbit spre uşă.

– Am spus ceva ce nu trebuia ? îl întrebă Alex pe jumătate rîzînd.

– Mi s-a terminat filmul, îi răspunse Noah peste umăr. Şi trebuie să imortalizez acest moment al întîlnirii lor!

Noah reuşi să fotografieze momentele în care micuţa pisicuţă albă, cu spinarea arcuită şi cu coada zbîrlită, îl întîlnea pentru prima dată pe vărul ei îndepărtat, de cîteva ori mai mare ca ea. Făcu fotografii ale avansurilor blînde şi încete ale

lui Cal. Şi, într-un final, după vreo oră sau cam aşa ceva reuşi să facă şi fotografii ale moviliţei mici şi albe cu blană pufoasă, încolăcită încrezătoare şi torcînd plină de mulţumire între labele imense ale unui leu adorabil.

Noah petrecu jumătate din noapte aranjîndu-şi camera obscură.

– Asta-mi place la nebunie.

Alex se întinse după poza care colectase o mulţime de fluierături de admiraţie şi care trecea din mînă în mînă printre dulgheri. Fusese plecată toată dimineaţa, comandînd materiale şi făcînd cumpărături în oraş, întorcîndu-se acasă doar cu cîteva secunde înainte şi descoperindu-i pe toţi acei bărbaţi adunaţi în holul de la intrare şi privind la un teanc de poze de opt pe zece. Pentru un moment terifiant, crezu că Noah uitase de orice fel de precauţie şi le dăduse să vadă pozele cu leul şi cu pisicuţa. Dar văzu apoi că toate acele fotografii reprezentau oameni.

Şi în special pe ea. Poza pe care o tot admirau oamenii era a ei. Era cocoţată pînă la jumătatea unei scări, aplecată peste marginea ei, fluturînd un teanc de hîrtii în faţa şefului de echipă care o privea răbdător. El îşi ţinea mîinile pe şolduri, iar

faţa lui era aproape la acelaşi nivel cu a ei, în ciuda faptului că era cocoţată pe scară, iar Noah reuşise să imortalizeze chiar momentul în care şeful echipei arunca priviri îngrijorate spre ciocanul pe care îl ţinea ea în cealaltă mînă.

Dar acei bărbaţi îşi exprimaseră admiraţia, îşi dădu ea seama, pentru partea fotografiei care arăta picioarele ei lungi şi bronzate care ieşeau dintr-o pereche de pantaloni atît de scurţi, încît cu greu puteau fi consideraţi cît de cît decenţi. Mai frunzări şi restul pozelor, găsindu-se în fiecare din ele. Şi îşi mai dădu seama că, ori Noah era un fotograf de excepţie, ori fusese deosebit de norocos, pentru că fiecare poză în parte era o frumuseţe. Cea la care privi un timp îndelungat era o poză în care era doar ea singură. Iar Noah reuşise să prindă ceva ce ea nu văzuse niciodată în oglindă.

În fotografia aceea stătea sprijinită de canatul unei uşi, privind în sus, iar o rază de soare, intrată pe una dintre ferestrele înalte, cădea direct pe ea. Alex nu-şi putu aminti de momentul acela, dar îşi dădu seama că fusese probabil mult prea adîncită în gînduri, mintea ei fiind mult prea preocupată ca să facă noi planuri. Ochii îi erau larg deschişi, iar faţa îi era visătoare, zîmbind parcă unor aduceri-aminte. Părea mult mai frumoasă decît se ştia ea, ciudat de îmblînzită şi de înţelegătoare. Dar

mai era totuşi ceva în ochii ei, o strălucire ce însemna mai mult decît spirit sau ironie.

Sau poate că era doar un efect al luminii.

Alex rămase să privească la fotografie cîteva momente lungi, avînd sentimentul ciudat că vedea o altă persoană în locul ei. Apoi se scutură de acel sentiment şi privi în jur, descoperind că rămăsese singură în hol; echipele se reîntorseseră la treaba lor.

Lăsînd numeroasele pachete să zacă în continuare acolo unde le lăsase să cadă, Alex se îndreptă spre scări. Verifică dacă Cal şi pisicuţa, care încă nu avea un nume, erau în ordine şi în siguranţă încuiaţi într-unul dintre apartamente. Erau amîndoi cît se putea de bine, dormind fără griji, ea stînd încolăcită în coama lui Cal, în timp ce el zăcea întins pe o parte. Apoi continuă să urce scările pînă la ultimul etaj şi îl descoperi în cele din urmă pe Noah în camera obscură; uşa de la intrare fiind larg deschisă, oamenii, care puneau tapetul, avînd treabă în baie. Uşa camerei obscure era închisă, de clanţa uşii fiind agăţat un carton pe care era scris de mînă: „Nu intraţi!"

Alex bătu la uşă.

– Sînt eu, Noah.

– Ies într-o secundă, îi strigă el.

Ea se sprijini de perete, ţinînd încă pozele în mînă şi privind în jur. Apartamentul lui Noah era

dublu față de celelalte, cuprinzînd întreaga lungime a clădirii. Era împărțit în două, ușa de la hol deschizîndu-se în zona locuibilă. Acolo unde celelalte apartamente erau despărțite între ele printr-un zid de cărămidă, la fiecare etaj, al lui Noah era împărțit de un perete de plastic în care exista o intrare sub formă de arcadă ce ducea spre partea în care își amenajase studioul.

Alex se găsea în zona de apartament destinată lucrului; camera obscură fusese instalată acolo unde fusese probabil un dormitor. Cea de a doua baie de pe acel etaj rămăsese intactă, așa după cum îi spusese Noah, pentru că din cînd în cînd mai folosea și modele în munca lui, și o cameră în care să se poată schimba și farda era foarte necesară. Platforma, care dădea spre partea străzii, era plină de tot felul de dulăpioare, bucăți de mobilă desperecheată și alte lucruri care mai de care mai ciudate, dar restul încăperii era aproape goală. În partea aceea nu era nici o bucătărie, ceea însemna un spațiu în plus.

Alex privea în jur și se gîndea vag la pereții albi, care dădeau o lumină mai bună, și la ecranele colorate pe care probabil le folosea ca fundal, dacă avea nevoie. Zugravii deja terminaseră cu zona locuibilă a apartamentului, dar încă nu se apucaseră de lucru în partea în care el avea de gînd să lucreze de acum încolo.

Tresări puternic, atunci cînd două brațe o cuprinseră de la spate și un sărut aterizâ chiar pe

urechea dreaptă.

– Bună, îi zise Noah plin de voie bună. Ţi-ai terminat comenzile şi cumpărăturile?

Alex îi ordonă tăcută inimii să-şi încetinească puţin ritmul. Dar inutil.

– Ăăă... da. Am adus mai multe etaloane şi eşantioane de tapet pe care să le vezi şi să alegi.

– Mai tîrziu, îi sugeră Noah.

Ea se întoarse cu faţa la el, reuşind să se îndepărteze, şi începu să-i fluture pozele pe la nas.

– Ai consumat filmul de pomană.

– Eu nu consider că a fost consumat aiurea. El păru dintr-o dată jignit. Nu-ţi plac pozele?

– N-am spus aşa. Am spus doar că ai consumat filmul degeaba. Oare toţi fotografii fac atît de multe poze pentru un singur subiect?

Noah îşi încrucişă braţele pe piept şi se sprijini de perete.

– Da, îi răspunse el, dacă un singur subiect are atîtea feţe.

Ea se încruntă la el.

– Asta este una dintre feţe, observă el, cu o strălucire de umor în ochii aproape argintii. Apoi izbucni de-a binelea în rîs. Duhule, tu ai mai multe feţe decît o galerie de pictură.

Alex reuşi cu multă greutate să rămînă încruntată.

– Duh?

El dădu din cap în semn de aprobare.

– Un elf sau un spiriduş. Desigur, mai poate însemna şi stafie, şi tu chiar ai un fel de a bîntui,

numai al tău.

Ea preferă să ia ceea ce-i spusese el în sens literal.

– Dar să ştii că nu obişnuiesc să sun din lanţuri în timpul nopţii.

– Nu, dar în schimb îmi bîntui visele.

Alex îşi drese glasul cu zgomot şi privi în jos spre fotografiile pe care încă le ţinea în mînă.

– Asta este foarte bună, murmură ea.

– Da, e şi poza mea favorită, încuviinţă şi el. Cinci părţi de inocenţă visătoare, trei părţi de blîndeţe şi două părţi de-a dreptul drăceşti.

– Drăceşti? Alex privi mai bine la fotografie, apoi îl privi din nou în ochi. Nu văd nimic drăcesc aici.

– Probabil că nu. Şi înainte ca ea să poată spune ceva, el continuă să vorbească, explicîndu-i: E doar o umbră, o părere, o anume expresie a ochilor. Nu e deloc uşor s-o defineşti, la fel cum nu-i uşor să defineşti nici zîmbetul Mona Lisei, dar orice bărbat ar spune că e o privire drăcească. Dacă aş putea să fotografiez o sirenă, sînt sigur că şi ea ar avea aceeaşi privire.

Alex avu sentimentul că tocmai i se făcuse un compliment, dar nu era deloc sigură. Şi nici nu voia să întrebe.

– Oh.

– Oricum ar fi, mie îmi place, o consolă el.

Ea încerca acum să definească privirea din ochii lui. Era, se gîndi ea cu o oarecare uimire,

cam cum ar fi şi un uragan prins într-o sticlă argintie; o forţă a naturii înfricoşătoare prinsă într-o cuşcă. O făcea să se simtă puţin nervoasă.

Noah îi zîmbi cu blîndeţe.

– Iar ţi-ai luat biciul şi băţul.

– Iar tu mîrîiai. Alex ştia că era un comentariu ridicol din partea ei, dar Noah rîdea.

– Zău? Ce ciudat, dar eu nu am auzit nimic.

Ea reuşi să-şi înăbuşe propriul rîs.

– Tu mi-ai văzut biciul şi băţul; eu te-am auzit mîrîind.

– Ce-i ăsta, Regatul Sălbăticiunilor? întrebă o voce nedumerită din arcada ce conducea spre partea apartamentului care putea fi folosită ca locuinţă.

Alex şi Noah se întoarseră amîndoi în aceeaşi clipă, amîndoi oarecum stînjeniţi pe moment, pentru că ceea ce îşi imaginau ei era ceva cu totul intim, ceva în care străinii nu aveau ce căuta ca martori. Descoperiră că intrusul era o femeie micuţă şi tînără care se îndrepta spre locul în care se găseau ei. Era îmbrăcată la fel de comod ca şi ei, într-o pereche de blugi şi cu un pulover cu mînecile suflecate pînă la nivelul coatelor. Părul ei strălucitor era atît de roşu, încît părea ireal, iar ochelarii mari cu ramă de os încadrau nişte ochi căprui-închis, care păreau să aparţină unui spaniol.

Nimeni nu ar fi putut spune despre ea că era

frumoasă, dar avea o anume prospeţime a feţei, altminteri destul de severă. Era genul de fată bună pe lîngă care treci fără să-i dai prea multă importanţă.

Alex simţi impulsul destul de straniu de-ai spune: „Dar ar trebuie să fii mai înaltă!" Uimită de ceea ce simţea, încercă să împingă acel gînd cît mai departe în minte, într-un ungher cît mai întunecat.

– Tipii de jos mi-au spus că-l pot găsi pe proprietar aici la etaj, le zise ea pe un ton rece, întrebarea pe care le-o pusese mai devreme fiind în mod clar doar una retorică.

– Eu sînt proprietarul, răspunse Noah, acceptînd în mod automat cartea ei de vizită.

Noah aruncă o privire cărţii de vizită. Buzele i se strînseră parcă încercînd să nu zîmbească, dar privirea pe care i-o aruncă lui Alex în timp ce-i înmînă cartea de vizită era destul de gravă. Făcu prezentările, în timp ce Alex citea ceea ce stătea scris pe cartonaşul primit de la Noah.

Şi înţelese imediat de ce se amuzase Noah; numele de pe bucăţica aceea de carton era: Theodora Suzanne Jessica Tyler. *Doamne,* se gîndi Alex, *asta-i încă o nefericită de un metru şi un pic, cu un nume kilometric,* dar apoi citi şi ce mai era scris în continuare şi amuzamentul ei dispăru, fiind înlocuit de frisoane de teamă.

Departamentul de Control al Animalelor.

– Şi ce pot face pentru dumneavoastră, domnişoară Tyler? o întrebă Noah politicos.

– Verific o reclamaţie în legătură cu un fel de animal mare. A văzut vreunul dintre dumneavoastră ceva?

– Am văzut un ciobănesc german, azi-dimineaţă, zise Noah. Şi era foarte mare.

Theodora Suzanne Jessica Tyler îl privi critic.

– Nu un animal de casă, domnule Thorne. Din cele spuse în reclamaţie este vorba de un animal care a scăpat de la vreun circ sau de la vreo grădină zoologică. Doamna care a făcut reclamaţia nu a fost foarte clară, dar ea crede că este vorba despre un leu sau cam aşa ceva.

Alex îşi dori ca vizitatoarea lor să nu mai fi auzit nimic altceva cu excepţia acelei discuţii despre dresoarea de lei. Reuşi cu greu să-şi şteargă orice expresie de pe faţă şi să rămînă politicoasă, inima bubuindu-i în piept.

Noah se încruntă.

– Un leu? Pierdut în San Francisco?

– Tot ce se poate. Nu există nici un raport pe tema asta, dar cîteodată oamenii sînt foarte ciudaţi în privinţa asta şi nu raportează lucrurile de genul ăsta, chiar dacă este vorba de dispariţia unui leu.

– Atunci cu siguranţă vom ţine ochii bine deschişi.

– Mulţumesc. Răspunsul fusese automat şi politicos, dar ochii aceia severi îi priveau oarecum

gînditori. Apoi ea schimbă subiectul, iar de data asta vocea îi era prietenoasă cînd îl întrebă: Deci ai transformat clădirea asta într-un fel de bloc cu apartamente?

– Sîntem tocmai în toiul acestui proces, îi răspunse voios Noah.

– Şi eu îmi caut o casă. Cînd veţi fi pregătit să primiţi chiriaşi?

– Cred că în cîteva săptămîni.

– Bine. Voi mai lua legătura cu dumneavoastră. De fapt, cred că voi sta mai mult prin zonă, cel puţin pentru un timp. Prin apropiere, vreau să spun. Nu sînt prea multe locuri în care s-ar putea ascunde un leu şi la drept vorbind, dacă există cîteva. Clădiri mari şi goale, de exemplu. Cum e şi clădirea asta, dacă stau şi mă gîndesc mai bine.

Hohotele de rîs ale lui Noah păreau foarte naturale.

– Cred că aş fi ştiut şi eu dacă în clădirea mea s-ar fi ascuns un leu, nu credeţi domnişoară Tyler?

Ea îi aruncă un zîmbet luminos.

– Da, aşa cred şi eu. Ei bine, mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Dacă totuşi observaţi ceva, vă rog să mă sunaţi şi pe mine.

– Sigur.

Rămaseră nemişcaţi încă cîteva momente lungi, apoi Noah se îndreptă spre hol ca să se asigure că vizitatorul lor a plecat. Cînd se întoarse, o găsi pe Alex stînd pe marginea platformei puţin cam palidă la faţă.

– Acum, îi zise ea, am fost cel mai aproape de pericol, de cînd îl am pe Cal.

Se aşeză şi el pe platformă, lîngă ea.

– Nu-mi place deloc să-ţi spun asta, dar nu cred că a fost ultima oară cînd am văzut-o, Alex.

Ea privi în jos spre cartea de vizită, care rămăsese în mîna ei, apoi zîmbi şmechereşte.

– Doamnele cu nume impresionante au tendinţa de a trăi numai după cum le taie capul. Sînt foarte sigură de asta. E clar că o să se întoarcă, chiar şi numai ca să ne şicaneze.

Noah era îngrijorat de soarta lui Caliban, dar era şi mai îngrijorat de faptul că Alex se putea evapora în umbra nopţii ca să-şi salveze favoritul. Îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Ai de gînd... să duci lupta în continuare în altă parte?

Ea puse deoparte pozele şi cartea de vizită, apoi se dădu jos de pe platformă şi începu să se plimbe nervoasă prin cameră.

– Adică, dacă am de gînd s-o iau la sănătoasa, asta vrei să spui?

– Mi-a trecut prin cap că s-ar putea să pleci, recunoscu el. În fond, Cal face parte din viaţa ta de nişte ani de zile, eu de-abia dacă pot să mă laud cu cîteva săptămîni.

Alex stătea sub arcadă, ascultînd rîsetele şi strigătele ce se auzeau pe scări; muncitorii plecau în pauza de prînz.

– Dacă se află totul despre Cal, vei avea şi tu

necazuri, îi reaminti ea.

– Nu de necazuri mă sperii eu, îi zise Noah alăturîndu-se ei sub arcadă.

Ea se mişcă încetişor de lîngă el, un gest făcut din cauza nervozităţii care o stăpînea în acel moment.

– Ascultă Noah, nu vreau să te transform într-un mincinos.

El chicoti încetişor.

– Omul se mai şi schimbă.

– Cum? Îl privi nedumerită.

– „Oare mă va schimba ea pe mine într-un sfînt sau eu o voi transforma pe ea într-o păcătoasă", cită el. Este valabil şi pentru noi. Dar să ştii că nu mă deranjează, Alex. Dacă ai fi pus în pericol pe cineva, atunci da, probabil că nu aş fi minţit pentru tine. Dar nu pui pe nimeni în pericol. Şi sînt mai mult decît dispus să te ajut să ascunzi leul şi să îl ţii în siguranţă.

„... un soldat în hambar... trebuie ţinut în siguranţă..."

Alex clipi, văzînd, pentru un singur moment sclipitor, o uniformă albastră şi prăfuită şi nişte ochi albaştri amestecaţi şi cu o nuanţă de gri, care o priveau mulţumindu-i în tăcere. Apoi imaginea aceea dispăru şi cel care o privea cu ochii albaştri-cenuşii era Noah.

Deschise gura ca să-l întrebe ceva. Dar întrebarea nu se mai formă în mintea ei. El ar crede că sînt total nebună, hotărî ea. Şi poate că aşa şi era.

Sau poate... poate că l-a ascuns vreodată pe Noah, cu foarte mult timp în urmă, iar el îi întorcea acum favoarea, ajutînd-o să-l ascundă pe Caliban.

Sau poate că avea mare nevoie de un examen la cap. Făcută de un expert.

– Alex? El o scutură cu blîndeţe de umeri.

– Dacă tu crezi că putem face treaba asta, îi zise ea puţin răguşită, eu sînt de acord că merită măcar să încercăm. Dar să ştii că nu va fi uşor să ascunzi un leu de vreo două sute de kilograme.

– Ne descurcăm noi. Îţi promit că ne vom descurca. Îi zîmbi. Acum, ce-ar fi dacă te-ai duce să vezi ce mai fac pisicile tale, în timp ce eu mă apuc să pregătesc masa de prînz?

În noaptea aceea se porni din nou furtuna, şi clădirea rămase din nou fără curent electric. De data aceasta pregătiţi, Alex şi Noah se retraseră în apartamentul lui şi făcură focul în căminul care fusese reparat şi curăţat doar cu o săptămînă înainte. Cele două feline rămăseseră în apartamentul lui Alex, cu o lampă cu baterii ca să le ţină de urît.

Lumina focului arunca umbre ciudate în camera aceea imensă, şi de vreme ce furtuna adusese cu ea şi un vînt rece, erau amîndoi bucuroşi că

puteau sta aproape de căldura plăcută a focului, pe pernele împrumutate de pe canapeaua lui Alex şi cu o pătură groasă care să-i ferească de răceala podelei.

– Mochetă, zise Noah cu fermitate.

– Bine, dar podelele sînt făcute din lemn foarte frumos pe care l-ai mai şi lustruit, obiectă Alex.

– E frig. Punem mochetă.

– La început ai avut de gînd să mochetezi doar platforma.

– M-am răzgîndit. Acum vreau să pun mochetă din perete în perete.

– Ei bine, eu în apartamentul meu vreau să am podelele de lemn.

Noah sorbi din paharul cu vin şi rînji.

– Atunci nu pot decît să sper că îţi vei pune măcar o carpetă lîngă pat, sau o să ai o senzaţie destul de neplăcută în fiecare dimineaţă cînd te vei scula. Sau te pomeneşti că obişnuieşti să dormi cu şosetele în picioare?

– Nu, nu dorm cu şosete. Dar locul ăsta are încălzire centrală.

– Da, o încălzire centrală care încetează să mai funcţioneze de fiecare dată cînd începe vreo furtună.

– Pesimist?

– Nu, doar realist. Acum că am devenit proprietar, mă aştept ca totul să meargă anapoda.

Alex chicoti, apoi privi suspicioasă la nivelul vinului din sticla aproape goală.

– Ia zi-mi, încerci cumva să mă îmbeţi? îl întrebă cu seriozitate prefăcută pe Noah.

– Sînt jignit, îi zise el, deşi nu arăta deloc aşa. M-ai jignit pînă în adîncul sufletului. Mi-ai sfărîmat speranţele. Sentimentele mele sînt amestecate.

Ea aşteptă un moment ca să fie sigură că el a terminat tot ce avusese de spus, apoi repetă:

– Încerci să mă îmbeţi?

– Da.

Ea chicoti din nou.

– Atunci, îi zise ea, e foarte urît din partea ta.

– Un om disperat va apela la măsuri disperate.

– Cine a spus asta?

– Eu ţi-am spus asta.

– Oh. Ei bine, şi Shakespeare a spus ceva ce s-ar potrivi foarte bine în situaţia de acum. „Nu tenta un om disperat." Poate că ar fi mai bine să mă duc acasă.

– Rămîi aici şi tentează-mă. Te rog!

– Încetează să te mai porţi de parcă ţi-ai plînge de milă.

– Măcar am încercat.

Alex îşi drese glasul.

– Noah, dacă încerci să profiţi de mine cînd eu n-o să mai ştiu ce se întîmplă, o să te omor mîine dimineaţă.

El o privi cu un ochi critic.

– N-o să mă convingi că nu ştii precis ce anume faci în fiecare moment. Ai ochii limpezi, mîinile sigure şi nu ai probleme cu vorbitul, pronunţi fiecare cuvînt cît se poate de corect.

– Deci nu te pot convinge că sînt beată?

– Nu.

Alex crezu că oftatul ei va trece neobservat. Dar nu se întîmplă aşa.

– Da, acum îmi dau eu seama! îi zise el. Tu sperai că mă poţi ruga să te violez şi pe urmă, dimineaţă, să poţi spune că de fapt erai mult prea beată ca să ştii ce-ai spus sau ce-ai făcut.

– Ba, deloc.

Oftatul lui sună puţin cam teatral.

– Păcat. Eu speram că tu doreai să faci asta.

– Niciodată nu mă rog de un bărbat să mă violeze.

– Atunci te rog eu. Violează-mă. Te rog!

– Femeile nu-i violează pe bărbaţi.

– Stabileşte un precedent. Urmează urmele distinşilor noştri înaintaşi, pionierii cei neînfricaţi.

Alex îşi întoarse privirile spre el, spre faţa lui frumoasă umbrită şi luminată de jocul flăcărilor şi simţi dorinţa puternică de a face într-adevăr puţină muncă de pionierat. Din cauza vinului sau poate din cauza cuvintelor pe care le schimbaseră, se gîndi ea. Sau din altă cauză. Reamintindu-şi de momentul acela ca o străfulgerare care ar fi putut fi o frîntură de amintire, îşi dori să poată

revedea din nou figura acelui soldat în uniformă albastră. Oare asocierea lor a luat sfîrşit imediat ce necesitatea de a-l ţine ascuns s-a terminat? Plecase el oare călare pe calul pe care ea i l-a dat înapoi, într-un război care împărţise ţara în două?

Se întoarse acum, în sfîrşit, la ea?

Întorcîndu-se la realitate, de la acele speculaţii nefolositoare, Alex se concentră din nou asupra lui Noah. El tocmai îşi masa umărul stîng de parcă l-ar fi durut, o mişcare inconştientă, în timp ce se uita la foc. Şi Alex avu un moment o anumită certitudine.

– Ce vreme împuţită, murmură el.

– Poate că ai fost... rănit?

– Nu, nu m-a nimerit niciodată vreun glonţ, îi răspunse el absent.

– Glonţ?

– Vietnam. El îşi întoarse privirea spre ea, nedumerit din cauza tonului ei tăios.

– N-am ştiut că ai fost acolo, zise ea, înlăturînd imaginea unor bandaje pline de sînge.

– Atunci m-am hotărît să devin fotograf. El privea din nou la foc. Era atîta urîţenie şi brutalitate. Am urît din toată fiinţa mea războiul. Fiind în mijlocul lui, era ca şi cum... ca şi cum aş fi privit la o amintire pe care aş fi vrut s-o pot uita şi nu reuşeam. Ca şi cînd aş mai fi văzut o dată toate scenele de acolo.

Poate chiar le-ai mai văzut. Desigur că n-o spuse cu voce tare. El ar fi crezut că e nebună.

Alex trase aerul cu putere în piept.

– E tîrziu.

– Mai stai un timp cu mine. O privi fără să glumească de data aceasta.

Fără să se gîndească, Alex întinse o mînă ca să înlăture şuviţa de păr negru care alunecase pe fruntea lui lată, înţelegînd la un anumit nivel, destul de depărtat al conştiinţei, că vulnerabilitatea lui era o armă mult mai periculoasă decît puterea. Pentru că ea ştia cum să se lupte, cum să se ia la întrecere cu puterea unui om sau a unui animal.

– Să ştii că nu sînt beată, îi reaminti ea încet.

El îi prinse mîna şi i-o puse pe obrazul lui.

– Şi încă nu eşti sigură.

– Trebuie să fiu sigură. Tonul părea mai mult o rugăminte.

– Da, ştiu. Zîmbi mai mult ca pentru el. O afacere cît se poate de serioasă.

Alex simţea cum se dizolvă, slăbită de zîmbetul acela.

– Dacă ai fi o amintire, şopti ea, o amintire pe care s-o regret, nu cred că aş putea suporta una ca asta.

Zîmbetul lui Noah dispăru, iar ochii părură dintr-o dată acoperiţi cu un strat de argint.

– Nici eu. Nu vreau să mă regreţi, Alex. Niciodată. Dar cred... că dacă m-ai lăsa să te ţin lîngă mine toată noaptea... nici eu nu aş putea suporta una ca asta.

El luă amîndouă paharele şi le puse deoparte.

Ea nu obiectă cînd o trase în jos lîngă el, pînă cînd rămaseră amîndoi culcaţi sub pătura groasă, la căldură. Pernele le protejau capetele, iar focul trosnea plăcut nu prea departe.

Alex era conştientă de o durere undeva în adîncul ei, durere produsă de o dorinţă fantastică, aşa cum nu mai simţise vreodată pînă atunci, dar chiar mai mult decît acea dorinţă avea un sentiment puternic de apartenenţă. Precum al unui călător întors acasă după un drum lung şi obositor. Braţele care o înconjurau şi trosnetul focului, ca şi zgomotul făcut de furtuna de afară – păreau toate atît de cunoscute.

Şi poate că era ea nebună, dar îl ştia bine pe omul de lîngă ea şi încă de foarte mult timp. Îşi riscase propria ei viaţă ca să-l protejeze şi poate că îl şi iubise.

Poate...

Capitolul cinci

Putea vedea printre scînduri, observînd cum soldaţii rebeli o interogau pe femeia micuţă care stătea în faţa cailor lor. Era cald şi foarte mult praf în hambar, şi mai ales acolo în pătulul de porumb. Putea simţi greutatea cocenilor şi putea irosi aroma aceea prăfoasă şi uşor dulceagă specifică lor.

Îi putea mulţumi Domnului că nu aveau nevoie să-şi hrănească caii.

Îl durea şi umărul şi ar fi vrut să-şi poată schimba poziţia. Ştia că sîngera din nou şi ca avea puţină febră. Femeia aceea îi va schimba bandajele pline de sînge imediat ce soldaţii vor pleca.

Asta, în cazul în care nu-l va preda.

Era îngrozitor de obosit. Şi înfometat. Dar, mai mult decît orice altceva, se săturase de război. Tînjea după frumuseţea pastorală a cîmpurilor în-

verzite şi după mirosul dulce al fînului proaspăt cosit, care se usca sub arşiţa verii. Îşi ţinea ochii fixaţi asupra femeii, incapabil să privească, dincolo de silueta ei mărunţică, la cîmpurile devastate de război, sau la casa din spatele ei, o casă care odată arătase demnă şi plină de graţie şi care acum purta pecetea războiului, cu geamurile sparte şi zidurile ciobite de gloanţe şi obuze.

Oare de ce îl ajuta? Pentru că îi aducea aminte de vreun frate plecat tocmai din casa aceea? Sau poate un soţ? Cîţi dintre bărbaţii familiei ei, se întrebă el, pieriseră pentru o cauză fără speranţă?

Zgomotul făcut de copitele cailor îi reaminti de dorinţa lui cea fierbinte şi auzi propriul oftat de uşurare în timp ce privea la bărbaţii aceia care începuseră să se îndepărteze. Femeia rămase acolo unde era, pînă cînd şi praful lăsat în urma lor dispăru în zare, după care se grăbi să intre în casă. El rămase în aşteptare, prea obosit ca să mai iasă din ascunzătoarea lui. Aşa că stătu acolo răbdător şi, după un timp, o văzu ieşind din casă şi grăbindu-se spre hambar, cu o boccea în braţe.

Soarele îi făcea părul blond să strălucească, reamintindu-i de o holdă de grîu în bătaia vîntului...

Noah se trezi brusc, simţindu-se dezorientat. Am visat, se gîndi el. Dar al cui vis? Soldaţi rebeli şi o femeie blondă? Scutură din cap nedumerit,

abia atunci devenind conştient de femeia caldă de alături, al cărei cap se odihnea pe umărul lui. Privi în jos spre buclele ei blonde şi apoi îşi lăsă bărbia să se odihnească în moliciunea lor, vag conştient de faptul că electricitatea revenise şi că vreo două veioze luminau încăperea. Putea auzi zumzăitul uşor al încălzirii centrale şi se întrebă cînd oare se stinsese focul din cămin.

Nu că asta ar conta. Le era chiar foarte cald. Îşi strînse braţele în jurul trupului subţire de lîngă el, minunîndu-se cum de putuse dormi, în timp ce îl ţinea în braţe. Pentru că o dorea. Doamne, cît de mult o dorea! Doar simplul fapt că o vedea şi trupul lui se încordă tot, iar mintea... Mintea lui! Nu putea gîndi deloc clar în prezenţa ei şi chiar se mirase că reuşise să adune cuvintele împreună pentru a forma propoziţii destul de coerente.

Se simţea precum un adolescent ce se împiedică în propriile picioare şi în propria limbă, nesigur pe el şi mult prea copleşit de prezenţa ei. Cînd ea îi zîmbea, presiunea sîngelui o lua razna şi pulsul îi bătea precum o mitralieră, iar fiecare instinct îi spunea s-o ia în braţe şi să o ţină acolo pentru eternitate.

Noah nu fusese niciodată atît de impresionat de cineva. Propriile lui emoţii treceau peste el precum valurile neobosite ale oceanului, fiind gata-gata să-l încerce.

Cît de mult va mai rezista să-i zîmbească vesel şi să o tachineze, cînd el dorea atît de mult să-şi

strige dragostea şi dorinţa şi să plece cu ea unde vedea cu ochii?

Atîta timp cît era nevoie.

O relaţie cinstită? Ea asta era pentru el. Şi chiar mai mult decît atît. Ea era oala cu aur de la capătul curcubeului. Primăvara de după iarna cea aspră. Liniştea plăcută de după furtună.

Ar fi vrut să-i spună şi ei toate astea, dar precauţia îl sfătui că era mai bine să tacă. Ea era o femeie care credea că viaţa era construită din schimbări; cît de mult ar fi putut s-o reţină lîngă el? Putea el îndrăzni să spere că spiritul acela mîndru şi impetuos va alege să rămînă alături de el?

Noah înghiţi nodul şi simţi usturimea gîtului uscat. Pricina se ridica din interiorul lui, uşurînd puţin durerea născută din frică. Va găsi el o cale. Cumva, va reuşi s-o convingă să rămînă alături de el.

Chiar dacă treaba asta va dura pînă la sfîrşitul timpului.

O strînse şi mai aproape de el şi închise ochii, ştiind că cel puţin, pe moment, ea îi aparţinea.

Cînd se trezi, Alex descoperi că era agăţată ca un apendice de trupul adormit al lui Noah. Nu ştiu ce să facă, să rîdă sau să plîngă. Era încurajator să observe că el o ţinea atît de strîns, dar posibili-

tatea ca el să se trezească şi s-o găsească atît de aproape, o făcu să se simtă neaşteptat de sfioasă.

Niciodată în viaţa ei nu mai dormise în braţele vreunui bărbat.

Încet şi cu blîndeţe, Alex se retrase de lîngă el şi se strecură în afara păturii, oprindu-se doar atunci cînd el murmură ceva de neînţeles şi scoase un sunet ciudat după aceea. Ea îngenunche şi îi privi faţa cîteva momente, fascinată de umbra aruncată de barba crescută în timpul nopţii şi de genele acelea lungi care păreau nişte excrescenţe negre pe pielea arsă de soare.

După un timp se ridică în picioare şi părăsi în linişte apartamentul lui Noah, coborînd scările pînă la ea acasă. Era aproape de revărsatul zorilor, nişte zori reci şi liniştiţi, iar ea se simţi de parcă ar fi fost singurul suflet rămas pe lume. Era un sentiment de singurătate foarte puternic şi acest sentiment o surprinse, pentru că întotdeauna se trezea foarte devreme şi întotdeauna singură.

Cînd ajunse în apartament, totul înăuntru arăta de parcă tocmai trecuse taifunul prin zonă, dar nu făcu altceva decît să-l scoată pe Cal să-şi facă plimbarea de dimineaţă, lăsînd-o pe micuţa lui prietenă să-şi lipăie laptele în bucătărie. Era mult mai prudentă decît de obicei, cu urechile bine ciulite şi cu ochii bine deschişi ca să poată preveni şi cel mai mic firişor de necaz. Oricine ar fi reclamat că

a văzut un leu, se gîndi ea, probabil că rămăsese treaz pînă tîrziu în noapte sau se trezise foarte devreme dimineaţa; aşa că de acum încolo trebuia să fie de două ori mai atentă. Şi avu mare grijă să ascundă sau să îngroape toate semnele lăsate de prietenul ei, după acea plimbare.

Cînd se întorceau spre casă, îşi ridică într-o doară privirile şi îl văzu pe Noah detaşîndu-se clar în lumina veiozelor din cameră, aşa cum stătea în uşa balconului. Se luminase de ziuă şi era sigură că şi el îi putea vedea. Îi făcu semn cu o mînă pentru a-i semnala că l-a văzut, apoi se îndreptă spre casă.

Intraţi înăuntru, îl hrăni pe Cal şi apoi intră în baie să facă un duş fierbinte şi cît mai prelung, încercînd să îndepărteze emoţiile acelea ciudate, stîrnite în cursul nopţii. Dar ele nu se îndepărtară. Rămase în faţa oglinzii mari şi aburite din baie, privind nedumerită la imaginea nedesluşită pe care o avea înaintea ochilor, simţindu-se neliniştită.

Neliniştea pe care o simţea însemna că venise timpul pentru o altă schimbare. Să se mute, să încerce o altă slujbă sau să-şi tundă părul, sau să schimbe aranjamentul mobilei. Acum, pentru prima dată, Alex se întrebă dacă nu cumva motivele ei, speranţele ei, nu fuseseră de fapt greşite în toţi acei ani. Oare neliniştea pe care o simţea cerea o schimbare, sau pur şi simplu era în căutarea a

ceva ce nici nu putea denumi?

De zece ani fusese mereu, la figurat sau la propriu, în mişcare. Încă de cînd fusese la spectacolul acela de circ, împreună cu ceilalţi orfani, şi acesta îi intrase în minte şi în suflet. Avea doar şaisprezece ani. Încă de atunci se mutase dintr-un loc în altul, dintr-un serviciu într-altul. Fericită pentru un timp, apoi cuprinsă de nelinişte, iar după aceea urma schimbarea.

Azi era iar neliniştită, dar nu dorea să plece. Ăsta, se gîndi ea, era un gen diferit de neliniste. Nu nefericire, ci mai degrabă ezitarea puţin tensionată a cuiva care are de luat o decizie importantă. O parte din ea insista să ia acea decizie, dar lui Alex îi era teamă s-o exprime în cuvinte. Se temea, pentru că niciodată pînă atunci nu întinsese mîna să ceară ajutorul sau prietenia, sau dragostea altcuiva. Fusese o orfană plină de temperament, care refuzase sistematic să fie consolată de cineva pentru că se lovise la un genunchi, sau pentru că un băiat îi frînsese inima, iar acum se transformase într-o femeie căreia îi era teamă să se ataşeze de cineva care ar fi putut să nu fie acolo, pentru ea, la neovie.

Ea nu era obişnuită cu mîngîieri ocazionale şi prieteneşti, cu îmbrăţişări sau cu săruturi, sau cu braţe care s-o ţină strîns o noapte întreagă.

Alex privi în continuare în oglinda aceea aburită

şi îşi dădu seama că de fapt lacrimile o împiedicau să vadă mai bine. Înjurînd încetişor, îşi şterse ochii umezi şi se apucă să pregătească micul dejun.

Cînd, cîteva minute mai tîrziu, îi deschise uşa lui Noah, Alex era din nou stăpînă pe sine şi foarte calmă.

– Bună, îl întîmpină ea. Gata pentru micul dejun?

– Mă inviţi şi pe mine? o întrebă el cu o expresie atît de plină de speranţă, încît era de-a dreptul ridicolă.

– Măcar atîta lucru pot să fac şi eu pentru şeful meu.

Închise uşa în spatele lui, stăpînirea ei scăpînd pentru un moment de sub control, timp în care se întrebă plină de amărăciune de ce trebuia ca acel om să fie atît de al naibii de *chipeş!*

– Ţi-ai abandonat şeful exact cînd se crăpa de ziuă, o necăji el.

– Îmi pare rău. Trebuia să plimb pisica cea mare.

Noah se opri lîngă canapea ca să privească la spectacolul oferit de pisicuţa albă care stătea comod aşezată în coama leului, puricîndu-l pe după urechi.

– Doamne! Ce păcat că nu am aparatul la mine.

– Cafea?

– Mulţumesc. Acceptă cana pe care i-o oferea ea, apoi sorbi din lichidul fierbinte, privind-o cum se îndepărta plină de graţie din nou spre bucătărie.

Şi n-am profitat de tine, spiriduşule, îi zise el dintr-o dată pe un ton de glumă.

– Ai fost un gentleman perfect, încuviinţă ea, întrebuinţînd acelaşi ton ca şi el, în pofida faptului că îşi simţea inima grea.

Atunci el îi zise cu multă blîndeţe în glas:

– Şi de ce am senzaţia că au apărut iar biciul şi bastonul?

Alex se prefăcea a fi foarte ocupată cu tăiatul în felioare cît mai subţiri a unei bucăţi de şuncă. Asta îi dădea răgaz un moment ca să poată gîndi, dar tot nu putea răspunde la întrebare. Aşa că preferă să-i arunce o privire critică şi să-i spună:

– Nu e decît ora şapte dimineaţa şi tu pui deja întrebări criptice!

– A fost o întrebare criptică? Îmi pare rău. Poate că ar fi trebuit să te întreb de ce azi-dimineaţă erai la atîtea sute de mile depărtare de mine.

– În mod sigur n-am fost chiar atît de departe. Alex deveni deodată conştientă de prezenţa lui foarte aproape în spatele ei, dar fu şi mai uimită cînd el îşi petrecu braţele pe după talia ei, trăgînd-o mai aproape de el.

– Hopa, uite că e reală, zise Noah încetişor. Nu e doar o figură plăsmuită de imaginaţia ta, bătrîne prieten. Sau o fantomă. Nu e decît o doamnă teribil de evazivă, cu un bici şi un baston imaginare.

– Noah, nu mă laşi în pace şi o să ard şunca, reuşi ea să-i spună.

– Şi nu putem lăsa să se întîmple una ca asta, nu-i aşa? O eliberă şi făcu un pas în spate.

Alex se întoarse şi ea imediat şi îi prinse o mînă, înainte ca el să se poată îndepărta şi mai mult.

– Noah... Îşi ridică privirile spre el şi îi studie faţa şi ochii umbriţi de genele dese, reuşind chiar să-i şi zîmbească pe jumătate a ironie, pe jumătate a bătaie de joc. Oftînd şi rîzînd în acelaşi timp, murmură: Încetează cu *mîrîitul!*

Degetele lui se încordară pe mîna ei, iar faţa i se relaxă printr-un zîmbet.

– Regele animalelor. Şi nu semăn cu Cal, pentru că eu încă mai am dinţi. Şi nimeni nu mi-a dăruit un suflet de pisică. Arată-mi o leoaică şi mi-e teamă că nu-i voi spăla faţa. Dar nu aş răni-o niciodată, Alex. Niciodată. Ochii lui de un albastru-gri erau foarte direcţi şi o fixau cu intensitate.

În acel moment ea îşi aminti de soldatul în uniforma albastră şi de altcineva, altcineva care îmbrăţişa o ţigancă pe un pat de fîn proaspăt cosit. Nu-şi putu da seama dacă asta însemna ceva, sau dacă nu avea nici un fel de semnificaţie. Dar era conştientă de ceea ce simţea. Iar precauţia nu mai era altceva decît un mic semnal de alarmă, repede înlăturat undeva în adîncul minţii.

– Ce-ar fi să pui tu masa? sugeră ea, simţind cum îi dispare orice urmă de nelinişte. Odată decizia luată şi acceptată, ştia că poate instinctele îi

vor scoate din cînd în cînd la iveală biciul şi bastonul, dar că niciodată nu-l va mai ţine pe Noah la distanţă, cel puţin nu conştient.

El îi ridică mîna la buze, încă zîmbind pe jumătate. Dar ochii îi erau mai luminoşi, de parcă ar fi ştiut sau ar fi simţit o schimbare în atitudinea ei faţă de relaţia lor. Apoi se duse să pună masa.

Alex îl privi încă un moment, apoi se întoarse la şunca ei arsă. Şi la punţile pe care le arsese odată cu decizia pe care o luase.

Tocmai cînd sfîrşiseră şi ei cu micul dejun, sosiră şi muncitorii cu obişnuita zarvă de bocănituri şi vorbărie. Alex de-abia avu timp să-i ascundă pe Cal şi pe pisicuţă – pe care începuse s-o numească Buddy, în aşteptarea unui nume mai bun – într-unul dintre apartamentele goale şi apoi să încuie uşa după ea, asigurîndu-se că nimeni nu mai avea cum s-o mai deschidă.

În mai puţin de o oră, întreaga clădire începu să răsune de zgomotul făcut de ciocane, de şurubelniţe şi fierăstraie şi de aparatele care împrăştiau vopseaua pe pereţi şi peste tot acest zgomot, desluşindu-se destul de clar, ţipetele oamenilor. Apoi începu o şi mai mare fojgăială odată cu sosirea coşarilor, care veniseră să repare şi restul căminelor, şi a oamenilor care măsurau camerele pentru a şti cîţi metri de mochete trebuiau să livre-

ze şi a grădinarilor care tot intrau şi ieşeau din casă ca să-l întrebe pe Noah unde anume voia el să planteze tufişurile de trandafiri şi unde anume copăceii.

După care, Alex fu nevoită să-i mute cu mare grijă şi în mare secret pe Cal şi pe pisicuţă din apartamentul în care deja se obişnuiseră, într-altul pentru a permite coşarilor şi oamenilor cu mochete să lucreze. Reuşi cu mare greutate să facă faţă tuturor solicitărilor şi să-şi ţină atenţia trează spre apartamentul care-i adăpostea temporar pe prietenii ei, dar nu reuşi deloc să-şi controleze tresărirea de uimire şi de spaimă, atunci cînd dădu nas în nas cu Theodora Suzanne Jessica Tyler la baza scărilor.

– Oh, bună, reuşi s-o salute Alex cu veselie. Noah e şi el pe aici, pe undeva.

– Nu vreau să-l deranjez. Roşcata îi zîmbi luminos. Doar mă întrebam, dacă l-ar deranja să mă uit şi eu prin curtea din spate.

Alex dădu din umeri.

– Va trebui să-l întrebi pe el, domnişoară Tyler. Eu nu sînt decît un ajutor plătit.

Ochii aceia sfredelitori o studiau cu atenţie, deşi zîmbetul de pe faţă era prietenos.

– Spune-mi Teddy; restul este mult prea mult pentru o singură gură.

– Sigur. Eu sînt Alex.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să petreacă mai mult timp în compania cuiva care ar fi putut

să-l ia pe Cal de lîngă ea, iar Alex mai era sigură şi că doamna aceea din faţa ei nu era deloc genul de om care să se lase păgubaş; pentru că n-ar renunţa uşor la treaba pentru care era acolo. Iar dacă nu reuşeşti să scapi de un inamic, atunci încerci să-l transformi într-un prieten.

Şi era chiar posibil să meargă.

Veselă, Alex îi spuse propriul ei nume imposibil de lung, şi începură să rîdă amîndouă de toate poreclele şi stîlcirile pe care le înduraseră din cauza acelor nume, cînd o altă voce răsună de pe scări.

– Spiriduşule! Unde este femeia asta?

Privindu-l pe Noah, care cobora scările spre locul în care se găseau ele, Teddy murmură doar pentru urechile lui Alex:

– Şi zi aşa, doar un ajutor plătit, nu?

Înainte ca Alex să-i poată răspunde, Noah era deja lîngă ele.

– Bună ziua, domnişoară – Tyler, nu-i aşa?

– Da, aşa e. Dar spuneţi-mi mai bine Teddy. Voiam doar să vă întreb dacă vă deranjează să arunc şi eu o privire prin curtea din spate, domnule Thorne.

Pe faţa lui nu apăru nici un fel de expresie, ci rămase total neschimbată.

– Spuneţi-mi Noah. Şi nu, nu mă supăr, dar de ce? Nu e nimic acolo, în afară de cîteva tufişuri şi de cîţiva copaci, asta-i tot ce au reuşit să facă grădinarii pînă acum.

– Sînt încă în căutarea acelui leu, îi răspunse

Teddy pe un ton de glumă. Un animal atît de mare, de obicei lasă destule semne în urma lui. Trebuie să verific totul, înţelegeţi, e vorba doar de regulament.

– Desigur.

– Vă mulţumesc pentru cooperare. Am să vă dau de veste dacă găsesc ceva.

– Chiar vă rog.

– La revedere, Alex.

Alex o salută din cap, cu zîmbetul încă ferm pe buze, privind-o pe roşcata aceea cum părăsea trufaşă clădirea, îndreptîndu-se spre curtea din spate.

– Crezi că o să găsească ceva? o întrebă Noah.

– Da, dacă ştie cum anume să caute, oftă Alex. Cal şi-a ascuţit ghearele pe copaci.

– Să ştii că nu aş fi putut să-i spun nu, fără să provoc o mulţime de suspiciuni, Alex.

– Da, ştiu. Îi zîmbi. Tu eşti creierul găştii, amice; gîndeşte-te la o explicaţie plauzibilă în legătură cu copacii ăia zgîriaţi.

– O să încerc Bonnie, dragă, dar ar trebui să ştii că doamnele astea mici şi înţepate sînt destul de greu de dus de nas.

Alex nu se putu abţine şi izbucni în rîs. Scutură din cap şi schimbă subiectul.

– Aveai nevoie de mine pentru ceva anume?

Noah o luă în braţe în aşa fel, încît ea fu nevoită să se agaţe de cămaşa lui pentru a-şi păstra echilibrul. Cu o voce sugrumată el îi zise:

– „Nu îndrăznesc să ofer ceea ce doresc să

dărui, şi mai puţin să iau ceea ce vreau mai presus decît viaţa!"

Ea clipi o clipă nedumerită.

– Hristoase Dumnezeule. Asta de unde mai e?

– Este o replică din *Furtuna.* M-am ataşat teribil de piesa asta.

Privind la expresia lui serioasă, Alex se luptă cu dorinţa de a rîde.

– Oh. Păi eu mă gîndeam că ai nevoie de mine pentru ceva special.

El îşi întoarse privirile spre ea, ochii lui întunecîndu-se, pînă la o nuanţă gri, de-a dreptul furtunos.

– Întotdeauna. Întotdeauna pentru ceva cu totul şi cu totul special.

Alex reacţionă fără să gîndească, încolăcindu-i gîtul cu braţele, în timp ce buzele lui le întîlneau pe ale ei. Reuşi să elimine zgomotele făcute de muncitori, ascultînd numai la bătăile inimii ei şi la sîngele care îi clocotea prin vene.

Deodată simţi cum o cuprinde o febrilitate ciudată cînd gura lui o acoperi flămîndă pe a ei; dorea să-l ţină lîngă ea cu fiecare muşchi al trupului, să-l lege de ea, să se încătuşeze împreună. Şi apoi mai era şi relaxarea pe care o simţea, un sentiment ciudat de eliberare, de parcă ar fi găsit o comoară pierdută de mult timp.

Putea simţi cum în el creştea tot mai mult o anume nevoie şi o dorinţă fierbinte, şi ca răspuns la sentimentele lui, un val cumplit de dorinţă îi

cuprinse şi ei trupul, precum o undă de şoc al unui cutremur devastator. Buzele lui tremurau mai mult decît ale ei, trecînd prin cele mai adînci secrete ale sufletului ei, marcîndu-l pe viaţă. Alex ar fi dorit să poată ţipa, emoţiile trecînd peste fiinţa ei, pînă cînd o umplură şi o devorară...

– Scuzaţi-mă, dar... Oh. Îmi pare rău.

Alex privi la ochii umbriţi care începuseră să se limpezească încetul cu încetul şi avu un sentiment de pierdere foarte profundă cînd el o lăsă din braţe şi se întoarse plin de politeţe spre Teddy.

Noah îşi drese glasul.

– Da, domnişoara – Teddy?

– Poarta este încuiată. M-am uitat în jur, dar o alta nu mai există. Îmi pare foarte rău că a trebuit să vin să vă deranjez.

– Nici o problemă. Noah o privi pe Alex, avînd în ochi aceeaşi nuanţă de gri furtunos. O s-o deschid eu pentru dumneavoastră.

Alex rămase acolo, la baza scărilor, pentru încă un moment lung, cu o mînă strîngînd cu putere balustrada. Răspunsul ei atît de puternic o înspăimîntase, dar mai avea şi o satisfacţie ciudată, pentru că nu crezuse că poate avea asemenea emoţii puternice. Şi mai era încă ceva. Acele emoţii erau încă prezente, chiar dacă el plecase.

Îşi luă mîna de pe balustradă şi apoi privi în jos spre palmă, cu o oarecare mirare. Atunci, totul era aşa? O pereche mai bătrînă decît putea vreunul dintre ei să-şi amintească? Un destin care nu

ţinea cont de nimic altceva decît de dragoste?

Dragostea...

Îşi ţinu respiraţia un moment, apoi îi dădu drumul într-un fel de oftat. Oare ce-i putea spune lui Noah? *Că te-am iubit întotdeauna, chiar şi atunci cînd erai un soldat unionist; şi atunci cînd eu eram o ţigancă şi... şi în celelalte locuri, timpuri şi ceilalţi oameni care, de fapt, eram tot noi?*

Doamne, nu-i putea spune aşa ceva! Ar crede că a înnebunit cu totul! Şi poate că şi aşa era.

– Alex! Oh, acolo erai. Nu ţi-a spus Noah? Avem nevoie de tine aici sus. Zugravul se aplecase peste balustrada scării şi se holba de sus la ea.

– Vin imediat. Se întoarse şi începu în mod automat să urce scările, inima bătîndu-i cu greu în piept, dar din cu totul alte motive decît efortul depus în acele momente.

Noah o escortă pe Teddy pînă la poartă şi apoi în zona aceea înconjurată de gard, hotărît să-şi joace şi el rolul cît mai bine în păstrarea secretului lui Alex. Se întrebă dintr-o dată dacă decizia lui Alex de a se împrieteni cu femeia aceea era cea mai bună, dar apoi îşi dădu seama de ceea ce realizase şi Alex ceva mai devreme: Un inamic prietenos ţi-ar putea sări în ajutor pînă la

urmă.

– Am să vin şi eu cu tine dacă nu te superi, îi zise el pe un ton prietenos.

– Nu mă supăr deloc. În fond, este proprietatea dumitale.

Noah o urmă în drumul ei spre copaci şi înjură tăcut; chiar de acolo de la distanţă putea vedea urmele adînci lăsate în scoarţa unui stejar mare. Mintea începu să-i funcţioneze cu repeziciune, căutînd o scuză. Orice motiv. Indiferent care. El nu trebuia să dovedească nimic. Ea era cea care trebuia să dovedească ceva.

Teddy se opri în faţa copacului, măsurînd din ochi distanţa de la pămînt şi pînă în vîrful acelor zgîrieturi – cu aproape un metru peste capul ei.

El nu făcu greşeala să se repeadă imediat să-i dea explicaţii ale urmelor de pe copaci, ci rămase liniştit pe locul lui, privind voios în jurul lui.

– Şi cam după ce te uiţi, atunci cînd încerci să prinzi urmele unui leu?

Ea îşi băgă mîinile în buzunarele de la spate ale blugilor, relaxată şi mulţumită, privindu-l fără ocol.

– Oh, cam la ceea ce te aştepţi şi tu. Urme de labe. Şi poate şi nişte zgîrieturi adînci în coaja copacilor.

Noah se încruntă la ea un moment, apoi privi şi el copacul. Începu să rîdă încetişor.

– Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc, dar urmele astea n-au fost făcute de un leu.

– Da? Şi cine le-a făcut atunci?

– Am prins nişte puşti care se tot învîrteau pe aici cu o toporişcă în mînă, răspunse el, condamnîndu-şi sufletul fără nici o ezitare şi sacrificînd fără nici o jenă reputaţia copiilor din vecini. Mi-e teamă că au făcut treaba asta pe mai mulţi copaci. Numai Dumnezeu unul poate să ştie cu ce scop.

Dar pare un lucru fără sens.

– Nu-i aşa? Dar despre lucruri de astea citeşti în ziare în fiecare zi.

Teddy încuviinţă printr-o uşoară mişcare a capului, ochii aceia căprui şi reci avînd o expresie impenetrabilă, apoi începu să meargă din nou, căutînd noi urme. Noah o urmă, mulţumind tăcut faptului că întreaga curte fusese plantată cu gaşon, neexistînd nici o fîşie de pămînt la vedere pe care să se poată găsi vreo urmă de labă de-a lui Cal, o probă mai mult decît incriminatorie pentru doamna ce păşea ţanţoşă înaintea lui.

Şi în afară de încă trei pomi zgîriaţi, întreaga curte părea inocentă.

Noah o conduse înapoi prin poartă, privind în urma lor şi spunîndu-i bucuros:

– Răul a fost deja făcut, dar în mod sigur nu vor mai intra şi alţi copii smintiţi cu toporişti în mîini, nu de acum încolo.

Ea dădu mîna cu el, destul de sceptică.

– Ei, îţi mulţumesc că nu te-ai supărat pentru tot deranjul ăsta, Noah. Ne mai vedem noi. Apoi plecă de lîngă el, îndreptîndu-se spre o camionetă mică, parcată în faţa clădirii.

Noah intră înăuntru mai mult încurcat decît uşurat. O întîlni pe Alex, care tocmai cobora pe scări, şi răspunse privirii ei întrebătoare:

– I-am spus că au fost nişte copii cu o toporişcă prin grădină. Nu m-a crezut, dar nici n-a încercat să mă contrazică.

Alex intră prin uşa deschisă a apartamentului ei, iar el intră după ea. Zugravii îşi terminaseră treaba acolo, aşa că mobila era de acum aranjată la locul ei, iar pînza de pe ele dispăruse. Ea se aşeză absentă pe canapea, luînd una dintre pernele decorative şi strîngînd-o în braţe. Nu uitase interludiul din faţa scărilor, dar era mult prea speriată de faptul că l-ar fi putut pierde pe Cal, şi încă uimită de încrederea crescîndă în destin.

– A spus că o să se mai întoarcă?

– A spus că o să ne mai vedem. Şi sînt gata să pun pariu că aşa o să se şi întîmple. Se aşeză şi el alături de ea pe canapea.

– Dar nu este drept, murmură ea. Cal este fericit cu mine, iar el nu ar face nici un rău nimănui.

– Ai încercat să obţii vreun permis special, ca să-l poţi păstra fără nici o teamă de vreun cotrol?

– N-am îndrăznit, îi mărturisi ea. Dacă m-ar fi refuzat, cei de la Controlul Animalelor ar fi aflat de Cal. Şi, de altfel, n-am avut niciodată o locuinţă destul de mare, ca ei să accepte că este spaţiu suficient pentru un leu.

– Aici este destul loc, arătă Noah în jurul lui. Şi, în mod sigur, ai şi permisiunea proprietarului să ţii

un leu în casă.

Noah îi putea citi îngrijorarea întipărită pe trăsăturile încordate şi se sperie că ea ar putea totuşi decide să părăsească oraşul pentru a-şi salva protejatul. Ea îi zîmbi, un efort evident, şi inima i se strînse, pentru că era atît de drăguţă şi atît de vital importantă pentru el.

– Îţi mulţumesc, Noah. Dacă toată treaba asta devine publică, este reconfortant să ştiu că pot conta pe ajutorul şi pe suportul tău.

– Bineînţeles, aprobă el. Întotdeauna.

Ceva din vocea lui o făcu pe Alex să schimbe repede subiectul.

– Ştii, nu mi-ai povestit deloc ceva din trecutul tău.

– Nici nu prea sînt multe de spus.

– Şi atunci unde este relaţia noastră cinstită, îl necăji Alex. Dacă îmi aduc eu bine aminte, ţi-am spus aproape tot despre mine, cînd încă eram doar nişte străini în întuneric.

El începu să rîdă.

– O.K. Şi cam ce ai vrea să ştii?

– Totul, bineînţeles.

– Să încep cu naşterea, sau cu nişte istorioare ceva mai recente?

– Noah!

– Îmi pare rău. Deci, m-am născut şi am crescut în San Francisco, fiind un fiu sclipitor al unor părinţi mîndri şi care acum locuiesc în Seattle. Am o soră mai mică, care merge la colegiu în Est, şi un frate ceva mai tînăr, care este avocat în

Texas. După liceu am intrat în armată şi după asta m-am întors aici la colegiu. După ce am terminat şi colegiul, am călătorit puţin cu afacerile, dar am tendinţa de a rămîne cît mai aproape de casă, sau măcar încerc. Dorm cu fereastra deschisă, nu pot să cînt în cor, pentru că stric tot, şi dansez acceptabil. Am fost învăţat să fac curat după mine, nu mă supără dacă trebuie să spăl vasele sau dacă trebuie să arunc gunoiul şi pot să gătesc, atîta timp cît este vorba de ceva simplu.

– Şi încă eşti holtei? îl întrebă ea, încercînd să nu rîdă.

– Adevărul este că m-am păstrat pentru tine, îi zise el cu o voce îndurerată.

– Te rog să mă scuzi dacă m-am îndoit şi o secundă de asta. Poate că nu ai fost nimerit de vreo săgeată de-a lui Cupidon, dar sînt sigură că ai trecut şi tu măcar prin cîteva furtuni din astea sentimentale.

– Adevărul e că am trecut şi prin aşa ceva, admise el, rîsul strălucindu-i în priviri. Puţină experienţă nu strică nimănui.

– În mod sigur nu, aprobă ea cu seriozitate. Nu pot să-i sufăr pe amatorii aceia încurcă-lume.

– Ai cunoscut cîţiva, nu?

– Foarte puţini.

– Ei bine, eu nu mă consider chiar un expert, zise el, dar voi nega cu tărie că sînt un încurcă-lume.

În timp ce vorbea cu mult calm, Noah îi luase perna din braţe şi o trăsese în poala lui. Alex nu

făcu nici o încercare de a opune rezistenţă şi nu făcu nici un fel de comentariu imediat. Iar atunci cînd comentă acţiunea lui, o făcu cu o voce teribil de uscată.

– Poate că nu eşti un încurcă-lume, dar în mod sigur eşti genul de bărbat care trece la acţiune cît mai repede posibil şi de cîte ori o permit împrejurările, nu-i aşa?

Noah îi zîmbi cu ochi seducători.

– Şi răbdarea are limitele ei.

– Încetează cu mîrîitul.

– A început să ţi se năzare.

– Ba deloc. Alex îşi aşeză o mînă pe pieptul lui, încercînd să nu-l lase să o tragă şi mai aproape de el. Şi nici n-am uitat că, această clădire este plină de oameni ocupaţi care ar putea hotărî că este nevoie de unul din noi în orice moment.

Faţa lui se lumină.

– Adică vrei să spui că cineva ar putea intra aici şi că ne-ar prinde într-o situaţie compromiţătoare?

– Mi-a trecut prin cap şi asta. Da, dar eu mă jenez foarte uşor.

– Cu puţin timp în urmă nu păreai deloc jenată.

Alex nu avea de gînd să-i spună că fusese mult prea uimită de felul în care răspunsese la sărutul lui, ca să mai simtă şi altceva.

– Nu faci lucrurile deloc mai uşoare pentru mine, murmură ea.

Noah zîmbi destul de slab, privind-o cu inten-

sitate.

– Nici pentru mine nu sînt mai uşoare. În cazul în care nu ţi-ai dat încă seama, dragă spiriduşule, de-abia mai sînt în stare să vorbesc sau să merg, atunci cînd eşti şi tu prin preajmă.

– Dar eşti în inima mea. Lui Alex îi trebui toată stăpînirea de sine, ca vocea să nu înceapă să-i tremure şi îşi dori să-i poată comanda acelui organ să înceteze să se mai zbată atît de dezordonat în piept, lăsînd-o aproape fără suflare.

– Nu mă crezi, decise el pe un ton rece.

– Asta, pentru că n-am observat să ai vreun fel de dificultăţi.

– Asta din cauza comportamentului meu foarte bărbătesc. Ştii tu, dacă te doare, rîzi, iar dacă te omoară, încearcă să zîmbeşti.

Alex îşi dori să poată găsi din nou o replică caustică. Ar fi vrut să rîdă şi să schimbe subiectul şi să coboare din braţele lui înainte să-şi piardă şi capul şi inima. Dar era prea tîrziu, iar ea ştia asta. Deja îşi pierduse inima, iar mintea ei nu conţinea decît amintiri imperfecte, amintiri ale unor începuturi, dar fără nici un fel de sfîrşituri.

Şi ce fel de final va avea această amintire recentă a sărutului lor?

– Noah...

– Timpul de gîndire acordat pentru relaţia noastră curată tot nu a expirat?

Ea nu putu îndura privirea lui pe jumătate umbrită de nelinişte şi nici încordarea pe care i-o

simţise în voce.

– Ba da. Mîna i se ridică parcă dintr-un fel de voinţă proprie, mîngîindu-i obrazul. Ba da, iar hotărîrea este luată. Ea simţi cum muşchii maxilarului lui i se încordează sub palmă.

– Şi am cîştigat?

– Avem – culoarea verde. Îşi auzi propria voce înecîndu-se, gîtul refuzînd s-o mai asculte.

Noah o trase mai aproape, cu o mînă sprijinindu-i uşor ceafa. Eă simţi cum pulsul îi bătea cu putere în gît şi se băgă şi mai mult în el, ascunzîndu-şi faţa pentru că îi era teamă de ceea ce ar fi putut el citi din expresia ei.

– Deci avem... mai mult decît un început? o întrebă el.

Alex reuşi să rîdă uscat.

– Asta depinde de tine acum. Eu vreau mai mult decît un început. *Vreau de fapt întreaga viaţă!* Oricum vreau mai mult decît un moment.

El simţi o undă de uşurare că cel puţin era dispusă să încerce şi că era în sfîrşit sigur că însemna ceva pentru ea. Dar nu se putea abţine să nu-şi amintească că îi spusese odată că nu căuta neapărat un inel şi un jurămînt.

Era important pentru ea, dar pentru cît timp?

Dar apoi înăbuşindu-şi toate îndoielile îi zise:

– Atunci avem mai mult decît un simplu început. Pentru că şi eu vreau mai mult.

Zgomotul făcut pe hol de scările zugravilor şi de uneltele dulgherilor, o determinară pe Alex să zîmbească plină de regret, în timp ce-şi ridica capul.

– Niciodată în locul şi la timpul potrivit... murmură el, cu tot atît regret ca şi ea.

Alex se ridică în picioare, avînd acelaşi sentiment de pierdere cînd plecă din îmbrăţişarea lui, ca şi atunci cînd se despărţiseră ceva mai devreme.

– Ai cheltuit o avere ca să renovezi clădirea asta, îi reaminti ea. Băieţii ăia de afară au de lucru. Şi eu la fel.

Se ridică şi el zîmbind.

– Ştiu. Ei bine, cu cît terminăm toată treaba mai repede, cu atît mai bine. Atunci o să fie destul timp şi pentru noi.

Capitolul şase

Tabăra era pustie şi cît se poate de goală, la vedere rămînînd doar pietrele peste care fuseseră făcute focurile, ca nişte evidenţe înnegrite a locului în care stătuseră ţiganii.

El simţi cum îl scutură fiori de frig; goliciunea aceea îi intrase în suflet. Plecase. Ea plecase. De ce? Pentru numele lui Dumnezeu – de ce? Doar nu crezuse în ceea ce îi spuseseră fraţii ei? Nu se putea îndoi că el avea să se întoarcă.

Dar era evident că se îndoise.

Murmurînd un blestem, se întoarse şi o porni spre locul în care îşi priponise calul. O va găsi.

Cumva. Chiar dacă va trebui să caute prin întreaga lume, pînă la urmă tot o va găsi.

Noah se trezi brusc tresărind puternic, inima bătîndu-i sălbatic în piept, iar pieptul durîndu-l de parcă ar fi alergat un drum lung. Stătea întins în pat, în întunericul din dormitor, şi asculta liniştea deplină ce preceda zorile, aşteptînd ca pulsul să i se mai domolească şi durerea din piept să i se mai uşureze puţin.

Trecu un timp îndelungat.

Şi îşi tot amintea de visul acela. Fusese atît de viu, atît de real. Simţise durerea şi cunoscuse hotărîrea unui bărbat care plecase în căutarea unei ţigănci cu ochi verzi.

Ochi verzi...

Îşi puse mîinile sub ceafă şi începu să privească spre tavanul pierdut în întuneric, încruntîndu-se. Îşi putea aminti şi de celălalt vis, cel cu soldaţii şi cu femeia aceea blondă, şi cu el, rănit şi ascuns în hambarul plin de praf. Şi acum visul ăsta ciudat, cu el drept un alt bărbat plecat în căutarea unei ţigănci. Nu avea nici un sens, cugetă el. Doar dacă...

În acel moment o bănuială, de-a dreptul nebună, îi trecu prin minte, însă Noah o respinse. Visele, decise el ferm, nu erau decît dorinţele şi frămîn-

tările ascunse în subconştient. Nimic altceva.

Odată rezolvată şi această chestiune, o mare uşurare îl cuprinse pe Noah, care încercă să adoarmă din nou. Prezentul, se gîndi el, era şi aşa destul de dificil, fără să se mai adauge şi alte probleme din trecut. Alex îi spusese foarte clar că era un om important în viaţa ei, că însemna ceva pentru ea, dar în rest păruse şi mai evazivă decît de obicei.

Şi faptul că îi spusese că se părea că el era relaţia cea mai bună, nu era decît o părere. Alex putea decide foarte uşor că se înşelase şi apoi să dispară cu totul din viaţa lui. Noah era hotărît să dovedească că relaţia dintre ei era într-adevăr ceea ce voiau şi aveau amîndoi nevoie, dar era neliniştit, pentru că din cauza reclamaţiei împotriva lui Cal era posibil să nu aibă timpul atît de necesar.

El nu voia deloc ca Alex să-l piardă pe Cal. Dar, mai mult decît atît, el nu voia să o piardă pe Alex.

Munca la clădire atinsese un punct critic în ultimele cîteva zile, critic în mai multe feluri. Locul era plin de muncitori; deciziile trebuiau luate ori de Alex, ori de el, uneori fiind nevoie de amîndoi pentru a lua o hotărîre comună şi asta aproape fără să mai aibă timp să şi răsufle, iar Cal şi Buddy fuseseră mutaţi tot timpul dintr-un apartament în altul. Pisicile ar fi putut rămîne în siguranţă de acum în apartamentul lui Alex, pentru că acolo

era deja totul aranjat, dar Theodora Suzanne Jessica Tyler apăruse de mai multe ori fără nici un fel de avertisment, iar Noah putea simţi tensiunea din dosul feţei zîmbitoare pe care o afişa Alex.

Noah spusese că va fi timp şi pentru ei şi ca atare nici nu forţase nota. Şi întotdeauna la sfîrşitul unei zile de muncă erau epuizaţi, bucuroşi să mănînce împreună şi să vorbească puţin înainte de a merge la culcare. El voia mai mult, avea nevoie de mai mult, dar totodată era şi conştient că Alex avea nevoie de puţină linişte, pe care numai siguranţa lui Cal i-o putea da. Cît pentru propria lui linişte...

Înjură încetişor şi începu să-şi aranjeze mai bine perna, după care închise ochii. Măcar dacă ea i-ar fi promis că n-o să plece.

Dură un timp îndelungat pînă cînd Noah reuşi să adoarmă iar, visînd din nou ceva ciudat, vise în care el era de fapt un străin, dar şi un participant direct. De data aceasta era o femeie blondă cu ochi verzi în braţele lui, într-o cameră necunoscută în faţa unui foc zdravăn, şi mai era şi o uniformă albastră care zăcea pe podea aproape de ei...

Căruţa sălta şi se zguduia şi imaginea tremurătoare a conacului se pierdu din vedere pe după

perdeaua copacilor deşi. Îşi trecu o mînă tremurătoare peste ochii umezi, înjurînd aşa cum îi auzise şi pe fraţii ei. Fusese o învăţătură de minte pentru ea, îi ziseseră ei, că se îndrăgostise de fiul unui aristocrat – nobilimea iubea banul şi traiul bun, iar o biată ţigancă săracă, lipită pămîntului, nu putea ajunge nicicînd contesă. După care începuseră să rîdă şi să sforăie şi îi arătaseră aurul pe care îl plătise el ca ei s-o ducă cît mai departe de locul acela.

Şi acum era pe drum.

Dar îşi lăsase inima omului care i-o sfărîmase.

Alex alungă visul din minte, în timp ce făcea duş şi se pregătea să înfrunte o nouă zi. Nu era decît un alt indiciu al depresiunii nervoase prin care trecea, cugetă ea obosită, sau destinul luase o întorsătură crudă. Cu o noapte înainte de cea de atunci văzuse cum un soldat în uniformă albastră plecase călare de lîngă ea din nou la război şi în noaptea ce abia trecuse văzuse o ţigancă abandonată.

Îşi puse pe ea o pereche de blugi şi un tricou subţire, îşi perie automat părul şi îl lăsă să cadă liber în jurul feţei. Se privi în oglinda din dormitor un moment îndelungat, uitîndu-se în ochii verzi,

care erau întunecaţi şi anxioşi.

– L-ai pierdut de două ori, murmură ea imaginii din oglindă. Ce te face să crezi că o să-l cîştigi de data asta? Să fie a treia oară cu noroc?

Alex nu era prea convinsă că nereuşitele trecutului însemnau automat nereuşită în viitor şi cu toate acestea era îngrijorată. Soarta părea să fie împotriva ei, în persoana unui ofiţer de la Departamentul de Control al Animalelor şi în prezenţa intruziunii a atîtor oameni care lucrau în clădire.

În timpul acelor ultime zile, Alex îşi dorise nu numai o dată să se arunce în braţele lui Noah şi să-l implore s-o ducă oriunde ar fi putut fi doar ei doi singuri. Dar locul acela devenise căminul ei, pentru că îşi pusese amprenta asupra lui şi pentru că şi el era tot acolo, iar o anumită parte din ea nu era deloc dispusă să dea bir cu fugiţii, fără ca mai întîi să încerce să lupte. Era prinsă între dorinţa de a-l proteja pe Cal din toate puterile, indiferent de cît de mult ar fi costat-o, şi o nevoie crescîndă de a fi cît mai mult timp alături de Noah.

Aproape că simţea ca pe o lovitură fizică teama de a nu fi nevoită să aleagă între omul pe care îl iubea şi leul pe care îl proteja de mai bine de şase ani.

Şi toate aceste griji şi temeri ajunseseră să o copleşească. Temperamentul pe care în timpul anilor învăţase să şi-l controleze, în marea majori-

tate a timpului, acum îi scăpa de sub control. Lui Alex nu-i plăcea să nu aibă controlul absolut asupra vieţii ei; nu-i plăcea sentimentul acela că era nebună cel puţin pe jumătate, pentru că îşi aducea aminte de celelalte vieţi trăite; nu-i plăcea că trebuia să fie mereu la pîndă şi mereu să fie hăituită din cauza lui Cal; şi mai presus de toate – *mai presus de orice* – era furioasă că circumstanţele conspiraseră împotriva ei şi o făcuseră să se îndrăgostească de bărbatul pe care se părea că îl mai pierduse de două ori.

Ţinîndu-se foarte dreaptă, intră în sufragerie, se îndreptă spre canapea şi se aplecă să ia o pernă.

Cînd Noah deschise grăbit uşa de la apartamentul lui Alex, nu era tocmai sigur la ce să se aştepte. Ceea ce văzură ochii lui curioşi şi apoi fascinaţi, era o scenă de care avea să-şi amintească la bătrîneţe, cu un zîmbet plin de mîndrie.

Cal şi micuţa lui prietenă, care era instalată comod între labele lui uriaşe, stăteau aşezaţi pe podiumul acela mochetat şi amîndoi îşi priveau stăpîna cu o seninătate de-a dreptul comică.

Noah însă nu îndrăzni să intre.

Pernele zburau prin încăpere şi loveau zidul

lîngă care fusese aşezat ursul polar, zgomotul înfundat pe care-l scoteau, atunci cînd luau contact cu peretele, trecînd practic neobservat pe lîngă celelalte sunete care păreau să umple apartamentul. Iar ceea ce atrăsese atenţia lui Noah fuseseră mai degrabă celelalte sunete şi nu pernele zburătoare.

Alex nu exagerase deloc atunci cînd îi povestise de ieşirile ei temperamentale. El crezuse că vocea ei cea subţirică nu s-ar fi putut ridica pînă la un ţipăt puternic şi era într-adevăr ciudat felul în care reuşise să atingă tonul şi nivelul vocii unui docher teribil de furios. Şi împrumutase chiar şi vocabularul docherilor, împestriţat ici şi colo cu înjurăturile unui camionagiu şi dîndu-i strălucire cu o mixtură de blesteme învăţate probabil de la vreun marinar de cursă lungă.

Apoi, dintr-o dată, totul încetă. Alex îşi luă părul, care-i căzuse pe faţă, şi şi-l adună la spate, respiră adînc şi apoi îl privi pe Noah cu foarte mult calm. Vocea îi revenise la normal, neamenin-ţătoare şi din nou dulce şi subţirică, atunci cînd îi zise:

– Vrei să mă ajuţi să strîng pernele astea?

– Şi nu mă paşte nici un pericol?

Ea rîse încetişor, părînd mult mai relaxată decît în zilele ce trecuseră.

– Nicidecum. Nu pe tine eram eu furioasă. Tra-

versînd camera, începu să adune pernele împrăştiate, apoi adăugă gînditoare: Cred că simţeam o mare nevoie să mă descarc.

Noah inspiră adînc ca pentru a-şi face curaj, închise uşa în spatele lui şi înaintă în sufrageria devastată.

– Îmi cer scuze, îi zise el. Am crezut că exagerai.

– Cu crizele de furie? Alex îi puse în braţe cîteva perne. Ah, nu. N-aş face aşa ceva.

– Am observat.

Alex îi zîmbi răutăcioasă.

– Pari foarte îngrijorat.

– Doar mă întrebam, îi replică el, ce anume te-a supărat atît de tare.

– Nimic, în mod special. Doar nebunia generală.

– Deci nimic care să aibă de-a face cu mine?

– N-aş putea zice una ca asta. Aş putea spune că m-am înfuriat în parte şi din cauza ta, dar nu în totalitate.

Noah duse pernele la canapea, apoi se întoarse spre ea încruntat.

– Şi acum ai de gînd să-mi arunci cu pernele astea în cap?

Ea lăsă să-i cadă din braţe încă o grămadă de perne lîngă cele pe care le adusese el.

– Păi, tu ai fost unul dintre motivele pentru care m-am înfuriat, dar nu din cauza a ceva din ceea ce ai făcut.

– Atunci din cauza a ceva ce nu am făcut?

– Nu.

El se holbă la ea cu neîncredere.

– Alex, chiar cu riscul de a te monta din nou – *dă ce anume te-ai înfuriat?*

Alex nu avea de gînd să-i explice că totul pornise din cauza acelor emoţii mult prea încurcate. Aşa că se limită la o explicaţie mai simplă.

– Soarta. Pur şi simplu m-am înfuriat pe soartă.

– De ce?

Ea se aşeză printre perne şi privi de jos. La urma urmei, de ce nu, se gîndi ea. El probabil ştia exact ceea ce simţea pentru el. Aşa că luîndu-şi inima în dinţi, îi zise:

– Soarta nu a fost deloc blîndă sau amabilă. Totul a început foarte bine, te rog să reţii asta. Şi iată-mă venită într-un oraş nou, cu o viaţă nouă înainte şi cu o carieră destul de promiţătoare. Apoi te întîlnesc pe tine şi asta în mod sigur apare ca un lucru extraordinar.

– Şi pînă acum ce nu e bine? o întrebă el neliniştit, aşezîndu-se pe măsuţa de cafea, ca să o poată privi drept în faţă.

– Tocmai aici este buba, îi zise ea, în care soarta pare să se fi întors împotriva mea. Mi-a aruncat în cale un om de la controlul animalelor, împreună cu o grămadă de muncitori, şi asta doar ca să încurce şi să aglomereze şi mai tare lu-

crurile şi apoi mai sînt şi celelalte lucruri mai deosebite care se tot întîmplă. Dar aici se opri, pentru că nu avea de gînd să-i povestească de visele acelea nebuneşti şi speculaţiile pe care le făcuse pe marginea lor.

– Ce alte lucruri?

– Asta nu are importanţă. Dar adevărul e, adaugă ea repede, că toate astea laolaltă au început să fie mai mult decît puteam suporta. Şi m-am înfuriat.

Noah părea gînditor, în mod evident încercînd să înţeleagă cît mai bine explicaţiile ei. Apoi, îi zise cu foarte multă grijă:

– Am înţeles eu bine că tu mi-ai spus că de fapt soarta, într-un fel sau altul, ne-a aruncat în cale tot felul de oameni mai mult sau mai puţin dezirabili?

– Cît de clar ai transpus totul, murmură ea. Dar da, ăsta a fost motivul crizei de furie.

El îi zise cu gravitate:

– Nu trebuia decît să spui: „Noah, du-mă cît mai departe de toate astea."

Alex nu avea chef să speculeze pe marginea asemănării dintre sfatul pe care tocmai îl primise de la el şi dorinţa care o măcinase în tot timpul acelei săptămîni. Aplecîndu-se în faţă şi proptindu-şi coatele pe genunchi, îi zise:

– Noah du-mă cît mai departe de toate asta.

– Cu cea mai mare plăcere, îi răspunse el foarte prompt.

Ea se lăsă pe spate şi făcu un semn cu degetul spre prietenii lor cu blană.

– Şi îi luăm şi pe ei?

Noah oftă.

– Ei sînt o problemă, nu-i aşa?

– Categoric. Nu e deloc uşor – şi asta o spun din experienţă – să călătoreşti oriunde cu un leu matur pe bancheta din spate. Şi mai e şi problema muncitorilor; şi tu şi eu sîntem la dispoziţia lor pînă cînd se va termina totul aici în clădire. Şi ca să mai adăugăm puţin gheaţă la toată învălmăşeala asta, chiar dacă reuşim să ne furişăm cîteva zile, în mod sigur vor fi suspiciuni în anumite cercuri.

– Teddy.

– Chiar ea. Alex simţi cum o cuprinde iar deznădejdea.

Noah se încruntă încetişor.

– Putem pleca şi la noapte, îi zise el încet. Parchează-ţi camioneta chiar în faţa uşii şi bagă-l pe Cal în ea neobservat.

– Şi unde o să mergem? Şi cu muncitorii...

– Uită de muncitori. Ochii gri-albăstrui ai lui Noah erau strălucitori. Spune-mi, spiriduşule, dacă nici unul din noi nu ar avea treabă aici, chiar îţi doreşti să pleci cu mine pentru un timp?

Alex ezită un moment, gîndindu-se la ceilalţi

doi iubiţi pe care îi pierduse. Apoi dădu din cap foarte hotărîtă.

– Dacă nu ar fi nevoie de noi. Şi dacă Cal ar fi în siguranţă.

– Cal o să vină cu noi, îi zise Noah foarte calm.

– Să vină? Unde să vină?

– Departe. Noah se aplecă puţin în faţă. Ai încredere în mine?

– Da. A fost un răspuns instinctiv din partea ei. Ochii lui deveniră şi mai strălucitori.

– Mă bucur.

– Da, dar, Noah – muncitorii. Teddy.

– Am sentimentul că tot va trebui s-o înfruntăm pe Teddy mai devreme sau mai tîrziu; aşa că de ce să nu amînăm noi puţin inevitabilul şi să ne dăm mai mult timp de gîndire? Iar în legătură cu muncitorii, nimic nu-i mai simplu, le voi suspenda lucrul pînă cînd ne vom întoarce.

Alex clipi nedumerită.

– Să ne întoarcem de unde? În cîte locuri poţi merge în vizită şi să poţi ascunde în acelaşi timp şi un leu?

– Cunosc cel puţin un loc de genul ăsta.

– Unde? Noah...

– Vreau să fie o surpriză, o întrerupse el cu multă blîndeţe. Tu doar ai încredere în mine, O.K.? Voi vorbi cu oamenii cînd vor veni aici. Tu apucă-te să împachetezi suficiente lucruri pentru o săptă-

mînă, două şi după aia o să facem şi o listă cu alimente pentru noi şi pentru animale.

– Alimente?

– Totuşi nu putem merge cu un leu într-un restaurant.

– Cam aşa ceva.

– Şi, de altfel, acolo unde mergem nu prea sînt multe restaurante.

– Nu sînt...

– Apucă-te de treabă, spiriduşule, îi zise el vesel, ridicîndu-se în picioare cînd zgomotul mult aşteptat al muncitorilor le ajunse pînă la urechi.

Alex rămase locului privind pierdută după el. Se simţea uşurată la gîndul de a pleca cîteva zile de acolo şi să-l ştie pe Cal în afara oricărei primejdii, cel puţin temporar. Şi se simţea prinsă între exaltare şi o oarecare îngrijorare la gîndul atîtor zile în intimitatea lui Noah.

Respinse amintirea viselor – sau visele amintirilor – în afara minţii şi lăsă exaltarea să cîştige teren în faţa îngrijorării.

– Bună.

Alex îşi ridică privirile şi încetă să mai tragă după ea valiza uriaşă pe uşa apartamentului, mulţumind în tăcere Domnului că Cal era încuiat în dormitor.

– Bună, Teddy.

– Te rog să mă ierţi dacă sînt indiscretă, îi zise roşcata pe un ton rece, te-a dat Noah afară?

Gîndindu-se la principiul de a trece cît mai repede şi mai uşor peste dificultăţile de moment, Alex îl adoptă imediat.

– Oh, nu, îi zise ea fericită. De fapt este atît de mulţumit de munca mea, încît mi-a dat şi o mică vacanţă. Nu-i aşa că-i drăguţ din partea lui?

– Foarte. Pleci într-un anume loc?

Alex îşi luă în tăcere la revedere de la ceea ce mai rămăsese nepătat din reputaţia ei.

– Nu mi-a spus încă unde anume o să mergem. A zis că este o surpriză.

– Oh, deci plecaţi amîndoi?

– Cam aşa. Pentru vreo săptămînă.

– Atunci să înţeleg că munca la clădire s-a terminat? o întrebă Teddy foarte interesată.

– Încă nu. Echipele vor termina ce a mai rămas de făcut, atunci cînd ne vom întoarce.

În ochii lui Teddy se aprinse o luminiţă care ar fi putut însemna un amuzament imens.

– Da, înţeleg. Şi tu nu eşti decît un ajutor plătit.

Alex reuşi să adune toată demnitatea, care îi mai rămăsese, într-o privire rece, pe care apoi i-o aruncă celeilalte femei.

– Totul a plecat de aici, îi zise ea ţepoasă.

Teddy începu să rîdă.

– Te rog să nu te superi, Alex, eu una cred că e oricum o treabă nemaipomenită. Voi doi păreţi să aparţineţi unul celuilalt.

Oftînd, Alex îi zise:

– Tocmai asta încercăm şi noi să aflăm în acest moment.

– Şi asta tocmai într-o vacanţă petrecută împreună?

– Cam aşa ceva.

– Păi, atunci mult noroc la amîndoi.

– Mulţumesc.

Teddy se întoarse şi o porni spre uşă, apoi se opri.

– Oh, Alex, crezi că Noah s-ar supăra dacă aş mai trece pe aici să mai arunc cîte o privire prin preajmă? Încă nu mi-am găsit leul.

Alex îşi notă în minte să nu uite să şteargă orice urmă a trecerii lui Cal prin întreaga clădire.

– Mă îndoiesc că s-ar supăra pentru atîta lucru, dar ar fi mai bine să-l întrebi chiar pe el.

– Cine şi ce să întrebe? rosti Noah, coborînd ultimele trepte şi rămînînd lîngă Alex.

Teddy îi zîmbi.

– Eu să te întreb dacă te superi că o să mai arunc din cînd în cînd cîte o privire pe aici, prin zonă, atîta timp cît voi doi sînteţi plecaţi.

– Chiar deloc, îi răspunse prompt Noah.

– Mulţumesc. Ei bine, distracţie plăcută la amîn-

doi. Probabil că o să ne revedem cînd vă veţi întoarce.

– Pa, Teddy. Alex ascultă cum răsunau paşii lui Noah, atunci cînd o conduse pînă la uşă şi apoi cum răsunară pe cînd se reîntorceau lîngă ea şi se lăsă să oadă greoaie pe valiză.

– Tu ştii ce mă irită pe mine, ce mă înfurie cel mai rău? îl întrebă ea.

Noah o studie un moment, înainte să hotărască că nu mai urma să aibă loc nici o explozie din partea ei.

– Ce?

– Că o plac. Vreau să spun, chiar o plac.

El îi zîmbi compătimitor.

– Mda, cred că pricep unde baţi tu. E ca şi cum te-ai simţi atras de un agent care încasează impozitele.

– Înspăimîntător, fu ea de acord.

Noah o privi în lungul nasului.

– Şi acum, spiriduşule, ai de gînd să stai toată ziua pe valiza asta sau pot s-o duc şi s-o bag în camionetă?

Alex se ridică imediat în picioare.

– Da, te rog s-o iei. Şi, că tot veni vorba de plecare, cînd o să cumpărăm mîncarea?

– Pe drum.

– Pe drum *unde?*

El ridică valiza şi o porni spre uşă.

– Nu-mi strica surpriza, îi zise el peste umăr.

Alex renunţă să-l mai descoasă. Se înapoie în apartamentul ei şi începu să împacheteze mîncarea de bebeluş şi mîncarea de pisică, pe care le avea stocate în cămară, ştiind că era mult mai uşor să ia cu ea tot ce avea şi doar să mai cumpere ceva în drum dacă mai trebuia. Şi de altfel, se gîndi ea, cine putea să spună ce însemna „pe drum" şi pe unde putea fi asta? După felul misterios în care îi vorbise Noah, putea fi la capătul pămîntului, în cine ştie ce grotă, sau chiar pe Marte.

Oare pe Marte existau lei fără dinţi şi pisoi flămînzi? Probabil că nu, decise ea, înăbuşindu-şi un hohot de rîs. Şi în mod sigur nici bebeluşi. Ceea ce însemna că nu era nici mîncare pentru bebeluşi. Îşi notă să nu uite să ia şi mixerul cu ea, în cazul în care Cal ar fi fost nevoit să mănînce aceeaşi mîncare ca ei toţi. Îl auzi pe Noah intrînd în apartament şi se întoarse spre el încruntată.

– Există curent electric pe Marte?

Noah luă întrebarea ei foarte în serios.

– Ultima oară cînd am auzit de Marte, am aflat că nu există nici măcar omuleţi verzi pe acolo. Ştiinţa a spus asta. De ce?

Alex se aşeză pe o cutie şi începu să rîdă.

– Chiar nu te surprinde nimic? reuşi ea să-l întrebe într-un final.

– Dacă te întrebai dacă consider întrebarea de

adineauri ciudată, îi zise el afabil, răspunsul este, da. Dar am încredere în tine că o să-mi explici ce ai avut de gînd de fapt.

– Tocmai mă întrebam de locul acela misterios în care vrei să ne duci şi, la un moment dat, am crezut că este vorba de Marte, îi explică ea.

– Aha, da. Acum întrebarea are şi un sens. Da, există curent electric acolo unde mergem, dar nu este tocmai sigur, ţinînd cont că cel care îl produce nu este decît un generator vechi de cînd lumea, care funcţionează numai cînd are el chef. Avem aşa mare nevoie de electricitate?

– Pentru mixerul meu. În cazul în care rămînem fără mîncare de bebeluş pentru Cal.

Noah se sprijini de uşa bucătăriei şi o privi cu atenţie.

– Dacă rămînem fără provizii, îi zise el, putem cumpăra altele din nou. Putem să facem schimb pe mărgele colorate cu sălbaticii de acolo.

– Foarte nostim. Pînă la urmă tot nu vrei să-mi spui unde anume mergem? De-a lungul ţării, dar eu cred că mai există şi nişte drumuri mai lăturalnice; aşa că eu nu cred că ne vom depărta atît de mult de civilizaţie, încît să cădem, pur şi simplu, de pe marginea lumii.

– Şi nici n-o să fim mîncaţi de dragoni – ştiu, ştiu.

Noah reuşi să-şi ascundă pe jumătate un zîm-

bet ironic.

– Aşa că vezi, gîndul tău era oarecum absurd.

– Din cîte ştiu, îi zise ea cu demnitate, sînt răpită de un monstru ca să fiu apoi făcută sclavă. Şi ţinînd cont de toate, trebuie să îţi reamintesc că leul meu mă va apăra cu toate forţele şi instinctele lui, chiar dacă nu are dinţi. Şi aş mai vrea să te informez că la circ nu am învăţat doar cum să dresez lei.

– Ai aruncat şi cuţite? încercă el să ghicească, cu o spaimă prefăcută în glas.

– Da. Îşi ridică arătătorul în sus în semn de avertizare. Şi cea mai bună prietenă a mea era o ţigancă, aşa că pot să şi blestem la fel de bine.

– Aici ai mare dreptate, fu şi el de acord, amintindu-şi de scena petrecută ceva mai devreme, înăbuşindu-şi un hohot de rîs.

– Nu la asta mă referam, îi zise ea interpretîndu-i corect expresia feţei.

– Dar eu voiam doar să te întreb de unde ai învăţat cuvintele alea, insistă el.

– Vrei să mă ajuţi să împachetez toate astea? îl întrebă ea, făcînd un semn cu mîna spre toate borcanele şi cutile înşirate în faţa lor pe masă.

– Dacă îmi răspunzi la întrebare.

Alex oftă.

– Ţi-am spus că circul ăla nu era tocmai un pension pentru domnişoare; majoritatea celor care

lucrau acolo erau nişte oameni ceva mai duri. Erau nişte oameni care fuseseră cam peste tot şi rareori cu clasa întîi. După patru ani de stat la un loc cu ei am prins şi eu cîteva cuvinte mai nepoliticoase, foarte indecente. Acum eşti satisfăcut?

Noah începu s-o ajute să împacheteze mîncarea pentru animale. Zîmbea, dar o privea gînditor.

– Dacă oamenii aceia erau aşa de duri – şi sînt sigur că aşa era – atunci cum de ai reuşit să supravieţuieşti timp de patru ani printre ei? Nu te-au rănit... şi nici nu ţi-au făcut altceva la fel de rău, nu?

– Nu, nu m-au rănit şi nici nu mi-au făcut altceva la fel de rău. Alex îi zîmbi. Chiar şi cei mai nenorociţi oameni de circ au anumite legi, un anume cod al lor. Eu eram de-a lor, aşa că eram respectată. Şi, de altfel, purtarea mea de tipă dură nu păcălea pe nimeni; ei ştiau foarte bine că nu eram decît un copil. Şi în loc să profite de asta, cîţiva dintre oamenii de acolo m-au învăţat cum să am grijă singură de mine.

– Şi pun pariu, murmură Noah, că nu te-au învăţat cum să te lupţi după regulile marchizei de Queensberry. Se simţea prins între fascinaţie şi un sentiment de alarmă auzind aceste dezvăluiri din trecutul ei.

Alex începu să rîdă.

– Chiar deloc. Ei m-au învăţat cum să supra-

vieţuiesc fără să-mi pese de reguli sau de etică.

El se lăsă pe călcîie privind-o gînditor.

– Şi cum de s-a îmbinat asta cu controlul pe care trebuia să-l ai, ca să poţi dresa animalele? o întrebă el sincer interesat.

Ea păru luată prin surprindere.

– Ştii, nu m-am gîndit niciodată la asta. Presupun că eram mult prea tînără ca să-mi dau seama că de fapt nu se potrivea deloc. Vreau să spun, că nimeni nu m-a învăţat că simplul fapt că pot să arunc peste umăr un bărbat de două ori greutatea mea era ceva diferit de faptul că puteam să stăpînesc un leu doar uitîndu-mă la el fără să mi se clintească un muşchi.

Noah începu iar să împacheteze toate acele cutii şi borcane, păstrînd tăcerea pentru un moment îndelungat. Se gîndea la acel copil de şaisprezece ani, plin de curaj şi instinct şi care fugise de la orfelinat pentru a se alătura unui circ. Un copil cu o forţă fizică şi morală ieşită din comun, cu puterea de a dresa lei şi de a arunca bărbaţii peste umăr. Un copil care trăise timp de patru ani printre nişte oameni cu trecuturi dubioase şi viitor nesigur şi care era totuşi conştientă de sine şi de ceea ce dorea de la viaţă.

În acel moment îşi dori să fi cunoscut acel copil, îşi dori să fi putut vedea cum acel copil curajos se transformase în femeia delicată şi plină

de personalitate care era ea acum.

– Eşti foarte tăcut, observă Alex, privindu-l cu suspiciune.

Însă Noah încerca să-şi imagineze viaţa acelei fetiţe.

– Şi ai zburat şi la trapez? o întrebă el. Ai spus asta unuia dintre muncitori.

Alex părea nedumerită dar şi amuzată.

– Oarecum. Am învăţat doar regulile de bază.

– Şi ce altceva ai mai făcut? Cînd ea îşi ridică o sprînceană, în semn de întrebare, el se scuză: Sînt doar curios, asta-i tot.

Ea ridică atunci din umeri.

– Păi, le-am cam încercat pe toate. Şi bicicleta cu o singură roată, mersul pe sîrmă, jongleriile. De cîteva ori am fost chiar şi clovn.

– Un clovn vesel?

– Într-un fel. Alex îşi rechemă amintirile din vremea aceea şi zîmbi uşor. Un zîmbet, dar şi lacrimi. Îmi amintesc că faţa mi-a pictat-o prietena mea ţiganca. Spunea că se pricepe.

– Şi ţi-a citit vreodată în palmă? o întrebă el încetişor.

– Oh, sigur. Spunea... Alex se opri dintr-o dată, amintindu-şi cu multă exactitate ceea ce îi spusese vrăjitoarea aceea.

„Tu eşti în căutare, copile. Întotdeauna ai căutat. Cîteodată chiar îl găseşti. Cîteodată te gă-

seşte el pe tine. Dar sînt şi multe despărţiri. Multe pierderi şi multă durere. Dar şi multă fericire. O să-l găseşti din nou copile. O întîlnire pe întuneric, o întîlnire furtunoasă şi un alt început."

– Alex?

Ea îl privi şi reuşi chiar să-i zîmbească puţin ironic.

– Spunea că voi întîlni pe cineva înalt, brunet şi frumos, desigur. .

Noah nu crezu un cuvînt din ceea ce îi zise ea. Expresia de pe faţa ei, se gîndi el, părea puţin neîncrezătoare, ca şi cum tocmai ar fi primit o lovitură, iar ochii ei verzi erau întunecaţi. Dar nu spuse nimic.

O anumită parte a minţii lui nici măcar nu dorea să ştie răspunsul exact.

Aşa că o privi doar puţin neliniştit.

– Şi nu crezi că deja l-ai întîlnit pe tipul ăla?

– N-am de gînd să-ţi satisfac mîndria în asemenea măsură. Închise ultima dintre cutii. Aşa, acum totu-i gata. Hai să le băgăm şi pe astea în camionetă, bine?

Se întunecase de mult cînd camioneta lui Alex ieşi în sfîrşit la drum, culorile ei vesele fiind aproape de nevăzut în noaptea întunecoasă. Noah era la volan, în timp ce Alex stătea pe scaunul de lîngă el, iar cele două animale dormeau în spate, printre bagaje şi cutii cu mîncare.

Alex se juca de-a ghicitul.

– De ce am luat cu noi undiţe?

– Pentru că o să mergem la pescuit.

– Într-un lac?

– Nu. Într-un rîu.

– Mergem spre est, nu?

– Sigur, dacă nu avem de gînd să intrăm în ocean, cu maşină cu tot.

– Foarte nostim. Şi cît de departe în est mergem?

– Cam cît de departe poate zbura şi o cioară, în jur de o sută şaptezeci de mile.

Alex deschise compartimentul mănuşilor şi scoase o hartă şi o lanternă micuţă, cîteva minute făcînd calcule.

– Asta înseamnă undeva prin lanţul munţilor Sierra Nevada, dacă continuăm să ne îndreptăm spre est, decise ea.

– Aşa, strică-mi toată surpriza, mormăi el.

– Acolo mergem?

– Dacă ţii neapărat să ştii – da.

Alex reuşi să-şi înghită un hohot de rîs cînd auzi tonul acela supărat.

– Ei bine, totuşi nu ştiu precis unde anume mergem. Tot ce ştiu este că nu sînt restaurante, că există un generator vechi şi un rîu. Şi, bănuiesc destul loc pentru un leu.

– Categoric este mai mult decît suficient loc pentru un leu.

Ea se mişcă uşor, aşezîndu-se mai comod în scaun.

– Aha, da. Şi cam cît o să dureze călătoria noastră pînă acolo?

– Ore. De asta am luat cu mine şi cafea tare şi fierbinte.

– Putem să facem cu rîndul la condus, se oferi ea.

– Doar eu ştiu precis unde trebuie să mergem, o contră Noah.

Urmă o tăcere care se întinse pe parcursul cîtorva mile, apoi Alex oftă.

– S-ar putea ca asta să fie o piedică pentru viitorul relaţiei noastre, zise ea, dar nu pot sta într-un vehicul care se mişcă, fără să vorbesc cu cineva. Vorbeşte, te rog, cu mine.

Noah începu să rîdă.

– Şi cu cine ai stat de vorbă cînd ai venit încoace?

– Cu Cal, desigur. Şi dacă tu nu vrei să stai de vorbă cu mine, să ştii că o să mă tîrăsc în spate şi o să-l trezesc.

– Nu-l deranja. Despre ce vrei să vorbim?

– Despre varză şi regi.

Alex rîse.

– Desigur. Mi-am dat seama că nu avea nici un sens.

– Şi ce altceva ai mai citit, spiriduşule?

– Chiar trebuie să vorbim despre mine? se

plînse ea. Sînt plictisitoare.

– Pentru mine nu eşti.

– Linguşitorule, îi zise ea rîzînd.

Zîmbetul lui părea să strălucească în întuneric.

– Sînt cît se poate de serios! Vreau să ştiu absolut totul despre tine. Aşa că poţi să începi cu orfelinatul şi să aduci povestea pînă în momentul de faţă.

Era destul de şovăitoare, dar interesul lui evident şi întrebările o făcură să vorbească, cu reţinere la început, apoi din ce în ce mai liberă. Îi povesti despre anii petrecuţi în orfelinat, preferînd să vorbească despre vremurile bune şi despre purtarea ei proastă, cu rezultatele ei comice. Fără să vrea îşi dădu în vileag durerea, amintind de prietenii care fuseseră adoptaţi şi care ceva mai tîrziu ieşiseră cu totul din viaţa ei, încetînd să mai ţină legătura cu orfelinatul.

Apoi îi povesti despre circ şi despre prietenii pe care şi-i făcuse acolo. Îi mărturisi ce simţise cînd intrase în arenă, cu o echipă de feline doar pe jumătate dresate şi cum fusese cînd călărise pe spinarea unui elefant. Sau atunci cînd făcuse tumbe, îmbrăcată într-un costum de clovn şi cum zburase la trapez.

Undeva, în timpul povestirii, căzu încetişor într-un somn adînc, fără să observe că Noah îi lăsase încetişor scaunul mai pe spate.

Dădu şi radioul mai încet, lăsîndu-l să funcţioneze doar în surdină pentru a nu o trezi. Şi conduse mai departe, pe jumătate atent, mizînd pe experienţa şi pe instinctul lui de şofer cu vechime, mintea lui fiind concentrată mai ales asupra ei, asupra a ceea ce tocmai îi povestise.

Şi la ceea ce i se revelase în timpul acelei povestiri.

Capitolul şapte

Soarele tocmai răsărise în spatele lor cînd Alex se întinse, se ridică şi căscă. Clipi în lumina zilei ce abia se plămădea, apoi îşi întoarse privirile spre Noah, care conducea în continuare foarte relaxat. Apoi îşi întoarse privirea spre parbriz, ca să descopere că erau pe un drum de munte şi totul era scăldat în lumina minunată à zorilor.

– Dumnezeule, am dormit în tot timpul călătoriei, murmură ea.

– Cam aşa ceva. El îi trimise un zîmbet radios. Şi, ca să fiu cinstit, ai fost o companie de-a dreptul imposibilă. Te superi dacă-mi dai puţină cafea? E în partea ta.

Alex se grăbi să-şi ridice scaunul în poziţia normală, apoi se întinse după termos.

– De ce nu m-ai trezit? Probabil că ai avut nevoie de o cană cu cafea, încă de acum cîteva ore.

– M-am descurcat şi fără. Acceptă cana cu cafea, pe care i-o întinse ea, ţinînd volanul cu o singură mînă. Mulţumesc.

Alex mai găsi încă o cană de plastic în compartimentul pentru mănuşi şi îşi turnă şi ea o porţie, înainte să pună din nou capacul la termos. Neobişnuit de şovăitoare în a întîmpina o nouă zi, Alex mai căscă încă o dată şi privi înainte la drumul prăfuit şi bătut de vînturi. Vise, se gîndi ea cu amărăciune. Dar de data asta visele fuseseră de-a dreptul nebuneşti, cu imagini fragmentare, pe jumătate arătînd o femeie blondă ce privea la o şosea lungă şi prăfuită şi pe jumătate arătînd o ţigancă care plîngea într-o căruţă hodorogită.

Alex alungă amintirile, atunci cînd Noah începu să-i vorbească, concentrîndu-se la ceea ce îi spunea el.

– Vom ajunge cam într-o oră. Cabana este la mile întregi depărtare de ceva sau de cineva, aşa că leul nu va fi nevoit să stea în casă tot timpul. Asta doar dacă, nu o să fugă, nu-i aşa?

– Ah, nu. Va rămîne cît mai aproape de noi. A cui cabană e?

– Aparţine unui prieten de-al meu. Cu ceva

timp în urmă am lucrat ceva pentru el şi el mi-a spus că pot folosi cabana oricînd o să-mi facă plăcere. L-am sunat ieri şi mi-a spus că nu are de gînd să vină aici, în munţi, pînă la iarnă.

– Şi aşa de mult o să stăm? îl întrebă Alex ironică, începînd să se dezmeticească.

– Mi-a trecut prin minte, recunoscu Noah. Am putea abandona lumea.

– Nu, n-am putea s-o facem, zise ea dintr-o dată. Tocmai mi-am amintit – n-am luat nimic de mîncare. O să murim de foame dacă abandonăm lumea.

El începu să rîdă.

– Dar am cumpărat de mîncare. Sau, mai bine zis eu am cumpărat, pentru că tu dormeai în momentul acela. Am descoperit o alimentară deschisă toată noaptea, am încuiat camioneta, am cumpărat tot ce aveam nevoie şi apoi am încărcat totul în maşină. Şi tu ai dormit în tot timpul ăsta.

Alex îl privi uimită.

– Nu mi-am dat seama că eram atît de obosită.

Noah o privi cu căldură şi blîndeţe.

– Eu nu cred că era vorba doar de oboseală, spiriduşule. Ai fost tensionată încă de cînd şi-a făcut Teddy apariţia.

Ea începu să se gîndească la cele spuse de el. Da, fusese tensionată şi nici nu mai dormise bine de cînd Cal era în primejdie. Dar faptul că

fusese cu Noah o făcuse să se simtă în siguranţă. Pînă atunci nu ceruse nimănui s-o protejeze; iar simplul fapt că acceptase lucrul ăsta din partea lui Noah era – ei bine, doar o altă confirmare.

Oare de cît timp îl iubea ea pe omul ăsta?

Ajunseră la cabană cam după o oră, mergînd pe drumeagul prăfuit şi pustiu, care de-abia dacă putea fi observat în sălbăticia ce domnea în jurul lui. Drumeagul îngust se oprea drept în faţa unei cabane, lîngă malul unui rîu limpede. Munţii se înălţau peste tot în jur; cabana şi rîul fiind aşezate într-o vale îngustă, care şi ea era mult deasupra nivelului mării, iar în jur nu se zărea absolut nimic construit de mîna omului.

Alex nici măcar nu-şi dăduse seama că-şi ţinea respiraţia, pînă cînd nu se opri şi Noah lîngă ea în faţa maşinii. Atunci ea îl privi fericită.

– Este totul atît de frumos!

Noah ar fi putut şi el să comenteze priveliştea, dar nu avea de gînd să vorbească despre asta. El avea în gînd ceva mult mai uman şi mai aproape de suflet. Iar noaptea nedormită îi slăbise voinţa şi instinctele pînă la un nivel de-abia perceptibil; trebui să-şi dreagă glasul, înainte să poată vorbi:

– Ce-ar fi dacă am lăsa animalele să se plimbe

puţin în jur, iar noi am descărca bagajele? îi sugeră el.

Ea încuviinţă veselă, trecînd în spatele camionetei şi deschizînd uşile duble. Cal aşteptă plin de răbdare ca ei să scoată cutiile cu alimente, pisicuţa stînd la fel de răbdătoare între labele lui mari.

– Pisicuţa asta e de-a dreptul ciudată, comentă Noah, în timp ce aşeza două cutii mari lîngă el pe iarbă.

– Ba nu e deloc, îi luă apărarea Alex, fără să vrea aducînd tocmai dovada a ceea ce tocmai spusese Noah, atunci cînd aşeză micuţa creatură în coama deasă a lui Cal.

– Nu mai spune! Noah privi cu înţeles în direcţia leului uriaş care se plimba prin faţa lor cu micuţa pisicuţă albă cocoţată între urechile lui rotunde.

Alex îi urmări privirea şi apoi izbucni în rîs.

– Mă rog, cred că este destul de ciudat din punctul ăsta de vedere.

Noah observă o vreme felul în care pisica reuşea să-şi menţină echilibrul pe spinarea mare a leului, apoi scuturâ din cap nedumerită, în timp ce o urma pe Alex în cabană.

La cîteva momente după ce intră, Alex decise că deşi prietenul lui Noah îşi dorise o cabană rustică în vîrf de munte, în acelaşi timp era şi un tip căruia îi plăcea foarte mult confortul. Cabana

era mare şi bine întreţinută, atît în afară, cît şi în interior. Acesta era compus din trei încăperi mari: două dormitoare şi o combinaţie între sufragerie şi salon, o bucătărie fără pată şi o baie complet modernă şi funcţională. Stilul în care era aranjată întreaga cabană era destul de simplu dar foarte confortabil, cu mobile greoaie cu tapiţerii rezistente, în tonuri blînde şi calde de maro. Şi mai exista şi un cămin imens, construit din piatră de rîu, care promitea să asigure căldura necesară în cazul în care generatorul s-ar fi stricat.

Alex era chiar mai mult decît tentată să abandoneze lumea civilizată.

Îşi mutară toate bagajele repede, lăsînd uşa de la intrare deschisă pentru a-i permite lui Cal să intre şi să iasă din casă după pofta inimii, în timp ce ei se ocupau cu despachetatul şi cu aranjarea proviziilor. Noah porni generatorul, ceea ce le permise să aibă şi lumină şi curent electric. Apoi Alex pregăti micul dejun şi hrăni animalele. Refuză ajutorul pe care i-l oferise Noah la strînsul rămăşiţelor, în schimb îi ordonă să plece la culcare să se refacă după drumul cel lung.

– Dar sînt foarte bine, obiectă el. După un duş şi după un ras o să fiu ca şi nou.

– Eşti chior de somn, îi zise ea cu fermitate. Aproape că te-ai urcat pe Cal acum un minut şi dacă n-ai fost în stare să observi ceva atît de

mare, înseamnă că ai mare nevoie de somn!

El rînji cu obrăznicie.

– Bine, recunosc că lipsa de somn m-a făcut puţin mai neatent.

– E plăcut să ştiu că nu eşti chiar bărbatul perfect, murmură ea, în timp ce spăla farfuriile în chiuvetă.

– Ce vrei să spui, că sînt *aproape* perfect?

– Fugi în pat.

– Să sper că te pot convinge să vii şi tu cu mine?

– Noah!

– O.K., O.K. Să nu cumva să fugi cît timp eu dorm, bine?

– Nici măcar să nu te gîndeşti la aşa ceva.

Alex îşi continuă treaba, plină de voie bună, ascultînd mormăitul mulţumit al lui Cal, în timp ce-şi mînca porţia, şi zgomotul de-abia perceptibil al pisicuţei care-şi mînca biscuiţii, simţindu-se relaxată şi aproape liniştită.

Nu era complet liniştită, pentru că era încă îngrijorată gîndindu-se la începuturile cu finaluri incerte şi dureroase. Şi totuşi ştia că începutul fusese deja făcut şi acest început, chiar prin el însuşi, era un fel de angajament pentru ceea ce urma să mai fie.

Şi mai ştia de asemenea că acordul ei de a-l acompania pe Noah acolo, sus în munţi, era de

asemenea un acord tacit, că venise timpul ca relaţia lor să progreseze.

Alex trecuse peste o parte importantă din viaţa unei fete; îşi părăsise într-o singură noapte copilăria, ascunzîndu-se, pur şi simplu, într-una dintre maşinile unui circ ambulant. Ea nu-şi încercase niciodată aripile în felul acela normal al unei adolescente, nu stătuse niciodată lîngă un băiat într-o maşină decapotabilă, aşteptînd cu sufletul la gură primul sărut. Primul ei sărut venise, atunci cînd ea era deja o femeie în toată firea, pregătită de anii întregi petrecuţi printre animale şi oameni, la fel de periculoşi.

Cît fusese adolescentă nu avusese niciodată întîlniri, iar după aceea doar sporadic şi, după cum îi spusese şi lui Noah, nimeni nu încercase să aibă cu ea o relaţie mai serioasă.

Pînă la el.

Acum între ei era o relaţie serioasă, ştiind amîndoi foarte bine ce anume implica. Mai mult decît un simplu început.

Alex îşi încerca deci aripile, de-abia la douăzeci şi şase de ani, deşi ea avea impresia ciudată că mai zburase şi înainte cu aceste aripi încă neîncercate... cu acelaşi bărbat. Dar singurul lucru, de care era într-adevăr sigură, era faptul că ea îl iubea şi că avea nevoie de el.

Nu ştia prea bine ce anume simţea Noah, cu

excepţia dorinţei. Ştia că ţinea la ea; căldura din ochii lui era mai mult decît o simplă pasiune, mai mult decît o simplă dorinţă. Instinctele îi spuneau că nu era un bărbat care să ia totul cu nepăsare şi cu uşurinţă. Din ceea ce cunoştea despre el, mai ales din ultimele săptămîni, îşi dăduse seama că era un om cinstit, un bărbat inteligent şi cu simţul umorului.

Vechile amintiri – sau vise – îi spuneau încă şi mai multe. Un soldat o privise cu aceiaşi ochi gri-albăstrui ce reflectau demnitatea şi disperarea unui om care urăşte războiul, dar totuşi luptă. Un om care iubeşte. Şi fiul unui conte o privise cu o tandreţe de neînchipuit, tandreţe a unui om care încearcă să ajungă în rai, fără să-i pese de greutăţi şi de piedici.

Dar o părăsiseră. Unul plecase înapoi la războiul pe care îl ura. Altul plătise cu aur ca să scape de ea.

Fără astîmpăr, Alex îşi pregăti o cană cu cafea şi ieşi să se aşeze pe treapta de sus a verandei. Cal şi Buddy veniră şi ei să se întindă alături de ea, sătui şi somnoroşi în lumina blîndă a soarelui.

Privea înaintea ei fără să vadă nimic, pentru că privea de fapt în interiorul sufletului ei. Voia să se convingă singură că acele „Vieţi" trecute, pe care şi-i le „amintea", nu aveau nici o semnificaţie rea-

lă, că nu aveau nici o legătură cu ea însăşi sau cu actuala ei viaţă. Voia să creadă că nu erau altceva decît imagini disparate ale subconştientului ei plin de fantezie, care reuşise cumva să lege aceste povestiri între ele, în timp ce visa.

Dar nu se putea convinge singură.

Mută cana cu cafea în mîna stîngă şi privi un moment la palma mîinii drepte. Scutură încetişor din cap, dorindu-şi ca linia aceea să se schimbe, sau amintirea ei despre cealaltă palmă să dispară. Nu privise decît o secundă cealaltă palmă, în fond, şi poate... Nu. Îşi amintea foarte bine.

Alex oftă şi îşi întoarse din nou privirile pierdute la frumuseţea priveliştei. Pentru prima dată era sigură. Putea foarte bine să fie şi nebună, dar ea tot credea că mai trăise de cel puţin două ori pe această lume. Şi de fiecare dată îl iubise doar pe Noah.

Şi îl pierduse.

Se încruntă. O dată se întorsese la războiul pe care îl detesta, lăsînd-o să privească în gol la o şosea pustie. Apoi mai era şi celălalt bărbat, cel care plătise din greu ca să scape de ea. Sau... chiar aşa o fi fost? Alex îşi putea aminti foarte bine acei ochi gri- albăstrui care o priveau cu adoraţie parcă; oare omul acela ar fi putut să-i plătească pe fraţii ei ca s-o îndepărteze de el?

Ceva nu părea să sune tocmai adevărat şi ea

nu avea nici o cale ca să afle ce anume se întîmplase de fapt. Doar dacă amintirile nu-i reveneau pentru a-i spune şi finalurile poveştilor.

Alex îşi dorea tare mult să afle. Se gîndi la două posibilităţi, dintre care doar una era mai reconfortantă: cea de a treia oară este cu noroc; trei încercări... după care trebuie să ieşi din joc. Şi cum putea ea să fie sigură că asta era într-adevăr a treia oară? Se întrebă dacă întreaga ei istorie nu era decît o înşiruire de vieţi în care îl pierduse pe acelaşi bărbat.

Simţi cum umerii i se încordează sub imperiul unei hotărîri bruşte. Bine, atunci. Poate că a pierdut. Dar asta nu înseamnă că trebuie să piardă din nou. Avea un fel de forţă pe care numai foarte puţine femei o aveau – puterea de a supune şi de a controla animalele sălbatice. Dacă putea potoli un tigru furios doar cu privirea, atunci cu siguranţă putea privi şi soarta în ochi.

Putea chiar să şi pună o şa pe bestia aceea şi apoi s-o încalece.

– Iar a apărut biciul, şi acum şi băţul.

La auzul vocii plăcute a lui Noah, Alex privi repede în jur, simţind cum îi tresare inima în piept. El stătea în pragul uşii privind-o, iar realitatea în carne şi oase o făcu şi mai hotărîtă.

Nu o să-l piardă.

Nu şi de data asta.

– Nici măcar nu am fost aici cu tine, se plînse el.

Alex se ridică în picioare şi aşează cana goală pe balustrada care înconjura toată veranda.

– Nu spre tine le fluturam eu, îi zise ea liniştită.

– Oh? Şi spre cine atunci?

– Nu cine. Ci ce. Alex făcu trei paşi şi îşi petrecu braţele în jurul taliei lui, zîmbindu-i. Le flutura în faţa soartei.

Imediat braţele lui o cuprinseră într-o îmbrăţişare caldă, iar zîmbetul lui părea să fie şi încîntat şi puţin nedumerit. Ochii îi străluceau.

– Soarta. Şi cui îi datorez acest gest de afecţiune, spiriduşule? Tot soartei?

– Hai să spunem că-i mai degrabă un dezacord cu soarta.

– Aha. Noah rînji. Alex, asta nu are nici un sens. Dar nu mă plîng. Aş da mîna şi cu diavolul dacă mi-ar promite să te facă să-mi zîmbeşti din nou în felul ăsta.

Alex, fără să-şi dea seama îi zîmbi din nou, în acelaşi fel care lui îi plăcea atît de mult.

– Nu-i nevoie să-ţi vinzi sufletul. Nu sînt ieftină, dar nici atît de scumpă.

Zîmbetul lui se ofili, iar ochii i se întunecară deodată.

– Nu? murmură el. Ei bine, eu sînt ca şi omul acela care a găsit o perlă nepreţuită: aş vinde tot ce am pentru a te avea.

Alex nu crezuse niciodată că dragostea putea fi declarată fără să fie folosit chiar cuvîntul „dragoste", dar acum îşi dădu seama că se putea. Şi răsuflarea i se opri în piept. Se ridică pe vîrful picioarelor, în timp ce capul lui se apleca, buzele ei atingînd cu pasiune buzele lui.

Braţele lui Noah se strînseră protector, în vreme ce parcă ceva explodă între ei, ceva ce semăna cu o bombă foarte puternică, cu o explozie solară. Era o uşurare de-a dreptul sălbatică, un abandon furios, temperat oarecum doar de dragoste, cu marginile colţoase parcă învelite în vată, dar fără ca forţa să-i fie diminuată cu ceva.

Buzele lui treceau flămînde peste ale ei, luînd ceea ce oferea ea cu o dorinţă aproape intolerabilă în pasiunea momentului. Săptămînile de aşteptare însufleţiseră focul din interiorul lor, care acum îşi ardea hotarele fără nici o milă. Trupul acela firav, de lîngă trupul lui, însufleţea acel foc, îl reducea la o singură flacără atotpustiitoare, care acum îi cuprinsese pe amîndoi în unduirile ei.

Alex crezu că o să ţipe, atunci cînd buzele lui le părăsiră pe ale ei, un ţipăt care era mai bătrîn decît orice fel de amintire şi care se înlănţuia cu emoţiile care ameninţau să scape de sub control. Braţele ei îi înconjurară gîtul, atunci cînd el o luă în braţe, simţind o bucurie nemărginită care îi tulbura mintea, dar care nu-i surprindea deloc inima.

Ştia că el o ducea spre dormitorul lui, dar privirea îi rămase fixată pe faţa lui bronzată, nevăzînd altceva în afara ochilor gri-albăstrui, care aruncau flăcări argintii.

– Biciul şi bastonul n-o să te ajute de data asta, îi zise el răguşit, trîntind uşa dormitorului în spatele lor şi aşezînd-o cu blîndeţe în picioare lîngă pat. Mi-am găsit leoaica... şi este a mea.

– Dar poate că tu eşti al ei, şopti Alex, foarte conştientă că părul lui era încă umed după duş, şi că mirosea a plante de primăvară, ca o pădure proaspăt înflorită după o ploaie repede şi caldă.

– Zău? o întrebă Noah, buzele lui trecînd peste obraz pînă pe gît, în timp ce Alex îşi lăsa capul pe spate. Mîinile lui coborîră încetişor de pe umeri, căutînd cu răbdare pînă cînd găsiră nasturii de la bluză, pe care începură să-i descheie.

Alex nu putea să-i răspundă din cauza nodului care i se pusese în gît. Ameţită, închise ochii, simţind cum pulsul o luase razna şi cum trupul părea să nu-i mai asculte comenzile. O parte a minţii ei era totuşi conştientă că mîinile i se ridicaseră şi că acum desfăceau nasturii de la cămaşa lui Noah, mişcările făcute fiind atît de naturale şi fără nici un fel de stînjeneală de parcă le-ar mai fi făcut de multe ori pînă atunci. Cămaşa lui căzu după cîteva momente, dată jos cu o simplă mişcare a ume-

rilor lui lați și după un moment și bluza ei își găsi un loc pe podea, lîngă cămașa lui. Alex își scoase pantofii, fără ca măcar să-și dea seama că a făcut-o, ochii deschizîndu-i-se larg cînd simți cum el îi dădea pe umeri în jos bretelele subțiri ale sutienului.

Se trezi privind în niște ochi care reflectau aceleași emoții copleșitoare care o stăpîneau și pe ea. Pentru o fracțiune de secundă crezu că privește în alți ochi gri-albăstrui pe niște fețe străine și totuși cunoscute, iar trupul îi spuse că ele îi aparțineau lui.

Probabil țipase din nou, dar Alex nici nu știa și nici nu-i păsa. Nu era conștientă decît de mîinile familiare, ale lui și ale ei, care dădeau jos bariera aceea de haine dintre ei. Patul era moale sub ea, iar soarele de după-amiază poleise încăperea aceea rece.

– Alex... Vocea lui era răgușită și înăbușită, iar mîngîierile mîinilor lui erau dureros de blînde. Doamne, ești atît de frumoasă!

Degetele ei se înfipseră în umerii lui și un geamăt se plămădi în pieptul ei, în timp ce el mîngîia pielea înfiorată a trupului micuț. Cu ochii pe jumătate închiși, privea la fața lui concentrată, un sentiment de uimire asaltîndu-i mintea amorțită: mîinile lui tremurau din cauza ei și nu-i venea să creadă că-l putea afecta într-un asemenea fel. Apoi bu-

zele lui descoperiră punctul cel mai sensibil al sînilor ei şi ea putu auzi geamătul profund care îi ieşi din gît.

Părea înfometat după ea, după atingerea şi gustul pielii ei şi Alex simţi cum o dorinţă arzătoare şi de nestăvilit se ridica de undeva din adîncul fiinţei ei. Mîinile ei tremurînde începură să se mişte uşor pe spatele lui, desenînd conturul frumos al muşchilor încordaţi. Apoi se agăţă din nou de umerii lui, în timp ce mîngîierile lui coborau tot mai jos, tensiunea copleşindu-o pînă aproape de limita suportabilului. Fiecare atingere a gurii lui lăsa în urma ei o flacără care se întindea tot mai mult, micile locuri atinse făcînd-o să-şi simtă întreaga fiinţă arzînd cu vîlvătăi, într-un fel de agonie dulce care o lăsa fără suflu.

– Noah...

El murmură ceva de neauzit pe lîngă pielea ei înfierbîntată, mîngîind-o în continuare, aruncînd-o într-un abis al dorinţei şi al plăcerii. Alex nu mai era conştientă decît de mîngîierile lui şi de dorinţa ei, dar îşi mai dădea seama şi de un sentiment nedefinit, dar pur feminin. Noah avea o voinţă şi o putere cu care ea nu se putea măsura, pentru că el era mult mai rezistent şi ea o ştia. Dar şi ea avea o forţă numai a ei şi hotărîrea de a păstra acest bărbat lîngă ea îi ascuţise toate instinctele care erau mai vechi decît orice fel de amintire.

Ea putea dresa un animal sălbatic; rămînea de văzut dacă putea dresa şi animalul care zăcea în orice bărbat.

Reacţionînd numai din instinct şi pe baza dorinţei care o copleşea, trupul ei începu să se mişte lîngă trupul lui dur şi înfierbîntat. Degetele ei începură să-l mîngîie, atunci cînd el se aşeză deasupra ei, iar picioarele ei lungi se încolăciră în jurul mijlocului lui, încercînd să-l prindă cît mai aproape de ea. Îl prinse, ca un mic hoţ adorabil, dăruind în timp ce lua, luînd ceea ce avea el de dat, ţinîndu-l aşa cum numai o femeie poate ţine un bărbat.

Dar ei păreau mai degrabă iubiţi vechi decît o pereche nouă, mişcîndu-se la unison ca într-un dans practicat în timpul unor generaţii întregi. Ochi verzi şi ochi gri-albăstrui privindu-se reciproc, cu o lumină cu totul specială pe care numai timpul ţi-o poate da, un singur moment pentru întreaga veşnicie. Pîrîitul focului din căminul sufletelor lor şi aburul uşor al respiraţiilor unite... şi o duzină de alte realităţi, care fuzionară într-un singur moment orbitor, tulburîndu-le universul... voci care de-abia ar fi putut fi numite umane, ţipînd în dulcea devastare a morţii mici...

Alex nu ştia şi nici nu-i păsa cît de mult din zi trecuse, dar o parte din ea observă că strălucirea soarelui aproape că dispăruse. În dormitor era

rece şi întuneric, foarte multă linişte şi ciudat de multă pace şi împăcare. Ştia că trupurile le erau acoperite acum cu un cearceaf, dar simţurile ei nu detectau decît atingerea de trupul lui robust. Umărul lui ţinea loc de pernă, fiind chiar mai comod, iar braţele o ţineau strîns îmbrăţişată, făcînd-o să simtă o bucurie cum nu mai simţise pînă atunci.

– Ştii ce? întrebă ea.

– Ce? Braţele lui o ţineau mai strîns acum, iar vocea era la fel de şoptită ca şi a ei.

Zîmbind uşor, Alex îi zise:

– Tu eşti cea mai bună după-amiază a mea.

Noah rîse încetişor.

– Mă bucur. Tu eşti cel mai bun an al meu – şi chiar mai mult.

Alex reuşi cu greu să se ridice într-un cot şi să-l privească cu o sprînceană ridicată.

– Venind de la un bărbat cu experienţă în domeniu, ăsta da compliment. Sau aşa cred eu.

– Poţi să fii sigură de asta. Vocea lui era la fel de glumeaţă ca şi a ei, dar ochii îi erau ciudat de tulburaţi, aproape furtunoşi. Eşti o mare doamnă, Stephanie Alexandra Corteny Bennet.

Ea îi zîmbi somnoroasă.

– Doamnele nu au bici şi băţ, îi reaminti ea. Şi nici nu atacă bărbaţii în mijlociul după-amiezei.

– Chiar a fost un atac? cugetă el cu voce tare.

Dacă ţin eu bine minte şi eu am mîrîit niţeluş.

– Ăsta a fost un fel de răspuns la atacul meu, îi zise ea solemnă.

– Şi vrei să insinuezi că eu n-am participat cu nimic la treaba asta?

Alex îl privi un moment lung, iar umorul, care o animase pînă atunci, se evaporă.

– Cel mai bun an al meu, vorbi ea încet. Şi chiar mai mult.

Noah aşteptă, ochii lui susţinîndu-i privirea, întrebîndu-se dacă ea îi putea auzi sau simţi bătăile repezi ale inimii.

Mîna ei se mişcă atingîndu-i obrazul, simţind în acelaşi timp cum gîtul i se încordează, la fel cum şi voinţa ei de a se lupta pentru a-l păstra devenea din ce în ce mai puternică.

– Oh, ai participat şi tu destul de mult la treaba asta. Era speriată, speriată de dragostea pe care o simţea. Speriată de finaluri. Dar şi mai speriată să nu-l piardă... din nou. Eu – eu n-am mai spus-o pînă acum, se bîlbîi ea.

– Să spui ce? Vocea lui părea disperată. Ce Alex?

Ea se simţi prinsă în furtuna din ochii lui, ceva din interiorul ei ridicîndu-se pentru a se măsura cu forţa lui, iar teama se evaporă în faţa unei siguranţe ce ieşea din profunzimile fiinţei ei.

– N-am spus niciodată cuiva „te iubesc". Dar

aşa e Noah. Te iubesc.

Furtuna din ochii lui se transformă într-un fel de argint lichid şi îi trase capul în jos, cu blîndeţe, pentru a o săruta cu o tandreţe ce ar fi putut îmblînzi pînă şi pe cele mai nemiloase fiare.

– Spiriduşule, spiriduşul meu, murmură el răguşit, cu ochii atît de strălucitori, încît îi încălziră sufletul neliniştit. Doamne, cît de mult te iubesc! M-ai bîntuit şi ziua şi noaptea, pînă cînd ţi-am auzit vocea în întuneric...

Apoi urmă un moment de ameţeală, iar Alex privea acum de jos în sus la el, avînd convingerea ridicolă că rîdea cu tot trupul. Nu că i-ar fi păsat cu adevărat. Să iubeşti şi să fii iubit era tot ce conta, iar uraganul acela, dintr-o sticlă, care era Noah avea un fel de a iubi la care nu puteai rezista.

Şi asta spus doar în cîteva cuvinte simple.

– Noah!

– Da, spiriduşule drag?

– Dacă nu-mi dai înapoi halatul, o să se ardă mîncarea!

– Dar spiriduşii din pădure nu poartă niciodată haine, îi zise el foarte ferm.

– Dar eu nu sînt o nudistă! Hai, dă-mi halatul. Se uită Cal la mine!

– Ba nu, nu se uită. Şi-a ferit privirile cu foarte mult tact. L-am văzut eu.

Alex, atunci mai mult din instinct, începu să-şi joace rolul de spiriduş al pădurii, fără să se mai ruşineze de goliciunea ei şi îşi puse mîinile în şolduri, privindu-l furioasă. Părul ei, lung şi cîrlionţat, cădea în valuri pe umeri, iar restul trupului îi era acoperit de un bronz plăcut, galben-auriu.

Noah lăsă halatul să-i cadă din mîini şi se întinse după ea.

Amenințîndu-l cu o lingură de lemn, cu coadă lungă, reuşi să se strecoare pe lîngă el şi să-şi înşface halatul. Şi faptul că reuşi să se şi îmbrace cu el înainte ca Noah să îl poată prinde iar, era foarte grăitor în privinţa dexterităţii ei.

– Stricã-chef ce eşti, mormăi el.

– Tu eşti un bărbat oribil. Mai rău, eşti un bărbat oribil şi viclean.

– Dar mă iubeşti?

– Pentru păcatele mele. Se răsuci stîngace. Şi ia-ţi mîinile de pe cordonul ăla!

Pe un ton foarte rezonabil, Noah îi zise:

– Sîntem doar noi doi singuri aici. Nu e nici un picior de om pe mile întregi. Am venit aici ca să ne relaxăm şi să ne aerisim.

– Iar eu pot să fac asta şi îmbrăcată, mulţumesc. Alex îşi ridică nasul în aer şi se repezi la aragaz.

Noah îşi petrecu braţele în jurul ei pe la spate, evitînd cu grijă să mai atingă cordonul.

– Explică-mi şi mie, începu ea să-i spună, cum pot eu să gătesc, cînd tu faci asta?

– Şi chiar te deranjează? o întrebă el plin de speranţă, sărutînd-o pe gît.

Alex reuşi să-şi păstreze vocea clară, fără să-şi dreagă glasul.

– Ceea ce faci tu va avea drept rezultat o mîncare arsă. Şi încetează să mai mîrîi!

– Leii nu ştiu decît să mîrîie, îi răspunse Noah.

În timp ce transfera conţinutul cratiţei într-o farfurie, Alex aproape că începu să mîrîie şi ea.

– Ascultă, vrei să mănînci ce-i aici sau vrei s-o vărs pe tine? îl întrebă ea ameninţătoare.

El oftă şi o eliberă.

– Ştiam eu, bombăni el. În după-amiaza asta erai pur şi simplu în dispoziţie de ascuţit dinţii, de liniştit creierul, de potolit focul inimii şi de săturat privirile. Nu a fost decît o dorinţă temporară după trupul meu, nu-i aşa?

Alex aşeză cratiţa goală în chiuvetă şi apoi se întoarse ca să-l înfrunte, sprijinindu-se de dulap. Stăpînindu-şi hohotele de rîs, reuşi să-şi moduleze vocea într-o uimire politicoasă:

– O dorinţă temporară pentru ce?

– Trupul meu, îi răspunse el fără să fie deloc intimidat.

Ea începu să studieze trupul în chestiune, care acum era înfăşurat într-un halat, începînd cu moţul de păr negru din vîrful capului şi pînă la picioarele goale, apoi îşi ridică sprîncenele într-un fel de neîncredere blîndă.

Însă Noah reuşi să-i citească expresia ochilor care reflectau, fără voia lor, rîsul din interior.

– Deci n-a fost vorba despre o dorinţă temporară după trupul meu?

– Şi nici nu mi-am ascuţit îndeajuns dinţii, îi răspunse ea.

– Oh!

Alex izbucni în rîs, dar tot reuşi să scape de Noah, atunci cînd acesta se întinse după ea.

– Ah, nu! Mai întîi trebuie să mănînci ca să-ţi păstrezi vigoarea; eu una sînt hotărîtă să-mi ascut bine dinţii.

– Vrăjitoareo!

– Şi eu care credeam că sînt spiriduş.

După masă rămaseră amîndoi să privească cum pogora noaptea peste valea lor micuţă, apoi făcură focul în căminul construit din piatră de rîu, pentru a alunga frigul. Tachinarea uşoară era regula serii, dar mai existară şi mici excepţii pe ici pe colo, care reactualizau dorinţa lor ce părea de nestăvilit.

Era încă devreme cînd Noah începu să aranjeze focul pentru a se menţine şi pe timpul nopţii,

şi cînd Alex se îndreptă spre dormitor, cu inima zbătîndu-i-se în piept şi trupul înfierbîntat. Dădu la o parte cuverturile şi se urcă în pat, după ce-şi scoase halatul, zîmbind în sinea ei. Dar zîmbetul deveni dintr-o dată pe jumătate speriat şi pe jumătate amuzat, cînd leul, de două sute de kilograme, veni şi se cocoţă în pat alături de ea, ţinînd încă în gură pisicuţa.

Alex văzu cum Cal o eliberează pe micuţa lui prietenă şi apoi privi la pisicuţa care se cuibărise mulţumită între labele din faţă ale leului. Şi oftă. Îşi ridică apoi privirile şi îl văzu pe Noah stînd în pragul uşii şi dădu neajutorată din umeri.

– E obişnuit să doarmă cu mine.

Noah lăsă uşa deschisă şi îl privi pe Cal drept în ochi.

– Hai amice, ieşi, îi zise el pe un ton calm. Aici nu-i destul loc pentru amîndoi.

Ea ar fi vrut să-l avertizeze că nu era un lucru înţelept să priveşti un leu drept în ochi, nici chiar pe blîndul Cal. Dar ceva, un nou instinct o făcu să nu-şi poată duce gîndul la îndeplinire. Aşa că rămase să aştepte tăcută, privind de la om la leu. O anumită parte a sufletului ei îi spunea că asta era o chestiune pur bărbătească, o luptă decisivă şi curioasă, dusă în linişte, şi care trebuia aranjată o dată pentru totdeauna.

Şi aşa a fost.

Întorcînd privirea un moment lung, Cal a fost acela care a cedat. O luă din nou pe Buddy în gură şi coborî din pat. Apoi îl mîngîie pe Noah cu coada în timp ce ieşea din încăpere.

Foarte calm, Noah închise uşa de la dormitor şi se urcă în pat alături de Alex.

– Impresionant, comentă Alex.

Ochii lui străluceau.

– Ba deloc. Era doar o problemă de cine cîştigă leoaica.

Braţele ei se încolăciră în jurul gîtului lui, în timp ce el o strîngea mai aproape.

– Există mai multe căi prin care poţi să dresezi un leu.

Privea la şoseaua prăfoasă. De săptămîni întregi o tot privea. Oferise apă şi ce mai avea de mîncare soldaţilor istoviţi care se întorceau în Sudul distrus de război. Bandajase răni mai vechi şi răspunsese la întrebările nerăbdătoare despre familiile celor din zonă.

Cercetase feţele acelea bărboase şi murdare.

Majoritatea soldaţilor purtau uniforme gri, dar fuseseră şi cîţiva în albastru. Războiul destrămase familiile, împărţind mai mult decît o ţară la mijloc. Acelor oameni în uniforme albastre le pusese ea

întrebările sfioase.

Dar ei nu aveau nici un răspuns pentru ea.

Războiul se sfîrşise. Sudul însîngerat şi distrus fusese învins. Ea ştiuse încă de la început că aşa avea să se întîmple. Pierduse totul într-o cauză fără de speranţe. Pe tatăl ei, pe fraţii ei.

Şi acum şi pe el.

Inima îi spunea că el era în viaţă. Că era în siguranţă. Iar mintea îi spunea că nu se va mai întoarce la ea.

Alte săptămîni trecură. Şoseaua deveni iar pustie. Din ce în ce mai puţini soldaţi veneau la poarta ei. Ea aştepta şi privea. Noaptea stătea lîngă focul aprins în cămin şi îşi amintea de braţele puternice şi ochii gri-albăstrui.

Pînă cînd, într-un final, îşi întoarse ochii şi mintea de la şosea şi de la amintiri. Dar nu cu totul. O parte din el trăia acum în ea.

Îşi adună toată puterea de a supravieţui în luptă şi începu să-şi refacă pămîntul distrus. Căminul ei. Pentru că nu-i mai rămăseseră lacrimi.

Alex se trezi şi descoperi că avea obrajii plini de lacrimi. Şi le şterse avînd grijă să nu-l deranjeze pe Noah. Căldura lui o ajuta să îndepărteze răceala pe care o simţea înăuntrul ei şi se mută şi

mai aproape de trupul lui. Braţele lui se strînseră şi mai tare în jurul ei, chiar dacă el dormea, iar Alex se relaxă în îmbrăţişarea lui.

Dar rămase să privească în întuneric încă mult timp pînă să-i vină din nou somnul, cu o mînă aşezată protector pe abdomenul plat.

Capitolul opt

– Nu vrei să dansăm?

– Nu fără muzică, răspunse ea.

– Dragă spiriduşule, vom dansa după propria noastră muzică.

– Tu încă încerci să-ţi ascuţi dinţii, nu-i aşa?

– Este o chestiune de mîndrie masculină.

– Atunci voi dansa la priveghi.

– Şi ce anume o să înmormîntăm?

– Mîndria ta masculină.

Noah oftă.

– Un om poate fi rănit în astfel de schimburi de cuvinte, observă el pe un ton spăşit.

– Dar tu ai deschis discuţia.

– Eu doar am pus o simplă întrebare.

– Şi eu ţi-am răspuns. Eu nu dansez niciodată prin pădure. Alex o luă pe Buddy din gura lui Cal şi o aşeză pe pătura pe care o întinseseră într-un luminiş, de lîngă malul rîului. Tu parcă ar fi trebuit să te duci să pescuieşti, îi reaminti ea lui Noah, iar eu trebuia să stau şi să citesc. Mie planul ăsta mi se pare foarte bun. Îşi ridică cartea şi se aşeză cu capul pe Cal, care stătea întins pe o margine a păturii.

Noah oftă din nou şi se aplecă să-şi adune undiţele şi cutia cu momeli.

– Ar fi trebuit să-mi spui că nu-ţi place pescuitul, o boscorodi el.

– Dar nu m-ai întrebat. Asta are să fie o barieră în relaţia noastră?

– Nu prea cred. Cel puţin atîta timp cît nu obiectezi. Noah îşi păstră tonul glumeţ, dar inima îi tresări, aşa cum i se întîmpla întotdeauna cînd Alex menţiona ceva în legătură cu viitorul lor comun.

– Eu una nu am absolut nimic de obiectat, îi zise ea cu fermitate.

El se îndreptă de mijloc şi o privi în tăcere un moment lung, întrebîndu-se, pentru a nu ştiu cîta oară, dacă putea să îndrăznească să-i ceară să se lege de el pentru totdeauna. Şi, pentru a nu ştiu cîta oară, îşi alungă acest gînd din minte.

Petrecuseră zile întregi doar ei singuri şi cu

animalele, zile de pace, de veselie şi de pasiune. Într-un anume fel, Noah se simţea sigur de dragostea ei şi totuşi era încă ceva nedesluşit în personalitatea ei, ceva ce lui îi scăpa. „Te iubesc" nu era încă un lucru uşor de spus pentru ea, deşi ea îl repeta cît de des putea. Era clar că acum se acomodase să fie atinsă şi să atingă, răspunzîndu-i cu grabă ori de cîte ori o îmbrăţişa.

Şi cu toate astea, în cîteva nopţi se trezise şi o găsise trează, nemişcată şi tăcută alături de el în pat. La întrebările lui neliniştite, ea îi răspunsese întotdeauna că nu avusese decît „un coşmar" şi păruse atît de reţinută în a vorbi despre acele vise, încît el n-o mai presase să-i dea mai multe detalii.

– Încă nu te-ai apucat de pescuit, murmură Alex, privindu-l peste marginea cărţii.

Noah alungă gîndurile acelea chinuitoare.

– De fapt, exact asta fac acum, îi zise el. Îmi folosesc trupul, atît de sexy, ca momeală şi aştept ca tu să muşti.

– Eşti de nepotolit.

– Aha, deci ai observat pînă şi tu!

– Dacă am observat? Alex îşi lăsă cartea pe genunchii ridicaţi şi se holbă la el uimită. Dacă am observat? repetă ea cu şi mai multă convingere.

– Ar trebui să te simţi flatată.

Ea îşi drese glasul, în semn de dezaprobare,

şi luă din nou cartea în mînă.

– E vina mea, o întrebă Noah cu agresivitate, dacă sînt la mîna unei pasiuni atît de violente pe care *tu* ai iniţiat-o în sufletul meu? E vina mea că simt nevoia să te iau în braţe ori de cîte ori treci pe lîngă mine?

– Du-te şi pescuieşte, îi zise ea.

– Mai bine te prind pe tine, îi zise el pofticios.

Însă Alex nu muşcă din momeală.

După un moment, oftînd resemnat, Noah plecă spre malul rîului. Privi gînditor la apă, apoi se mută la cîţiva metri în amonte, înainte să-şi aleagă un loc. Dar chiar înainte ca el să poată pune momeala în cîrlig, nişte braţe subţirele îi înconjurară talia, din spate.

– M-ai prins, îi zise Alex fără suflu. Pur şi simplu nu pot rezista la tentaţia trupului tău sexy!

Noah renunţă imediat la îndeletnicirea lui.

Îi putea simţi privirea fixată asupra lui în timp ce el înşeua calul şi ştia şi fără să se uite ce expresie aveau ochii aceia adînci şi verzi. Nu condamnare, nu reproş şi nici resentimente. Doar o tărie interioară tăcută şi o delicateţe tristă din cauza acelui război care răpise toată armonia lumii în care crescuse.

Era o adevărată doamnă.

Ea nu i-ar cere niciodată să rămînă, o ştia şi el foarte bine. Nu era în firea ei, de femeie blîndă şi graţioasă, să se interpună între el şi datoria pe care o avea. Ea îl ascunsese, îl hrănise şi îi vindecase rănile. Ea îi hrănise nu numai trupul, zguduit de acel război fără sens, prin frumuseţea şi delicateţea ei, ci şi spiritul.

Ea împărţise cu el propriul ei spirit rănit... şi propriul ei pat. Îmbrăţişîndu-l în timpul nopţilor, la fel cum o îmbrăţişa şi el cu o pasiune la fel de dezlănţuită şi atotcuprinzătoare precum o furtună din mijlocul verii.

Şi acum el o părăsea.

Singură, doar cu o mînă de servitori loiali alături de ea, într-un ţinut devastat de război. Singură printre ruinele vieţii ei trecute.

Scoase calul afară din grajd, conştient de paşii ei uşori în spatele lui. Se ridică în şa, aranjînd metodic frîul. Dacă o privea, dacă se scufunda încă o dată în adîncurile verzi ale ochilor ei, era pierdut, simţea asta. Era, realiză el deznădăjduit, pierdut oricum, pentru că tocmai se pregătea să plece de lîngă singura ancoră de linişte pe care o găsise în acel război distrugător. Singura realitate.

Şi singura persoană pe care o iubea cu adevărat.

– Mulţumesc, îi zise el abrupt, brutal.

– Ai grijă. Răspunsul ei era şoptit şi blînd.

Încordat, dădu pinteni calului şi o porni orbeşte pe şoseaua prăfoasă.

Noah se trezi, înfrigurat şi tremurînd. În timpul nopţii o scăpase pe Alex din braţe, iar acum îi luă din nou trupul adormit mai aproape de el.

I-a trebuit un timp îndelungat ca să se încălzească din nou.

Nu era genul de om care să se gîndească serios la lucruri imposibile. Analitic în cea mai mare parte, el considera real ceea ce putea vedea şi atinge. Şi cu toate astea, Noah fotografiase de mai multe ori lucruri pe care, în mod conştient, nu le observase, prinzînd un moment sau o expresie fugară pe care nici măcar nu le anticipase.

El numea treaba asta noroc.

Dar, odată cu trecerea zilelor, Noah începu să se întrebe tot mai des dacă tot realitate era şi ceea ce nu putea fi atins, ci doar simţit şi intuit. Se întreba, pentru că mintea lui analitică începuse să pună lucrurile cap la cap. Doar frînturi. Vise. Momente curioase şi ieşite din comun. Sentimente.

Sentimente dintr-un alt timp.

Acum visa în fiecare noapte, de obicei cîte două vise separate. Unul întotdeauna legat de un sol-

dat unionist şi de o femeie blondă cu ochi verzi care îl ascunsese, îi vindecase rănile şi îl iubise. Celălalt se axa în jurul unei ţigănci cu păr veşnic învolburat şi cu nişte ochi verzi, sălbatici şi cu un bărbat care o adora.

La început, Noah catalogase acele vise ca pe nişte vedenii disparate ale subconştientului său. Dar se formase deja un anume model şi nu era nici un fel de vedenie disparată. Visele acelea erau în *serie.* Progresau de la o noapte la alta, fiecare vis continuînd să spună o poveste cît se poate de clară şi de coerentă.

Fiul unui lord privise cum o ţigancă dansa în jurul unui foc de tabără, cu ochii ei verzi, strălucitori zîmbindu-i provocatoare. Apoi au urmat întîlnirile secrete şi în anumite ascunzători, pentru că familia ei nu prea era de acord cu nobilimea, iar familia lui nici măcar nu se gîndise vreodată la vreo ţigancă. Cuvintele de dragoste erau sunetele unor inimi ce băteau una lîngă cealaltă, dorinţa un cîntec păgîn şuierat pe sub pomii înfloriţi. Se iubeau şi ţeseau planuri împreună. Şi cînd el a fost obligat de tatăl său să plece prin ţară cu afaceri, i-a promis să se reîntoarcă la ea. Iar cînd s-a reîntors, a descoperit că ea plecase.

Şi un soldat unionist rănit a găsit ajutor şi îmbărbătare din partea unei blînde doamne sudiste, care îl ascunsese în casa ei. Ea îl îngrijise şi îl hrănise. Fără să ceară nimic în schimb, ea adusese raiul pe pămînt pentru trupul şi sufletul lui

zbuciumat. Ea era singura rază de lumină în viaţa lui, iar el o iubea. O iubise într-un pat în care se născuseră generaţii întregi ale familiei ei. O iubise în faţa unui foc făcut într-un cămin vechi de piatră. O iubise cu disperarea omului care trebuia să se întoarcă la război. Şi apoi el a şi părăsit-o.

Vise. Sau... vise despre amintiri.

Amintirile viselor?

Nu ştia.

De mai multe ori Noah se surprinsese căutînd în ochii lui Alex ceva anume. Spiritul sălbatic al unei ţigănci. Tăria şi bunătatea unei femei ce şi-a riscat viaţa pentru viaţa lui. Şi cutremurat, întotdeauna găsea acele calităţi, pe care le căuta, în adîncul ochilor ei verzi.

Sirenele acelea verzi din ochii ei, sălbatice şi parcă vrăjite, rîzînd la el atunci cînd el o necăjea sau cînd îl necăjea ea pe el, aprinzînd în mintea lui imaginea unui păr negru şi învolburat şi prospeţimea unei păduri de-abia înflorite. Amorul lîngă un rîu repede. Şi în momentele de linişte, ochii ei verzi erau blînzi şi trişti, iar el aproape că putea simţi atunci mirosul hambarului şi putea vedea felul în care acele particule mici de praf dansau în aerul încins al verii. Putea revedea casa graţioasă, urîţită de cicatricele lăsate de război. Putea simţi moliciunea pielii ce reflecta licărul auriu al focului din cămin.

Acum îşi putea aminti cum se trezise dintr-un vis destul de vag şi i se păruse că îi aude vocea

familiară şi totuşi străină, spunînd nişte cuvinte care nu aveau nici un sens. Atunci.

Oh, uită-te! Liniile vieţii din palmele noastre se potrivesc! Sîntem sortiţi, dragul meu. Sîntem sortiţi să ne petrecem întreaga noastră viaţă unul lîngă celălalt!

Noah nu credea în lucruri imposibile. Dar părerile lui în privinţa a ceea ce era posibil sau nu, începuseră să se schimbe.

Atîtea lucruri la Alex îi erau cunoscute! Lucruri fără importanţă, cum ar fi fost micile gesturi sau micile schimbări ale expresiei şi lucrurile mai importante – felul în care trupul ei subţirel se potrivea în braţele lui. Cunoscut. Şi atît de firesc.

De cît timp o iubea el oare?

E o nebunie, se gîndi el. *Sînt nebun. O iubesc atît de mult, încît caut orice legătură cît de mică pentru a face în aşa fel încît să rămînem împreună.*

Şi nu îndrăznea să-i spună lui Alex despre supoziţiile lui de-a dreptul smintite. Ea poate ar fi crezut că era nebun de legat!

– Încă n-am găsit nici o soluţie ca să-l salvăm pe Cal din ghearele lui Teddy, îi aduse Alex aminte într-o seară, în timp ce stăteau băgaţi unul în

celălalt pe canapeaua din faţa căminului.

– Şi asta te preocupă foarte tare, nu-i aşa? o întrebă el încetişor.

Alex, care în ultimele cîteva zile păruse atît de fără griji, preocupată doar de dragostea ei cea nouă şi atît de veche în acelaşi timp, renunţă să se mai prefacă şi cedă panicii la gîndul că va trebui să aleagă între cei doi lei din viaţa ei.

– Da, mă preocupă şi mă îngrijorează, admise ea. Înainte, pur şi simplu, aş fi plecat în altă parte cu Cal. M-aş fi mutat.

– Înainte de mine?

Ea încuviinţă din cap privind fix la focul din cămin.

– Nu m-a deranjat niciodată să plec dintr-un loc în altul. Să duc o viaţă de nomad, vreau să spun. N-am regretat niciodată asta.

– Şi de data asta te-ar deranja?

– Sigur că da.

– De ce? o întrebă el încet, cu vocea îngroşată.

Alex simţi cum se aduna o anume încordare în sufletul ei, fiind chiar foarte conştientă de tensiunea pe care o răspîndea trupul lui Noah. Dintr-o dată îi fu dificil să mai şi respire şi avu impresia pregnantă că ajunseseră la o răscruce. Ceva trebuia pus la punct între ei, iar lui Alex îi era teamă, cumplit de teamă, că era posibil să-l piardă din nou.

Nu putea să-l piardă din nou.

– De ce Alex?

– Pentru că... te iubesc.

El rămase tăcut şi nemişcat un timp atît de îndelungat, încît controlul lui Alex cedă. Sări în picioare şi se îndreptă spre uşa deschisă, ca să privească afară în noapte. Cu o voce care suna straniu, pînă şi pentru urechile ei, îi zise:

– M-am obişnuit să cred că viaţa este foarte simplă. Bănuiesc că am învăţat asta de la animale. Ele – animalele – nu sînt prea preocupate de ziua de mîine. Ele trăiesc, pur şi simplu, de la o zi la alta. Atunci cînd nu-mi mai plăcea cum decurgea viaţa mea, o schimbam într-un fel sau altul. Nu cred că am învăţat vreodată cum să rămîn pe loc şi să lupt.

– Alex...

Ea păru să nu-l audă.

– Nu am avut niciodată pentru ce să lupt. Ca să mă pot alătura circului am fugit. Ca să-l protejez pe Cal am fugit. E foarte uşor să te obişnuieşti cu fuga. Şi cel mai rău lucru la asta, nu e numai faptul că e o laşitate. Cel mai rău lucru este că de fapt nu rezolvă deloc problema. Este ca şi cum te-ai da în căluşei; eventual te întorci acolo de unde ai plecat.

– Alex...

Vocea lui venea de foarte aproape, chiar din

spatele ei, dar Alex continuă să vorbească cu vocea aceea ciudată:

– Acum am ajuns din nou în acelaşi punct. Vreau din nou să-mi schimb viaţa. Aş putea s-o fac iarăşi prin fugă. Iar. Aş putea să mi-o schimb şi dacă rămîn. Dacă fug, ştiu ce voi pierde. Dacă rămîn, nu ştiu dacă voi putea *cîştiga.*

– Şi vrei să cîştigi o anume siguranţă pentru Cal? o întrebă el încetişor.

– Asta este o parte. O mare parte din ceea ce vreau eu. Continuă să privească mai departe în întuneric. Însă o altă parte din asta este ceva ce eu vreau să – să cîştig pentru mine însămi.

– Şi de ce ai nevoie pentru tine?

Alex făcu un gest de neajutorare, încercînd să-şi găsească cuvintele.

– Poate un loc al meu. Sau un anume fel de certitudine. Bănuiesc, că ceva de care să nu mai fie nevoie să fug. Se întoarse dintr-o dată, sprijinindu-se de canatul uşii şi privind în sus spre el. Cînd eram la orfelinat îmi plăcea să mă uit la vechile filme western. Ştii la ce mă uitam mereu cu atenţie, la ceea ce aşteptam mereu în filmele alea?

– Ce?

– Partea aceea în care băieţii buni fac cîte o haltă. Se întîmpla mereu. Construiau baricade în jurul unui oraş sau a unei ferme, şi luptau. *Protejau* ceva. Ceva pentru care merita să rămînă şi

să lupte pentru a fi salvat. Şi de cîte ori filmul ajungea la acest punct, ştiam că cei buni aveau să cîştige.

– Pentru că aveau un loc pentru care să lupte?

– Aşa cred.

– Şi asta-i ce vrei tu acum? o întrebă Noah. Un loc pentru care să lupţi?

Alex îşi ridică privirile spre el.

– Un loc în care să pot lupta. Un motiv pentru care să rămîn şi să lupt. Pentru că ar fi mult mai uşor să fug, Noah.

El îşi ridică mîinile şi le sprijini de umerii ei.

– Scumpo, nu-ţi pot promite că dacă o să rămîi vei putea să-l ţii pe Cal în siguranţă pentru totdeauna. Nu-ţi pot promite nici măcar că va fi în siguranţă o lună sau o săptămînă. Dar *pot* să-ţi promit că voi face tot ce-mi stă în puteri ca să-l ţii cît mai în siguranţă. Şi pot să-ţi promit un loc pentru care să lupţi. Cît despre un motiv valabil pentru care să rămîi... Noah respiră o dată adînc. Te iubesc. Sper să fie un motiv suficient de bun.

O răscruce în calea lor. Însă Alex alesese şi asta o ştia şi ea, cu mai mult timp în urmă.

Îi zîmbi timidă.

– Cred că a venit timpul să nu mai dispar în noaptea cea întunecoasă.

Noah oftă de uşurare, un moment care lui i se păru a fi o eternitate. Asta însemna un angaja-

ment din partea ei şi însemna chiar mai mult decît sperase el. Nedorind să atingă ceea ce era prea fragil din cauza noutăţii, el optă pentru o conversaţie în glumă.

– Era şi timpul! o aprobă şi el plin de bunăvoinţă. Începusem să cred că am minţit de pomană.

– Ai minţit?

– Pomii ăia zgîriaţi de acasă. Am inventat nişte copii cu topoare, îţi mai aminteşti?

– Da, îmi amintesc. Alex îi înconjură talia cu braţele. Dar ai zis că Teddy nu te-a crezut.

– Dar asta nu schimbă minciuna pe care am spus-o.

– Eroul meu.

Cu gravitate în glas, Noah îi zise:

– Un bărbat trebuie să facă ceea ce face un bărbat.

Alex rîse.

– Deci ţi-ar mai trebui vreo şase pistoale şi o pălărie de cowboy!

– Vrei te rog, o întrerupse Noah politicos, să-mi permiţi să mă mai bucur de eroismul meu pentru încă cîteva momente?

– În ordine, străine. Dar vrei să-mi răspunzi şi mie la o întrebare?

– Da, doamnă.

– Cînd băieţii cei răi vor fi învinşi, o să mă săruţi pe mine sau calul pe care-l călăreşti?

– Conform cu marile tradiţii ale westernurilor... începu el cu un ton grandoman.

– Da?

– Pe tine te-aş săruta, desigur.

– Doamne, vrei să spui că am ratat ţinta?

– La un fir de păr.

Ea se înecă.

– Asta-i îngrozitor!

– Dar cinstit.

Eliberîndu-se din braţele lui, Alex se feri de el şi merse înapoi ca să se aşeze pe canapea.

– Te rog, dacă vrei să terminăm joaca asta cu cuvintele, îi zise ea brusc, vom putea discuta despre strategie.

Noah veni şi el după ea, rînjind.

– Dacă insişti. Dar eu unul m-am distrat grozav cu jocul de cuvinte.

Alex îi aruncă o privire critică.

– Oare cum ai reuşit să creşti atît de mare fără să te şi maturizezi?

– Am mîncat spanac, îi replică prompt Noah.

Ea îşi luă capul în mîini, apoi îşi drese glasul, în timp ce-l privea.

– Şi acum strategia.

– Da, doamnă. Păi, după cum văd eu lucrurile, nu avem decît două alternative de bază. Unu, continuăm să ascundem un leu de două sute de kilograme folosindu-ne de inteligenţele noastre combinate, plus toată fantezia de care sîntem amîndoi capabili. Doi, încercăm să facem ceea ce încă nu

este legal în ceva cît se poate de legal şi îl lăsăm pe Cal să apară în public.

Alex tresări.

– Nu sînt nişte opţiuni prea grozave, comentă ea întunecată.

– Se mai pot aranja, recunoscu el. Ai fost foarte norocoasă timp de şase ani, dar norocul este o creatură tare capricioasă. Nu cred că ar trebui să contăm din nou pe noroc ca să-l protejăm pe Cal. Asta înseamnă că trebuie să fim foarte, foarte atenţi. Cît pentru cea de-a doua alternativă, trebuie să fim foarte siguri că îl *putem* face pe Cal, legal înainte – dacă se poate spune aşa – să-i dăm drumul să iasă din geantă.

– Ştiam eu că n-o să rezişti să nu spui asta.

– Şi nici un fel de aplauze pentru inteligenţa mea?

– O să îngropăm inteligenţa ta împreună cu mîndria masculină.

– N-o să fie nevoie de asta, îi zise el cu un oftat. În ceea ce te priveşte amîndouă au dispărut. Am inteligenţa unui copil de zece ani...

– Măcar recunoşti.

– ...şi mîndria mea e acum în pantofi.

– Am crezut că acum discutăm despre Cal.

– Nu, acum discutăm despre celălalt leu din viaţa ta.

– Hai mai întîi să-l salvăm pe primul, înainte să discutăm despre al doilea, vrei?

– Dacă insişti.

Alex îl privi o secundă, cu multă atenţie.

– Păi, ai exprimat destul de clar ce opţiuni avem. Alte idei?

– Am putea deschide o grădină zoologică, se oferi el.

– O grădină zoo?

Oarecum stînjenit, Noah se scuză.

– Glumeam doar.

– Noah?

– Da.

După un moment în care îl privi fără să clipească, Alex îi zîmbi galeş şi se aplecă pentru a-şi petrece braţele pe după gîtul lui.

– Ştii, îi zise ea, niciodată nu m-am gîndit prea mult la doamnele acelea mieroase din filmele vechi, care se cocoţau în braţele bărbaţilor, îi sărutau şi îi îmbrăţişau pînă obţineau ceea ce doreau. Întotdeauna mi s-a părut mai degrabă urît şi egoist, pentru că tipii ăia, erau desigur, ca un fel de plastilină în aşteptarea unei mîini care să-i modeleze.

Noah îşi drese glasul cu mult zgomot.

– Aşa că?

– Aşa că, n-o să încerc niciodată chestia asta pe tine. Niciodată. Ar fi teribil din partea mea să încerc să profit de pasiunea pe care ţi-o inspir. Foarte urît. Nu aş mai fi capabilă să-mi mai ridic capul de ruşine. Adică să recurg la asemenea

trucuri urîte cu tine ar însemna că nu sînt în stare să cîştig o dispută faţă în faţă. Asta ar însemna că nu am ajuns încă la maturitate. Aş recurge la o tactică de-a dreptul sexistică, oferindu-mi trupul de bunăvoie în schimbul a ceea ce vreau să obţin din partea ta cu adevărat.

Noah îşi drese glasul din nou, braţele ridicîndu-i-se parcă fără voia lui ca să-i încercuiască talia, în timp ce o trăgea în pala lui.

Foarte solemnă ea îşi continuă discursul:

– Ar fi cel mai cumplit lucru pe care l-aş putea face, împiedicîndu-ne pe amîndoi să ne transformăm în nişte adulţi înţelegători şi sensibili. Asta ne-ar împiedica să valorificăm întregul nostru potenţial.

– Alex...

– Mai rău, am cimenta pur şi simplu barele cuştii noastre. Ne vom trezi într-o dimineaţă şi vom descoperi cu stupoare că nu mai sîntem în stare să comunicăm unul cu celălalt! Ne vom adresa unul celuilalt cu tot felul de alintări caraghioase, jenînd pe toţi cei care ne vor putea auzi. Vom fi atît de ridicoli, încît nu vom mai fi în stare să ne privim în ochi!

Noah îşi drese glasul pentru a treia oară.

– Alex?

– N-o să permit să se întîmple aşa ceva, insistă ea solemn. Nu voi permite să ne înjosim,

folosindu-mă de aceste trucuri ieftine. Ar fi necinstit şi nedemn. Fără să mai menţionez că este urît şi egoist. Niciodată nu voi folosi pasiunea, pe care o simţi tu pentru mine, ca pe o armă sau ca pe o răsplată. Niciodată nu voi aştepta ca tu să fii slab din cauza dorinţei şi atunci să mă folosesc de această slăbiciune ca să-ţi cer ceea ce îmi doresc. Îţi promit Noah! Dacă vreau ceva de la tine, o să cer acel ceva într-o manieră cît se poate de directă şi apoi vom discuta despre asta. Şi dacă pierd în faţa logicii tale, îţi promit că nu voi plînge, nu mă voi agăţa de tine şi nici nu o să te ameninţ cu pasiunea. Sau cu cine ştie ce promisiuni.

– Alex?

Ea începu să-i sărute bărbia.

– Hmmmmm!?

– Ăăă... ce, of, ce încercai să mă întrebi? reuşi el într-un final să spună.

– Oh, nimic important. Degetele ei îi răscoleau acum părul, iar buzele îi explorau mai departe faţa, acum plimbîndu-se de-a lungul maxilarului.

– Tocmai erai pe cale să-mi ceri ceva, să mă întrebi ceva.

– Hmmm? Oh, aia. Era vorba doar de grădina zoologică.

– Grădina zoologică? Ce grădină zoo? Dar de fapt lui nici nu-i păsa.

– Grădina noastră zoo. Tot terenul ăla împrejmuit

şi cu toate celelalte. Putem să ne facem o grădină zoologică, nu-i aşa, Noah? Îl sărută şi apoi îl mai sărută încă o dată.

– Zoo? se întrebă el uimit, repetînd întrebarea.

– Aha. O grădină zoologică pentru copii. Vom găsi şi alte animale bătrîne şi foarte blînde, fără să fie deloc periculoase. Continuă să-l sărute. Şi copiii ar putea veni ca să se joace cu ele. Nu-i aşa că ar fi, pur şi simplu, minunat?

– Minunat, repetă el cu voçea îngroşată.

– Ai putea să faci şi poze cu copiii care îmbrăţişează un leu sau călare pe un elefant...

– Elefant?

– ...iar ei vor păstra mereu această fotografie ca pe o comoară. O să punem şi o mică taxă pentru intrare şi pentru fotografii, iar ei vor putea chiar să hrănească animalele. O să meargă totul minunat, nu crezi?

– Desigur, minunat. Acum buzele ei se îndepărtau tot mai mult de ale lui, iar el făcu o încercare foarte hotărîtă de a le aduce înapoi.

– Spune da, Noah, îi murmură ea la ureche.

– Da, mormăi el.

– Tu, îi zise el mult timp mai tîrziu, eşti o vrăjitoare. Am ştiut-o încă din prima clipă în care am

privit în ochii ăştia verzi. Sînt sirene în ochii tăi. Pur şi simplu nu este cinstit.

Alex, îmbrăcată cu una dintre cămăşile lui, stătea cu picioarele încrucişate la picioarele patului din dormitorul lor, cu un teanc mare de hîrtii în poală.

– Ştiu de unde am putea cumpăra un elefant mai ieftin, îi zise ea, schiţînd cu grijă conturul terenului gol din spatele clădirii lui Noah.

El îşi aşează încă o pernă la spate.

– Tu ai în cap doar idei fixe.

Ochii aceia verzi cu o sclipire sălbatică ca de ţigancă în ei, străluciră ameninţător în direcţia lui.

– Tu de fapt încerci să-ţi faci singur curaj.

– La naiba, nu te mai uita la mine în felul ăsta! o certă el. Data viitoare o să mă pomenesc că o să fiu de acord la ceva mult mai rău decît o grădină zoologică!

Alex îşi luă o expresie atît de inocentă, încît ar fi ruşinat şi un înger.

– Noah, nu poţi spune că eu te-am forţat să fii de acord cu o grădină zoologică. Ţi-am spus că niciodată n-o să apelez la şiretlicuri feminine.

– Da, într-adevăr ai spus ceva de genul ăsta. De fapt chiar mi-ai promis. Şi vreau să-ţi spun cît de mult mi-a plăcut mica noastră discuţie directă, aşa ca între nişte adulţi rezonabili.

– Nu-i aşa că e plăcut să te comporţi ca un

adult care se respectă, în probleme de genul ăsta? aprobă şi ea pe un ton destul de sec.

– Desigur. Cred că am fost mai mult decît încîntat de felul tău raţional de a gîndi, de argumentele tale atît de logice cînd m-ai sărutat pentru prima dată. Am fost foarte convins de validitatea lor cînd m-ai sărutat pentru a doua oară. După cel de-al treilea sărut eram chiar foarte dispus să cred că soarele răsare la vest. Apoi, după...

– Apoi am aranjat totul pentru grădina zoologică? îl certă ea cu ochi scînteietori.

– Vrei, te rog, să ai puţin respect pentru un om care are o criză de furie şi să nu-l mai tot întrerupi? o întrebă el politicos.

– Îmi pare rău. Deci ce spuneai?

El oftă din nou.

– La dracu', am pierdut şirul.

Alex puse deoparte creionul şi topul de hîrtie şi se aşeză alături de el la capul patului.

– Doamne, îi zise ea veselă. Crizele de furie sînt atît de imature.

– Asta-i femeia pe care am văzut-o într-o dimineaţă cum arunca cu pernele?

– Aia era o cu totul altfel de criză de furie. Perfect logică şi rezonabilă.

– Ba pe naiba.

Ea începu să rîdă.

– Mă rog, nu are nici un fel de importanţă. Sînt

sigură că pînă la urmă o să mi-o plăteşti folosind cine ştie ce fel de şiretlic prostesc şi răsuflat.

Noah îi zîmbi plin de încîntare.

Suspicioasă, ea îl ţintui cu o privire dură.

– Pot vedea cum ai întors roata.

Sprijinindu-se într-un cot, Noah începu cu grijă să-i descheie încet nasturii de la cămaşă.

– Ştii, tocmai mă gîndeam, îi zise el în timp ce săruta pielea descoperită de deschiderea fiecărui nasture, sosul acela care se foloseşte la friptura de raţă... este la fel de bun şi la friptura de gîscă.

Alex ştia – acum ştia – că el se folosea în acel moment de propria ei metodă, dar chiar dacă îşi dăduse seama de asta n-o ajuta cu absolut nimic să-şi controleze inima care-i bubuia în piept şi nici răsuflarea care îi devenise din ce în ce mai sacadată.

– Refuz, îi zise ea întretăiat, în timp ce o sărutare tocmai aterizase pe porţiunea de piele catifelată dintre sîni, să te las să recurgi la asemenea truc sexist ca să obţii ceea ce vrei.

– Vai, dar niciodată n-aş face una ca asta, i-o întoarse el, arătîndu-se foarte jignit de remarca ei. Apoi începu din nou s-o sărute mărunt de jos în sus, dinspre sîni spre gît.

Alex descoperi că îşi vîrîse degetele în părul lui.

– Să ştii că nu o să-ţi fie de nici un folos. E

foarte urît. E necinstit.

– Bineînţeles că aşa este.

Ea îl ajută să-i scoată cămaşa.

– N-o să te iert niciodată, îi zise ea din ce în ce mai slăbită, mîinile căutînd muşchii puternici de pe spatele lui.

– Ba, sînt sigur că o să uiţi totul şi o să mă ierţi.

– Brută ce eşti! îl acuză ea aproape fără suflu.

Printre sărutări el reuşi totuşi să-i spună:

– Există doar... un... singur lucru micuţ... din... partea ta, Alex.

– Ce? reuşi ea cu greu să întrebe.

– Şi eu am fost de acord cu grădina ta zoologică, îi reaminti el.

– Aha. Ea îşi putea simţi trupul dizolvîndu-se.

– Acum vreau ca şi tu să fii de acord cu ceva. O sărută cu pasiune.

Alex scoase un sunet gîtuit care ar fi putut fi luat şi ca o întrebare.

– Vreau să-mi promiţi că o să spui da, îi şopti el aproape de buzele ei.

– Da, îi răspunse ea ascultătoare, ridicîndu-şi capul orbeşte, ca să caute gura aceea care stîrnea o adevărată furtună în interiorul ei.

El însă se feri.

– Promite-mi că o s-o spui atunci cînd va fi nevoie, îi zise el răguşit. Spune-mi că îmi promiţi

asta, Alex.

– Îţi promit!

– Ar trebui să-ţi fie ruşine, îl certă ea somnoroasă.

Noah se întinse să stingă veioza de pe noptieră.

– Ei, uite că nu-mi e. Eşti încă trează?

– Nu prea.

– Alex, fii puţin atentă.

Ea căscă şi se cuibări mai aproape de el.

– Chiar e nevoie? îl întrebă ea adormită.

– Da. Vocea lui era foarte fermă. Nu pot să mă culc, pînă cînd nu sînt sigur că o să te măriţi cu mine.

Asta o trezi de-a binelea. Alex îşi ridică privirea şi se holbă la el mirată. Luna plină, care se ridicase deasupra copacilor, îi lumina cu razele ei argintii. Cu mare grijă ea îi răspunse:

– Mi se pare că îmi amintesc să fi fost de acord cu ceva de genul ăsta.

Ochii lui gri-albăstrui o fixau cu multă căldură.

– Te iubesc, Alex, îi zise el încet. Atît de mult. N-o să fiu niciodată în stare să-ţi spun cît de mult. Relaţia noastră cinstită, să ştii că pentru mine va fi pentru totdeauna. Spune-mi că şi pentru tine e la fel. Mărită-te cu mine.

Alex respiră adînc, întretăiat, conştientă de-abia în acel moment de nevoia disperată pe care o simţise de a auzi această confirmare a dragostei lui. Fata care nu uitase niciodată cum se simţise în postura unui orfan dificil şi nedorit, vru dintr-o dată să plîngă de uşurare că era la fel de iubită pe cît de mult iubea şi ea.

– Da, şopti ea. Da, Noah.

Faţa lui păru dintr-o dată iluminată ca de un foc lăuntric. O trase mai aproape de el şi o sărută cu tandreţe, apoi o ţinu în continuare îmbrăţişată cu o asemenea ardoare, încît ei aproape că i se opri inima în piept. Ascultînd cum bătea inima atît de liniştită sub obrazul pe care şi-l culcase pe pieptul lui, se pregăti de somn, fericită.

– Te iubesc, îi şopti ea.

– Şi eu te iubesc...

Ea crezu că el mai spusese şi altceva, dar era mult prea adormită ca să poată fi sigură. Destul de vag îşi dădu seama că va trebui să-i împărtăşească şi lui impresia ei aproape obsesivă că mai trăiseră de cel puţin două ori şi că şi atunci se iubiseră la fel de mult. Încă mai simţea tristeţea aceea copleşitoare de a-l mai fi pierdut de două ori, dar visele încetaseră. Oare asta însemna ceva? se întrebă ea. Probabil. Mintea ei, speriată de faptul că l-ar putea pierde pe acest bărbat, visa şi acele despărţiri din alt veac.

Asta trebuia să fie.
Nu putea să fie altceva.

Noah se trezi tresărind în orele mici ale dimineţii. Alex era în braţele lui, iar el îi strînse încetişor trupul adormit. Acele vise, se gîndi el, au avut nişte finaluri de-a dreptul ciudate. Ştia, într-un anume fel, că nu va mai visa niciodată pe doamna aceea sudistă, şi nici pe ţigancă.

Cele două poveşti se terminaseră.

Iar el văzuse finalurile poveştilor în noaptea aceea.

Capitolul nouă

Mai petrecură încă o săptămînă în cabană, bucurîndu-se în linişte de compania celuilalt. Cal, care pînă atunci se ţinuse cît mai departe de Noah, privind cu o oarecare îngrijorare prezenţa lui în viaţa lui Alex, se relaxase totuşi după confruntarea „între masculi" şi se resemnase să-l lase pe el să doarmă în patul ei.

Alex se simţea uşurată că leul începuse să aducă tot felul de dovezi de afecţiunea faţă de Noah şi mai ales se amuză, cînd Cal decisese că dacă Noah era masculul dominant al grupului, atunci era perfect normal să devină şi un prieten de joacă egal în statură – şi greutate.

– Noah? Eşti în regulă?

– Niciodată nu am crezut, suflă Noah, că două sute de kilograme înseamnă o asemenea greutate. Vrei, te rog, să-l dai jos de pe mine înainte să-mi rupă toate coastele?

– El doar se joacă cu tine.

Cu foarte mult efort, Noah reuşi să iasă de sub greutatea considerabilă a leului. Cal însă mai reuşi să-l îmbrăţişeze încă o dată, luîndu-i şi restul de suflu, ca după aceea să îşi lase partenerul de joacă să se ridice în picioare.

– Se joacă cu mine? Încearcă să mă sufoce pur şi simplu!

– Tu eşti leul dominant, îi reaminti Alex, încercînd din răsputeri să nu rîdă. I-ai dovedit-o. Aşa că el acum crede că eşti mai mare decît el.

– Adică, tu încerci să-mi spui că aşa o să-mi facă mereu de acum încolo? Doar pentru că l-am alungat din patul tău?

– Cam aşa ceva.

– Oh, la naiba.

– E vina ta. În fond, tu eşti acela care a cîştigat leoaica.

– Şi eu care credeam că am cîştigat o relaţie cinstită.

– *Noi* am cîştigat o relaţie cinstită. Tu ai cîştigat leoaica.

Noah o trase în braţele lui, ignorînd leul care îl

muşca, în joacă, de glezne.

– Da? Şi tu ce ai cîştigat?

Alex îşi împreună degetele la ceafă. Se gîndea la cele două femei care iubiseră un bărbat cu ochi gri-albăstrui...şi îl pierduseră.

– Am cîştigat... mai mult decît o să ştii tu vreodată, murmură ea.

Ochii lui erau strălucitori.

– Spiriduşule, poţi să faci şi zece grădini zoologice dacă vrei. Doar să stai lîngă mine.

Ar fi putut rămîne în cabana aceea un timp nedefinit, dar amîndoi îşi dăduseră seama că nu puteau face planuri ferme pentru viitorul lor, dacă nu asigurau totul pentru siguranţa lui Caliban. Asta însă cerea întoarcerea lor la San Francisco şi punea mai multe probleme decît ar fi vrut vreunul din ei să le numere.

Să încropească o grădină zoologică pe terenul lui Noah, însemna pregătirea unor amenajări cu totul speciale şi apoi permisiunea din partea oraşului, ceea ce nu avea deloc să fie o treabă simplă. Mai exista şi problema ei de a explica cum de ajunsese în posesia lui Cal, nu avea nici un fel de chitanţă de vînzare-cumpărare, apoi mai transportase animalul de-a lungul şi de-a latul ţării, în-

călcînd o mulţime de legi în fiecare stat prin care trecuse.

Nu numai viitorul lui Cal era pus sub semn de întrebare.

Lui Noah nu-i spusese nimic despre asta, dar aduse chiar el subiectul în discuţie, în timp ce pregăteau camioneta de drum. Era după-amiaza tîrziu şi îşi pregăteau călătoria de întoarcere în aşa fel încît să ajungă acasă la revărsatul zorilor.

– Avem nevoie de o chitanţă de vînzare-cumpărare, îi zise el dintr-o dată.

Alex stătea în genunchi în interiorul camionetei, aranjînd cutiile în aşa fel, încît să fie suficient loc şi pentru animale. Privi prin uşile deschise, întîi la Noah şi apoi la Cal şi la Buddy care stăteau întinşi în lumina caldă a soarelui.

– Poate că ne vom putea descurca şi fără ea, zise Alex, ştiind că era imposibil de obţinut aprobarea.

Noah îi înmînă o cutie mai mică şi se încruntă în timp ce o privea cum o aşeza alături de celelalte.

– Tu ştii foarte bine că nu e posibil. Una dintre primele întrebări, pe care le va pune cineva, va fi: de unde l-am luat pe Cal. Şi va trebui să aducem şi un veterinar să se uite la el, pentru că o să avem nevoie de un certificat de sănătate. El îi studie faţa

întunecată un moment îndelungat. Există cumva vreo şansă să facem rost de o chitanţă de aceea? Proprietarul circului...

Ea scutură din cap cu multă hotărîre.

– Circul s-a dizolvat cu vreo doi ani în urmă, şi toate animalele au fost vîndute. Am auzit de la Grapevine că proprietarul a fugit imediat după aceea în Europa. Eu una cred că avea probleme cu impozitele.

– Grapevine?

– Circul Grapevine. Doar pentru că nu mai lucrez într-unul, asta nu înseamnă că mi-am pierdut de tot interesul pentru circ. De cîte ori vine vreunul în oraş, eu mă duc să-l vizitez. Şi oamenii din circ sînt întotdeauna prietenoşi cu unul de-al lor.

– Cît de prietenoşi? o întrebă el încetişor.

Alex se aşează mai bine pe călcîie şi îl privi cu atenţie.

– Ai ceva în minte?

– Poate. Noah se aşează şi el în interiorul camionetei. Zîmbea şmechereşte. De vreme ce tot am încălcat legea – de fapt cîteva legi – nu mă mai formalizez să încalc încă una sau două, dacă asta ar însemna să asigurăm viitorul lui Cal. Tu ce părere ai?

Cu un ton destul de amar ea îi zise:

– Ţinînd cont că am în faţă perspectiva cîtorva

amenzi bune şi chiar un timp de petrecut în închisoare, ce mai contează încă o lege încălcată sau nu?

– O încălcare a legii foarte mică, zise absent Noah, încruntîndu-se la un anume gînd nu tocmai plăcut. Şi nu o vom încălca doar noi singuri. Asta – ca să parafrazez – este punctul mai sensibil. Dacă merge, asta depinde, de-acum, de cît de prietenoşi sînt oamenii circului cu unul de-al lor. Oare un om al circului care nu te cunoaşte va putea totuşi să ne ajute să-l salvăm pe Cal?

Ea înţelese atunci unde anume bătea el.

– Vrei să spui dacă unul dintre ei va fi dispus să falsifice o chitanţă de vînzare-cumpărare?

– Tu ce crezi?

– Dacă, zise Alex încetişor, este vorba de un circ mic, cineva s- ar putea să fie dispus. Depinde. Oamenii din circ sînt foarte ciudaţi – unii au mai multe scrupule decît ceilalţi.

Noah zîmbi auzind remarca ei. Apoi se ridică iar în picioare.

– Ei bine, asta-i singura ieşire din încurcătură, pe care pot să o văd. Fără o chitanţă ne vom scufunda. Cu o chitanţă, cel puţin vom putea sta cît de cît pe un tărîm oarecum legal. Se întinse după ultima cutie. Aşa că spune-mi, cum putem găsi un circ, pînă să ajungem în San Francisco?

Alex luă cutia şi o plasă alături de celelalte, zîmbind.

– Găsim un telefon, îi răspunse ea pe un ton de glumă.

– Şi pe cine sunăm? o întrebă el arţăgos.

– O doamnă pe care o ştiu eu. A fost una dintre cele mai bune artiste de circ, pe cînd asta încă însemna ceva; şi ştie precis pe unde se găseşte fiecare circ în parte.

– Şi este posibil aşa ceva?

– Este, pentru ea. Fiecare circ, începînd cu Ringling Brothers şi pînă la cel mai neînsemnat, o informează cu toate mişcările lor. Are programe şi liste de ultimă oră şi o mulţime de oameni îi scriu ca s-o informeze de cele mai recente bîrfe. Crede-mă, ea o să ştie sigur unde se află cel mai apropiat circ.

Trebuiră să-şi asume riscul şi părăsiră cabana ceva mai devreme decît proiectaseră. Amîndoi se simţeau destul de îngrijoraţi de faptul că erau obligaţi să ţină un leu şi să-l plimbe cu camioneta vreo două zile, ţinînd cont că nu ştiau unde se găsea totuşi cel mai apropiat circ, dar nu prea aveau de ales. Şi nici nu puteau lăsa animalele singure şi de capul lor la cabană.

Se opriră la cel mai apropiat telefon, pentru că doamna pe care voia Alex s-o sune locuia tocmai în Midwest – o zonă cu o oră diferită de a lor. Telefonul se găsea lîngă un mic magazin general, la o întretăiere de drumuri, iar Noah parcă camioneta cît de aproape putu, el rămînînd în maşină ca să supravegheze trecătorii. Şi ascultă cu interes partea de conversaţie ce o putea auzi de la Alex; o putea asculta cu uşurinţă, de vreme ce ea lăsase deschise uşile cabinei telefonice.

– Sassy? Bună, Alex la telefon. Ştiu că ţi-am promis să te sun mai repede, dar lucrurile parcă au înnebunit de tot în ultimul timp. Da. M-am mutat în San Francisco şi, de altfel, şi din cauza asta te sun tocmai acum. Vreau să mă aşez definitiv acolo. Ei bine, adevărul e că am o mică problemă. Ţi-aduci aminte de Caliban? Oh, se simte minunat, numai că trebuie să-l aduc în legalitate. Am nevoie de cineva care să-mi facă o chitanţă de vînzare-cumpărare. Da. Un circ, aşa m-am gîndit şi eu. Pe undeva cît mai aproape de San Francisco.

Noah îi privi cu atenţie faţa, în timp ce ea asculta încordată, văzînd-o apoi cum se înseninează toată.

– E în Stockton? N-a mai semnat Carlos contractul cu Cordova? Aşa am crezut şi eu. Atunci e perfect, Sassy! Îmi este dator. Încă de atunci, din

Kansas City, îţi aminteşti? Probabil că pînă acum s-a vindecat de tot. Alex izbucni deodată în rîs. O să-i aduc aminte! Şi o să te sun iar cît de curînd, Sassy. Da. Mulţumesc din suflet. Pa.

Noah aşteptă pînă cînd ea se instală pe scaunul pasagerului.

– Am înţeles eu bine, doamna asta ştie totul despre Cal?

– Ea este unul dintre puţinii oameni care ştiu.

– Şi cine este Carlos? o întrebă el plin de curiozitate.

Alex zîmbea şi ochii îi erau strălucitori.

– Cineva care îmi datorează o favoare, răspunse ea adîncită încă în gînduri. Îndreaptă-te spre Stockton, circul Cordova este în oraş.

Îndreptînd maşina spre autostradă, Noah îi aruncă o privire scurtă.

– Nu pentru că vreau să te pisălogesc, dar spune-mi şi mie de ce îţi datorează omul ăsta o favoare?

– Pentru că l-am scos dintre fălcile unui tigru bengal, îi răspunse Alex foarte calmă.

După un moment, cînd putu să-şi folosească din nou glasul, Noah îi zise:

– Înţeleg. Din cîte am priceput era tocmai pe cale să fie rănit?

– Mîncat, mestecat este mai aproape de adevăr. Tigrul ăla ura bărbaţii şi Carlos n-a vrut să

mă creadă, atunci cînd i-am spus. A intrat în cuşcă înainte ca eu să-l pot opri. Nu mai era timp să fug, să aduc o puşcă cu tranchilizante, aşa că am intrat şi eu după el.

– Şi ai luat tigrul de pe el cu mîinile goale?

– În clipa aceea altceva mai bun de făcut nu era.

Noah scutură din cap.

– Scumpul meu spiriduş, dacă se mai întîmplă să faci aşa ceva prin preajma mea, să ştii că o să te încui în casă. Asta dacă nu mor mai întîi din cauza unui atac de cord.

– Asta era meseria mea, Noah şi ştiam foarte bine ce aveam de făcut. Evitînd cu grijă o ceartă, ea continuă să vorbească grăbită: Dar punctul care ne interesează pe noi este faptul că Carlos a spus că va face orice ca să se revanşeze faţă de mine. Şi mai are şi un fel de a vorbi cu totul latin; dacă nu o poate convinge pe Cordova să ne dea o chitanţă de vînzare-cumpărare, atunci înseamnă că eu nu-l cunosc deloc.

– Dar tu chiar îl cunoşti, zise Noah.

Alex îl privi surprinsă.

– Dacă nu te-aş cunoaşte atît de bine, aş putea jura...

– Că sînt gelos? El îi zîmbi un pic. Chiar sînt.

– De ce? îl întrebă ea pe un ton neutru. Noah, desigur că nu te mai îndoieşti de ceea ce simt eu

pentru tine! Te iubesc. Carlos n-a fost niciodată mai mult decît un simplu prieten şi uneori nici măcar atît.

După un moment, Noah începu să-i vorbească liniştit şi măsurat:

– Nu e tocmai asta. Nu sînt gelos pe el cum aş fi pe alt bărbat din trecutul tău. E doar faptul – el face parte din lumea care o perioadă a fost şi a ta. Cunoaşte aceiaşi oameni pe care îi cunoşti şi tu, are un stil de viaţă care ţie ţi-e cunoscut. Înţelegi ce vreau să spun, Alex? El cunoaşte o parte a vieţii tale pe care mi-aş fi dorit s-o cunosc şi eu.

În tot acest timp ea îi privise profilul serios şi ascultase, începînd în sfîrşit să înţeleagă privirea tulbure din ochii lui, atunci cînd ea îi povestea tot felul de întîmplări din viaţa ei petrecută la circ.

– Cînd ai fugit de la orfelinat cu circul ăla nu erai decît un copil şi tocmai acolo te-ai transformat în femeie. Eu cred că asta este ceva ce un bărbat mereu îşi doreşte să ştie despre femeia pe care o iubeşte. Şi pentru noi, partea asta din viaţa ta este atît de al naibii de importantă. Acolo nu doar ai crescut şi te-ai maturizat, ci ţi-ai însuşit şi o serie de instincte cu totul noi, un stil de viaţă total diferit de a celorlalţi. Îmi doresc să fi putut vedea asta, Alex.

Alex nu prea ştia ce ar fi trebuit să spună, dar o parte din ea găsi din instinct cuvintele po-

trivite.

– Maturizarea mea nu era deloc ceva important pentru oamenii cu care trăiam pe vremea aceea, Noah. Nu era deloc ceva neobişnuit pentru ei, aşa că nici nu m-au studiat cu atenţie. Pur şi simplu nu le păsa. Se aplecă puţin într-o parte şi îi atinse uşor obrazul cu o mînă. Şi Carlos n-ar fi văzut asta oricum. A stat cu circul nostru doar cîteva luni, înainte de a se muta din nou, şi aşta se întîmpla doar cu puţin înainte de a pleca şi eu însămi. Era doar un antrenor între două slujbe, ce călătorea.

Noah încuviinţă tăcut din cap şi îi zîmbi.

– Eu doar voiam ca tu să înţelegi ce anume simt eu despre partea asta a vieţii tale, îi zise el răguşit.

Cu o voce şoptită îi zise şi ea:

– Şi tu te-ai maturizat în timpul unui război.

– Da.

– Niciodată nu mi-am dorit să văd un război, îi zise ea. Dar mi-aş fi dorit să văd cum băiatul care erai pe vremea aia a devenit un adevărat bărbat. Mi-aş dori să pot vedea acea parte a vieţii tale. Îşi putea aminti de ochii gri-albăstrui care erau tulburaţi şi devastaţi de cele văzute în război şi îşi dori să-l fi putut ajuta pe Noah în acel moment cumplit al vieţii lui, în acelaşi fel în care îl ajutase şi pe celălalt soldat şi cum poate că reuşise, măcar

în mică parte, să-i mai uşureze durerea.

Noah îi apucă mîna şi i-o strînse cu putere. După un lung moment de tăcere, îi zise cu glasul blînd:

– Atunci erau momente cînd visam pe cineva aşa ca tine. Visele alea m-au ţinut întreg la minte.

Alex îi ridică mîna pînă la obrazul ei, tăcută, întrebîndu-se ce se întîmplase oare cu celălalt soldat. Oare murise totuşi în război, în ciuda convingerii pe care o avea femeia aceea, că trăia şi era sănătos? Oare din acea cauză nu se mai întorsese la ea? Împinse gîndurile deoparte, recunoscătoare că acel bărbat de lîngă ea scăpase nevătămat dintr-un alt război şi reuşise s-o găsească.

S-au oprit doar pentru un scurt timp pentru a-şi cumpăra ceva de mîncare la pachet, apoi se opriră şi parcară camioneta la mică distanţă de o arteră mai necirculată ca să poată prinde cîteva ore de somn; pentru că voiau să ajungă în Stockton dimineaţa următoare devreme. Hrăniră şi animalele şi le îngăduiră şi lor să-şi dezmorţească puţin picioarele, apoi se pregătiră de culcare.

Şi Alex visă din nou despre o femeie blondă care se chinuia singură în durerile naşterii şi după

aceea visă o ţigancă care renunţase să mai cînte şi să mai danseze în jurul focului de tabără...

Camioneta era din nou pe drum cînd se trezi şi Alex căscînd şi descoperind uimită că Noah se mai oprise pe undeva pe drum, pentru că cumpărase cafea proaspătă şi gogoşi calde pentru micul dejun.

– Şi te-ai mai şi ras, observă ea după ce-i studie o secundă obrajii netezi, în timp ce muşca din gogoaşă.

– Refuz să întîlnesc chiar şi o parte foarte mică din trecutul tău cu o barbă de un deget, îi zise el foarte calm. Maşinile de ras cu baterii sînt pur şi simplu nemaipomenite. De asemenea l-am lăsat pe Cal să-şi dezmorţească puţin labele înainte de a o porni din nou la drum şi am hrănit amîndouă animăluţele. Cal a mîncat cam o duzină de borcănaşe cu mîncare pentru bebeluşi şi a băut două căni cu lapte.

– Nu prea mănîncă mult, atunci cînd călătorim.

El o privi dintr-o dată cu un ochi critic şi oarecum întrebător.

– Şi cam ce ai visat?

– De ce, am vorbit în somn? îl întrebă ea pe un ton de glumă.

– Nu. Dar păreai foarte tristă.

Alex se întinse pe lîngă el ca să-i fixeze cana cu cafea în suportul special instalat chiar lîngă geam, apoi îi dădu şi o gogoaşă.

– Nu-i aşa că visele sînt tare ciudate? întrebă ea. Cîteodată nici măcar nu ţi le aminteşti. Îşi aşează şi propria ei cană în dispozitivul special instalat în partea ei pe geam, înainte să se apuce să mai mănînce încă o gogoaşă.

Dacă Noah observase că răspunsul ei fusese poate cam mult prea evaziv, nu comentase deloc acest fapt. El pur şi simplu se apucase să-şi mănînce micul dejun.

Intrară în Stockton cînd încă soarele nici nu se înălţase bine în partea de est a cerului, iar cîteva întrebări puse la staţia de benzină, îi trimiseră tocmai în cealaltă margine a oraşului, pe cîmpul acum ocupat temporar de circul Cordova.

Erau o mulţime de corturi şi de rulote împrăştiate peste tot în zonă şi aerul răsuna deja de sunetele scoase de oamenii şi animalele în activitatea de dimineaţă. Muncitorii erau deja ocupaţi cu ridicarea cortului mare pentru spectacole, lopeţile lor făcînd găuri cît mai adînci în pămînt, în timp ce ceilalţi oameni se învîrteau de colo colo cu tot felul de echipamente ciudate, iar animalele sălbatice, întîmpinau noua zi cu tot felul de sunete şi mormăieli, de acolo din cuştile lor.

Noah parcă camioneta sub un copac mare de la marginea cîmpului, dar se părea că nimeni nu le dădea nici cea mai mică atenţie. Şi o privire aruncată în spatele camionetei îi arătă că Cal urma să fie în siguranţă, chiar dacă se apuca să mîrîie, pentru că glasul lui nu s-ar fi auzit între atîtea alte mîrîieli şi răgete ale celorlalţi fraţi ai lui, felinele circului.

– Sper, zise Noah, că putem să-i lăsăm pe prietenii noştri şi singuri, măcar pentru puţin timp. Vreau să văd şi eu circul.

Alex ştia foarte bine că nu circul propriu-zis îl interesa pe Noah, dar nu spuse nimic despre asta.

– Nu văd de ce nu. Nimeni n-o să vină să vadă ce avem în camionetă şi nici noi n-o să lipsim prea mult. Cel puţin aşa sper.

Încuiară portierele maşinii şi o porniră de-a lungul cîmpului. Mişcîndu-se printre toţi acei oameni ocupaţi, primiră poate cîteva priviri mai curioase, dar nimeni nu-i opri şi nici nu-i luă la întrebări.

– Spune-mi, arătăm noi ca nişte oameni ai circului? o întrebă Noah puţin mirat.

– Totul depinde de atitudinea pe care o ai, îi răspunse ea. Dacă te porţi ca şi cum ai aparţine locurilor, în general este posibil să păcăleşti pe toată lumea.

– Bună, Alex!

– Bună, Tino.

Noah privi în urmă, în timp ce continuau să meargă.

– Cine mai era şi ăsta?

– Un zburător la trapez. Nu cunosc decît puţini dintre oamenii ăştia, Noah. Ridică o mînă şi începu s-o fluture pentru a mai răspunde unor alte saluturi. Noah? Întorcîndu-se puţin, îl descoperi privind la felul în care era spălat un elefant şi îl luă de braţ. Pe aici, te rog.

– Parcă spuneai că putem cumpăra un elefant mai ieftin?

– Sînt de-a dreptul fascinanţi, nu-i aşa?

– Îmi pare rău că nu am avut aparatul de fotografiat la mine. Apoi îşi dădu seama că tocmai se îndreptau glonţ într-o anume direcţie. Ştii unde anume trebuie să mergem?

– Desigur. Carlos este dresor. Şi dresează feline mari. Aşa că acolo ne îndreptăm şi noi. Urmez ceea ce aud.

– Mă miram eu.

Continuară să meargă, lovindu-se din cînd în cînd de oamenii agitaţi. Sunetele scoase de felinele neliniştite se auzeau din ce în ce mai tare.

– Alex? Alex!

Un bărbat brunet ieşi în goană din interiorul unui cort, prinzînd-o pe Alex în braţe şi învîrtind-o de cîteva ori.

Noah privea scena tăcut şi îl studia pe noul-

venit. Era doar cu puţin mai înalt decît înălţimea medie şi era construit foarte generos, braţele şi umerii arătînd multă forţă. Un tricou lăsa să se vadă muşchii încordaţi – şi începutul unei cicatrice urîte care pornea de la baza gîtului. În vîrstă de vreo treizeci de ani, era într-adevăr destul de chipeş şi părea încîntat s-o revadă pe Alex.

Imediat ce fu lăsată din nou pe pămînt, pe picioarele ei, Alex se întoarse şi-i prezentă pe cei doi bărbaţi, iar Noah descoperi că speculaţiile lui cu privire la identitatea acelui bărbat fuseseră corecte. Acesta era Carlos. Ochi întunecaţi şi veseli, plini de încredere în sine, îi întîlniră pe ai lui, şi ceva mai tare decît instinctul îi spuse lui Noah că bărbatul acela, dacă ar fi fost doar după el şi nu după Alex, n-ar fi fost niciodată „doar un simplu prieten sau nici măcar atît".

Buzele celuilalt bărbat se întinseră într-un fel mai degrabă ciudat, atunci cînd îşi strînseră mîinile, dar zîmbi mai mult decît prietenos cînd îşi întoarse atenţia asupra lui Alex.

– Tot cu circul, Alex? o întrebă el.

– Am terminat de tot cu circul, Carlos. De cîţiva ani buni. Dar avem de gînd să deschidem o grădină zoologică pentru copii, în San Francisco şi am nevoie de o favoare.

– Doar să mi-o spui care, îi răspunse el prompt.

– Nu te repezi în felul ăsta, îl mai domoli ea.

Pentru că am de gînd să-ţi cer să-ţi înăbuşi scrupulele.

– Scrupule? Dar tu mi-ai salvat viaţa, *cara*[1], aşa că la ce i-ar folosi scrupulele unui om mort? Cere-mi ce anume vrei.

Alex păru puţin surprinsă atunci cînd îl privi, dar apoi dădu din umeri mai mult ca pentru ea şi îi zise:

– Am nevoie de o chitanţă de vînzare-cumpărare pentru un leu adult. Ţi-l mai aminteşti pe Cal?

– Pisoiul ăla fără dinţi? Încă mai trăieşte?

– Chiar foarte bine. Alex rînji o secundă. L-am furat. Acum am nevoie să-l fac legal în aşa fel, încît să poată face parte din grădina noastră zoo. Poţi să mă ajuţi?

– Şi presupun că ai nevoie de drăcia asta cît mai repede? El nu păruse deloc surprins de cererea lor.

– Chiar foarte repede, îi răspunse Noah.

Carlos îi întoarse privirea şi în ochii lui licări ceva ce putea însemna un fel de provocare instinctivă. Apoi acel licăr dispăru şi le zîmbi din nou. Aproape spăşit.

– Îmi pare rău, îi zise el direct lui Noah. Am petrecut mult prea mult timp în cuşti. Cîteodată uit că legea junglei nu ţine adevărul neapărat în afara

1. cara=dragă, scumpă (lb. italiană)

barelor.

– Poate că aşa şi e, îi zise pe un ton plăcut Noah.

Ochii aceia întunecaţi îl măsurară, apoi se întoarseră strălucitori spre faţa nedumerită a lui Alex.

– Da, spuse el cu amărăciune. Poate că aşa şi e. Lasă-mi cîteva minute, Alex, şi o să văd ce pot să fac. Apoi dispăru pe lîngă rulotele din apropiere.

– Ce, întrebă Alex, ce a fost cu chestia aia?

Noah îi zîmbi, simţind pentru prima oară că într-adevăr cîştigase leoaica.

– Ce a fost cu care chestie? o îngînă el.

– Pentru un minut am crezut că o să văd o luptă corp la corp chiar sub nasul meu, îi răspunse ea nedumerită. Eraţi precum doi lei gata să se arunce unul la gîtul celuilalt. Ţi-am spus că Carlos nu a fost decît un simplu prieten.

– Dar pentru o bătaie e nevoie de doi lei, îi reaminti el plin de înţeles.

Ea păru derutată pentru moment, apoi se încruntă la el.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Carlos nici măcar nu mi-a făcut vreodată vreun avans!

Noah o luă de braţ şi o conduse înapoi pe drumul pe care veniseră.

– Hai să mergem şi să vedem cum sînt spălaţi elefanţii, îi zise el vesel, în timp ce îl aşteptăm pe Carlos să se întoarcă.

Alex recunoştea foarte uşor o schimbare de subiect, atunci cînd auzea una. O acceptă pe aceasta, hotărîndu-se să nu se bage – în nici un caz în acel moment – în ceea ce părea să fie o chestiune pur bărbătească.

Dar începuse şi ea să-şi pună unele întrebări.

Cele cîteva minute ale lui Carlos se transformară în mai mult de o oră, dar nici Noah şi nici Alex nu erau supăraţi. Se plimbară prin zonă, Alex prezentîndu-l diferiţilor prieteni mai vechi şi explicîndu-i cum se instala un circ. Îi arătă şi un vînzător ambulant, care se pregătea pentru seara ce urma, aprovizionîndu-se copios cu alune şi cu băuturi răcoritoare, în aşteptarea viitorilor clienţi.

Apoi Noah trebui s-o reţină pe Alex, atunci cînd ea mai descoperi încă un prieten vechi. Într-o cuşcă.

– Dar ăla e Simba!

– Alex, te rog. Ştiu că ţi-am spus că mi-am dorit să văd şi această parte a vieţii tale, dar *nu* vreau să te văd în aceeaşi cuşcă cu un tigru!

– Nu i-ar face absolut nici un rău, îi zise Carlos apărînd dintr-o dată în spatele lor. Ea l-a crescut.

Şi în pofida faptului că Noah o ţinea cu putere de un braţ, Alex se aplecase în faţă pentru a putea băga cealaltă mînă printre gratiile unei cuşti, scărpinînd pe după ureche un tigru cu o înfăţişare de-a dreptul fioroasă. Bestia numai că nu începuse să toarcă de plăcere. Apoi ea se îndreptă

de spate şi îl privi plină de speranţă pe Carlos.

– Am avut noroc?

Cu o mişcare graţioasă, Carlos scoase din buzunar o foaie de hîrtie pe care i-o prezentă.

– Bineînţeles. Cordova îmi este prietenă – în afara faptului că îmi e şi şefă.

– Mi-am închipuit eu că aşa trebuie să fie, îi zise Alex, cu o sprînceană ridicată, înainte să-şi concentreze toată atenţia asupra acelei foi de hîrtie.

Noah îl observă pe Carlos. Văzu străfulgerarea unei emoţii care trecu peste faţa celuilalt bărbat în timp ce privea la capul plecat al lui Alex, dar aceasta dispăru mult prea repede pentru a putea fi definită. Doar o clipire. Noah crezu că ar putea-o identifica doar datorită instinctului.

Regret. Poate pierdere.

Apoi Carlos începu să le vorbească pe un ton prietenos.

– Dacă vă întreabă cineva, circul Cordova v-a vîndut un leu bătrîn. Şi de fapt noi chiar am distrus unul dintre leii noştri foarte bătrîni acum cîteva zile, aşa că se potriveşte destul de bine. Chitanţa este datată pe ziua de azi; preţul de vînzare ieftin dar verosimil. Oricine de aici va susţine povestea voastră. Şi acum, termină el ce avusese de spus, i-am rămas dator şi Elenei.

Alex îşi ridică capul privindu-l radioasă.

– Ei bine, mie nu-mi mai datorezi nimic. Sîntem

la paritate, Carlos. Îţi mulţumesc mult de tot!

Carlos îi atinse uşor un obraz cu vîrfurile degetelor.

– Nu-i chiar aşa, *cara*. Încă n-am uitat de dinţii lui Simba înfipţi în spinarea mea.

Noah îşi întoarse privirile în direcţia tigrului placid.

– El?

– El, confirmă Carlos. Încă nu-i plac bărbaţii, dar nu-i mai întorc deloc spatele. Este o lecţie pe care am învăţat-o într-un fel dureros.

– Eu totuşi consider că te-ai achitat faţă de mine, îi zise Alex cu fermitate, întinzîndu-i mîna.

Carlos dădu mîna cu ea apoi şi cu Noah, şi ochii lui îi întîlniră pe ai celuilalt.

– Prietene, ai lîngă tine o adevărată doamnă, îi zise el pe un ton dur. Să ai mare grijă de ea.

– Întotdeauna, îi răspunse Noah încet.

Alex rămase să privească după Carlos, cu o expresie de mare uimire întipărită pe faţă.

– Ce ciudat, murmură ea. Nu l-am mai văzut deloc în ultimii şase ani. Dar pentru o secundă am crezut... Mă rog, nu are nici un fel de importanţă. Hai să mergem, O.K.?

Noah o urmă tăcut, la un pas distanţă în spatele ei. Nu era totuşi complet de acord cu Alex. Nu era, se gîndi el, absolut deloc ciudat. Şase luni... şase ani... şase secole. O femeie ca Alex putea obseda un bărbat un timp îndelungat. Dar

Noah trebuia să recunoască că era de acord cu comentariul ei neterminat.

Pentru o secundă, chiar şi el avusese impresia că Carlos avea să izbucnească în lacrimi.

– Ai spus că nu era întotdeauna nici măcar un prieten, îi zise Noah după ce lăsaseră circul în urmă. Ce-ai vrut să spui cu asta?

Ea dădu din umeri.

– Exact ceea ce am spus. Cînd ne-am întîlnit pentru prima dată, ne-am comportat precum două pisici legate împreună într-o sacoşă. Ciocnire de personalitate, cred. Totuşi, încet, încet, am început să vorbim unul cu celălalt şi...lucrurile au început să se mai schimbe. Şi totuşi este ciudat...

– Ce anume?

– Nu m-am simţit niciodată în largul meu în prezenţa lui Carlos, mărturisi ea nedumerită. El nu era ca ceilalţi oameni cu caracter infect în prezenţa cărora trebuia să fiu mereu în gardă, dar... Oh, nu ştiu.

– Poate că el voia ceva ce tu nu puteai să-i dai.

Alex îl privi pe Noah cu atenţie un moment, apoi începu să rîdă un pic nesigură.

– Ţi-am mai spus, nici măcar nu mi-a făcut

vreodată vreun avans.

Noah nu spuse nimic, apoi se întinse s-o ia de mînă.

– Şi el este dresor, Alex. Nu era nevoie să încerce să-ţi facă avansuri ca să-şi dea seama că persoana lui nu te interesa, sau aşa cred eu.

– Îţi imaginezi tot felul de prostii, strîmbă ea din nas.

El îi strînse mîna cu putere.

– Chiar aşa? Mă rog, tot ce se poate.

După ce parcurseră în tăcere încă cîteva mile, Alex îi zise dintr-o dată:

– Din cauza asta v-aţi uitat unul la celălalt aşa? Ca şi cum...

– Ca şi cum amîndoi am fi vrut leoaica?

– Dumnezeule! oftă ea.

Noah începu să rîdă încetişor.

Chiar şi cu cîteva opriri de-a lungul drumului, opriri menite să mai toace ceva timp, de-abia se putea spune că se întunecase cît de cît, cînd camioneta parcă în faţa clădirii lor din San Francisco. Nici unul dintre ei nu dorea să tenteze soarta, lăsîndu-l pe Cal să iasă în public, chiar şi cu un singur moment mai devreme decît era necesar; chiar dacă aveau acum o chitanţă de vînzare-

cumpărare, mai existau cîteva piedici ce le stăteau în cale, amenințîndu-i cu amenzi, închisoare, sau cu amîndouă, pentru că aveau în posesia lor un animal sălbatic.

Atît Alex, cît și Noah coborîră din mașină ca să sondeze vecinătatea clădirii și chiar interiorul, înainte să-l lase pe Cal să iasă din locul lui din camionetă. Verificară și răsverificară înainte să-l bage pe Cal, cu mare viteză, în apartamentul lui Alex, într-o relativă siguranță.

Sau așa credeau ei.

Capitolul zece

Fusese o zi foarte lungă, cu numai cîteva ore de somn prinse în fugă cu o noapte înainte, iar ei cu toţii erau obosiţi. De asemenea subestimaseră inteligenţa ofiţerului de la controlul animalelor. Sau poate că se simţiseră mult mai siguri pe ei decît fuseseră înainte şi- şi lăsaseră garda în jos.

Aşa că lăsară uşa de la intrare a apartamentului lui Alex deschisă, în timp ce descărcau cutiile din camionetă, bucuroşi pentru că ştiau că cei doi favoriţi ai lor îşi luau cina în bucătărie.

Desigur, nu era vina lor că Teddy se hotărîse să lucreze şi în timpul nopţii.

Alex înlemi în timp ce tocmai se ridicase, după ce aşezase o cutie imensă tocmai lîngă uşa de la bucătărie, care ferea bătrînul leu de ochii aceia

maro, iscoditori. Ştia că, pe moment, Cal era ascuns, dar chiar şi leii fără dinţi fac ceva zgomot, atunci cînd mănîncă.

– Bună, Teddy, îi zise ea fără pic de vlagă.

Cealaltă femeie se sprijini de canatul uşii şi le zîmbi prietenoasă în timp ce îl saluta pe Noah cu o scurtă înclinare a capului, cînd acesta ieşi în goană din dormitor, unde aranjase valizele lui Alex.

– Bună seara la amîndoi. Aţi avut o vacanţă frumoasă? Oh, uşa era deschisă. Sper că nu vă deranjează?!

– Vai, dar deloc, îi răspunse Noah pe un ton plat.

Alex nu trebuia să-i privească faţa ca să-şi dea seama că amîndoi erau galbeni ca ceara şi cu expresii de groază, imposibil de mascat. Sunetul scăzut, scos de molfăielile mulţumite, se auzea clar din bucătărie şi nu încetară cînd o pisicuţă albă ieşi de acolo şi începu să se urce fericită pe piciorul lui Alex.

Ea desprinse gheruţele minuscule din pantalonii ei, în mod reflex ridicîndu-l pe Buddy pînă pe speteaza canapelei.

– Ce pisoi drăgălaş! spuse veselă Teddy, înaintînd şi mai mult în apartament.

– Nu-i aşa? Pur şi simplu m-am trezit cu el aici într-o bună zi, îi zise Alex.

Teddy se apucă să mîngîie pisoiul, încă zîm-

bindu-i lui Alex. Făcu un semn scurt cu capul în direcţia bucătăriei.

– O poftă de mîncare apreciabilă, după sunet. Nu am ştiut că ai şi un cîine.

După un moment, Alex se aşeză pe braţul canapelei. Îl privi pe Noah, care se postase în spatele ei, apoi îşi întoarse privirile din nou la Teddy.

– Nu am nici un cîine, oftă ea.

– Nu, nici eu n-am crezut asta. Ai de fapt un leu, nu-i aşa, Alex?

Alex încuviinţă încet din cap, ochii ei încă ţintuiţi de ochii aceia maro şi necruţători. În ce parte ar fi fost mai bine să sară? Nu ştia.

– Da. Da, am un leu.

Cal ieşi şi el din bucătărie chiar în acel moment. Îşi ridică ochi galbeni şi galeşi spre Teddy, apoi se aşeză şi începu să-şi frece o ureche de piciorul lui Noah.

– Este un leu foarte bătrîn, continuă Alex să vorbească foarte încet. Un leu foarte blînd şi iubitor. Simţi mîna lui Noah pe umărul ei şi îi fu recunoscătoare pentru suportul tăcut. Un leu care în toată viaţa lui n-a făcut nici un rău vreunei fiinţe cît de mici.

– Şi de unde l-ai luat?

Alex îi răspunse fără nici un fel de ezitare.

– L-am furat de la un circ, acum şase ani. Îşi pierduse toţi dinţii şi cei de acolo voiau să-l distrugă.

– Şi l-ai ţinut ascuns timp de şase ani?

– Da. Alex privi din nou în sus spre Noah, zîmbindu-i pentru că îl iubea atît de mult, inima strîngîndu-i-se cînd el îi întoarse tandru zîmbetul. Apoi o privi din nou pe Teddy. Înainte, cînd cineva se apropia prea tare de noi, pur şi simplu fugeam. De data asta însă nu am mai putut să fug.

Ochii strălucitori ai lui Teddy se plimbară mai întîi asupra lor, apoi se opriră asupra leului.

– Înţeleg. Şi plănuiai să-l ascunzi şi în continuare?

– Nu, scutură Alex din cap. Un prieten de-al meu, din circ, a falsificat pentru noi o chitanţă de vînzare-cumpărare. Sperăm să putem deschide o grădină zoologică pentru copii. Animale bătrîne şi blînde, cu care copiii să se poată juca. Asta dacă putem obţine aprobările.

Teddy privi din nou la leul care se apropie de ea şi aproape că se întinse peste picioarele ei şi chiar zîmbi cînd pisicuţa cea albă sări de pe canapea, în coama deasă a prietenului ei şi începu să-l purice pe lîngă urechi.

– Mda, pare a fi destul de blînd. Şi cîţi ani are?

– Treizeci şi unu.

Cealaltă femeie încremeni preţ de cîteva clipe, în timp ce în ochii ei maro începea tot mai mult să-şi facă loc o licărire de simpatie.

– Atunci este... foarte bătrîn.

– Da.

După un moment lung, ce păru a dura o întreagă eternitate, Teddy dădu din cap mai mult pentru ea.

– Am cîţiva prieteni în oraş, le spuse ea pe un ton de urgenţă. Cred că prin ei aţi putea obţine aprobările acelea. Ochii ei se îndreptară spre Noah. S-ar putea ca din cauza asta să ai probleme cu închirierea apartamentelor, dar eu tot vreau să închiriez unul.

– Îl ai, se repezi Noah să-i spună. Şi pe gratis.

– Oh, nu, rîse Teddy. Asta s-ar putea considera ca o mituire a unui ofiţer – sau ceva de genul ăsta. Nu, o să-mi plătesc chiria ca toată lumea care se va muta aici. Şi merită acest preţ numai să vă văd cum o să porniţi grădina zoologică! Rîse din nou. De mîine îmi şi pun relaţiile în funcţiune. Dar acum vă las să despachetaţi în linişte. Se întoarse şi o porni spre uşă.

– Teddy? Alex ştia că avea obrajii uzi, dar nici că-i păsa.

– Da?

– Îţi mulţumesc.

– N-ai de ce să-mi mulţumeşti, Alex. Zîmbi cu gura pînă la urechi. Sînt o adevărată fraieră, atunci cînd este vorba de lei bătrîni, pisicuţe albe... şi dragoste. La revedere. Apoi ieşi din apartament,

închizînd uşa încetişor în spatele ei.

După o clipă, Alex descoperi că era în braţele lui Noah, rîzînd şi plîngînd în acelaşi timp. Uşurarea şi fericirea o invadaseră în asemenea măsură, încît ea chiar avu impresia că o să explodeze.

– M-ai speriat aproape de moarte cînd ai început să-i spui adevărul, îi zise Noah, trăgînd-o după el ca să se aşeze amîndoi pe canapea. Dar după aia mi-am dat seama că ştiai ce făceai.

– Chiar aşa? Alex îşi şterse obrajii uzi cu dosul mîinii, apoi zîmbi. Eu nu, ci doar am sperat ca Teddy să fie mai degrabă cu noi decît împotriva noastră, mi-am încrucişat degetele şi m-am aruncat în gol.

– Ţi-ai asumat un risc destul de mare.

Alex se sprijini de el oftînd.

– Ştiu, dar pe undeva aveam sentimentul că n-o să mi-l ia pe Cal. Apoi încruntîndu-se adăugă: De ce de fiecare dată cînd o văd cred că ar fi trebuit să fie ceva mai înaltă?

– Este într-adevăr ciudat, pentru că şi eu gîndesc absolut la fel.

Într-un moment neclar, Alex începu să se întrebe dacă şi Teddy a jucat vreun rol în vieţile lor trecute. Un rol în care îi ajuta poate? Apoi se dezmetici. Era destul de încurcată treaba şi aşa!

– Şi acum, de vreme ce viitorul lui Cal este asigurat, îi zise Noah zîmbind, putem începe să

facem planuri ferme şi pentru propriul nostru viitor?

Alex decise că sosise timpul. Nu s-ar fi simţit deloc bine dacă ar fi ţinut visele ei secrete faţă de Noah, nu cînd ele o influenţaseră atît de mult.

– Ăăăă, Noah, mai este ceva despre care trebuie să-ţi vorbesc.

– Dacă este o piedică în calea căsătoriei, nici nu vreau să aud, îi răspunse el foarte hotărît.

– Nu, nu este nimic de felul ăsta. Sau cel puţin – în mod sigur nu m-a făcut să mă răzgîndesc, dar s-ar putea să te facă pe tine să-ţi schimbi gîndul.

– Nimic pe lumea asta nu ar putea să mă facă să mă răzgîndesc.

Alex se ridică în picioare şi începu să se învîrtă prin cameră neliniştită, încercînd să găsească cuvinte pentru a numi imposibilul.

– Încă de cînd ne-am întîlnit, am tot avut... vise.

– Vise?

Pare de-a dreptul uluit, se gîndi ea, începînd să se plimbe şi mai repede prin cameră.

– Da. Vise ciudate. La început nici măcar nu m-am gîndit prea mult la ele. Sau, mă rog, nu voiam să mă gîndesc la ele. Păreau să fie – să fi fost – bucăţi din două poveşti, două vieţi. Şi fiecare din aceste două poveşti progresa în fiecare noapte foarte logic, foarte clar, cu începuturi, mijlocuri şi finaluri. Prima poveste era despre o ţi-

gancă şi fiul unui lord. Iar cealaltă poveste era a unei doamne sudiste şi a unui soldat unionist. Dar cumva ştiam că eu eram şi ţiganca şi doamna aceea sudistă şi că tu erai şi fiul lordului şi soldatul în uniformă albastră.

– Alex...

Ea însă îl întrerupse, grăbindu-se să continue ce avea de spus.

– Cînd am început să cred că ceea ce visam erau de fapt nişte amintiri ale unei vieţi trecute, am început să mă îngrijorez că tu şi cu mine fuseserăm prinşi într-un fel de model ciudat al – uf, la naiba – sorţii, pentru că ne doream o lume mai bună. Pentru că finalurile pe care le-am visat eu nu erau deloc fericite. Te-am pierdut. Ţiganca a fost alungată, iar soldatul unionist s-a întors în război...

– Alex, să ştii că m-am întors la tine.

Alex simţi un fel de şoc, care, în mod cu totul curios, îi dădea fiori reci şi calzi, cuvintele lui înăbuşite şi înţelesul care stătea în spatele lor, oprindu-i răsuflarea în piept şi punînd capăt plimbării ei fără sens.

– Tu...

– M-am întors la tine.

Ea se întoarse încet ca să-l privească mai bine.

Noah se ridicase în picioare şi era la numai cîţiva paşi în spatele ei.

– Soldatul ăla, îi zise el încet, s-a întors la frumoasa doamnă sudistă şi la copilul lor.

Dar nu-i spusese nimic despre copil, realiză Alex tulburată. Cum de putea el să ştie? Doar dacă...

– Şi eu am visat aceleaşi lucruri.

Alex înghiţi cu greu nodul care i se formase în gît.

– Şi ţiganca pe care ai alungat-o?

– Nu. Tatăl meu a alungat-o. I-a plătit cu aur pe fraţii ei ca s-o ducă cît mai departe de domeniile lui. Dar te-am găsit pînă la urmă, Alex.

Certitudinea din vocea lui era mult prea puternică pentru a fi pusă sub semnul îndoielii. Şi Alex nu dorea să se îndoiască de ea. I se părea mult prea corect; erau amîndoi mult prea siguri, ca să se înşele.

Ea se apropie de el mai mult şi îi întinse mîna dreaptă.

– Uită-te la linia vieţii, îi zise ea încet.

El îi luă mîna studiind-o pentru un moment, apoi privi şi în propria lui palmă. Ea trasă linia vieţii, din palma ei şi apoi şi într-a lui, cu degetul arătător al mîinii stîngi.

– Din punctul ăsta – punctul în care ne-am întîlnit – liniile vieţii se potrivesc perfect. Este imposibil, dar se potrivesc.

– Sortiţi să ne petrecem întreaga viaţă împre-

ună, concluzionă el, ridicîndu-şi ochii argintii spre faţa ei.

Alex trase adînc aer în piept.

– Nu sînt sigură dacă să cred sau nu în toate astea.

– Este ceva mult mai simplu probabil, fu şi el de acord. Ceva în genul telepatiei.

Ea privi din nou în jos la palme.

– Sînt doar nişte linii ale pielii, observă ea.

– Doar linii. Atît şi nimic altceva. Linii.

– Reîncarnare... nu există încă nici un mod în care s-o poţi dovedi.

El dădu din cap.

– Nu ai cum să ştii. Doar poate prin soartă. Prin credinţă.

Cîteva clipe se priviră unul pe celălalt.

– Te iubesc, îi spuse el. Te-am iubit dintotdeauna. Te-am iubit, atunci cînd dansai în faţa focului de tabără şi atunci cînd m-ai ascuns de soldaţi. Tu m-ai învăţat ce înseamnă dragostea într-un luminiş de lîngă un rîu repede şi într-un dormitor cu cămin vechi din piatră de rîu. Cînd te-am părăsit ca să mă întorc la război, pentru mine a fost lucrul cel mai greu de înfăptuit, iar cînd te-am găsit, după ce tata te-a izgonit cu atîta cruzime, a fost ca şi cum aş fi găsit raiul pe care îl crezusem pierdut.

Acele cuvinte ţîşniseră din adîncul inimii lui; iar

inima lui Alex îi răspunse imediat.

– Te iubesc. Te-am iubit încă de pe cînd tu erai un soldat unionist, la fel ca şi atunci cînd eu eram doar o ţigancă. Te-am iubit, atunci cînd ai plecat la război şi chiar şi atunci cînd am crezut că ai plătit doar ca să scapi de mine. Te căutam, căutam ceva ce nu puteam numi. Şi de data asta, cînd te-am găsit, eram atît de disperată să nu te pierd din nou.

Noah o trase în braţele lui, strîngînd-o la piept.

– Căsătoreşte-te cu mine, îi şopti el.

– Da. Alex îşi trecu braţele în jurul gîtului lui, în timp ce el o ridica şi o ducea pe sus în dormitor. Da, dragostea mea.

Nu era acelaşi luminiş micuţ de lîngă rîul pe care-l ştia ea, dar ţiganca era atrasă de el pentru că i-l amintea pe celălalt. Se aşezase pe un buştean şi privea la rîu, amintirile jucîndu-i prin faţa ochilor. Luni. Luni întregi, şi erau mult prea departe de locul unde aflase totul despre dragoste... şi trădare. Aurul fusese de mult cheltuit, iar triumful fraţilor ei se ofilise odată cu trecerea timpului.

Dar propria ei durere era ceva ce nici măcar timpul nu o va putea vindeca.

Mai degrabă simţi decît auzi că se apropia

cineva, dar continuă să privească orbeşte la apa care curgea prin faţa ei. Nu. Nu era el. Niciodată nu era el. Dar auzi un sunet înăbuşit lîngă ea şi privi în sus, în pofida hotărîrii luate, apoi încremeni. De data asta era într-adevăr el.

– Te-au minţit, îi zise el răguşit, privind-o cu disperare. Te-au minţit. Scumpo să nu-mi spui că minciunile lor ţi-au ucis dragostea. Nu-mi spune că e prea tîrziu pentru noi!

Cu un strigăt de bucurie ea se aruncă în braţele lui, răceala din inima ei dispărînd pentru totdeauna. Asculta alintările lui murmurate, sunetul inimii lui, care bătea la unison cu inima ei, şi propriul ei glas care murmura cuvinte de dragoste ce izvorau din inima ei plină de bucurie şi uşurare...

De acum nu mai privea pierdută în zare spre şoseaua pustie şi bătută de vînturi, deşi o anumită parte din ea tot o mai îndemna din cînd în cînd să mai arunce cîte o privire rapidă peste umăr. Iar în acea zi era atît de cald, încît îşi aducea aminte de cealaltă zi dogoritoare. Totuşi, acum copilul ei se juca foarte fericit pe o pătură, pe care ea o întinsese sub stejarul acela bătrîn şi stufos, gînguritul lui împletindu-se cu ciripitul păsărilor de pe ramurile de deasupra lui.

Se aşează şi ea în apropiere, cu lucrul de mînă în poală şi gîndurile aiurea. Amintiri. Le păstrase la loc sigur, tocmai în adîncul inimii. Degetele ei se mişcară automat, atunci cînd îşi ridică capul şi mai aruncă o privire scurtă spre şoseaua prăfuită. Apoi degetele îi înţepeniră.

Broderia la care lucra îi căzu la picioare cînd ea se ridică, inima zbătîndu-i-se în piept. Un cal venea de-a lungul drumului. Un singur cal ce-şi ducea în spinare călăreţul singuratic. Se îndreptă încetişor spre poartă, speranţa şi teama îngreunîndu-i mişcările, în timp ce-şi muşca buzele pentru a-şi reţine ţipătul de deznădejde. Probabil că nu era decît un simplu străin venit să-i ceară apă de băut, sau ceva de mîncare, sau să-i arate drumul cel bun, în caz că se rătăcise. Doar un alt străin care trecea pentru un scurt timp prin viaţa ei. Un timp atît de scurt.

Dar... Dumnezeule mare, părea atît de cunoscut! Drept în şa şi cu umerii aceia laţi. Fără uniformă, desigur, dar soarele dogoritor făcea ca părul lui blond să strălucească.

Inima i se opri, apoi reîncepu să bată cu furie.

Era el!

Rămase în aşteptare, nemişcată şi tăcută, exact lîngă poartă. Privi în ochii aceia gri-albăstrui, în timp ce el descălecă şi făcu cîţiva paşi spre ea. Iar cînd el îşi desfăcu braţele, ea se repezi în

îmbrăţişarea lui, cu un simplu oftat.

– Te iubesc, îi zise el răguşit, cu vocea întretăiată de emoţie. N-am nimic să-ţi ofer, dar...

– E mai mult decît suficient, îi şopti ea, privindu-l cu tandreţe. E chiar mai mult decît suficient.

El îi luă faţa în mîini, ochii strălucindu-i de fericire şi o sărută cu o blîndeţe care era aproape dureroasă. Apoi privirea îi fu atrasă de locul în care copilul se juca şi gîngurea şi o privi întrebător, cu o speranţă care se amesteca puţin cu neîncrederea.

Zîmbind, ea îl luă de mînă şi îl conduse spre pătura aşezată sub stejarul bătrîn.

– Vino să faci cunoştinţă cu fiul tău, iubitul meu.

După care, el luă în braţe bebeluşul acela cu ochi gri-albăstrui...

Alex zîmbi şi ascultă inima care bătea regulat sub obrazul ei.

Toate poveştile au şi un final.

Şi anumite finaluri... nu erau altceva decît noi începuturi.

SFÎRŞIT

"O carte ale cărei pagini se întorc singure... unul din cele mai uşor de citit romane de dragoste."

The Anniston Star

"Strălucire şi farmec... O desfătare!"

San Jose Mercury News

"Un divertisment de succes... pasiune devorantă..."

New York Times

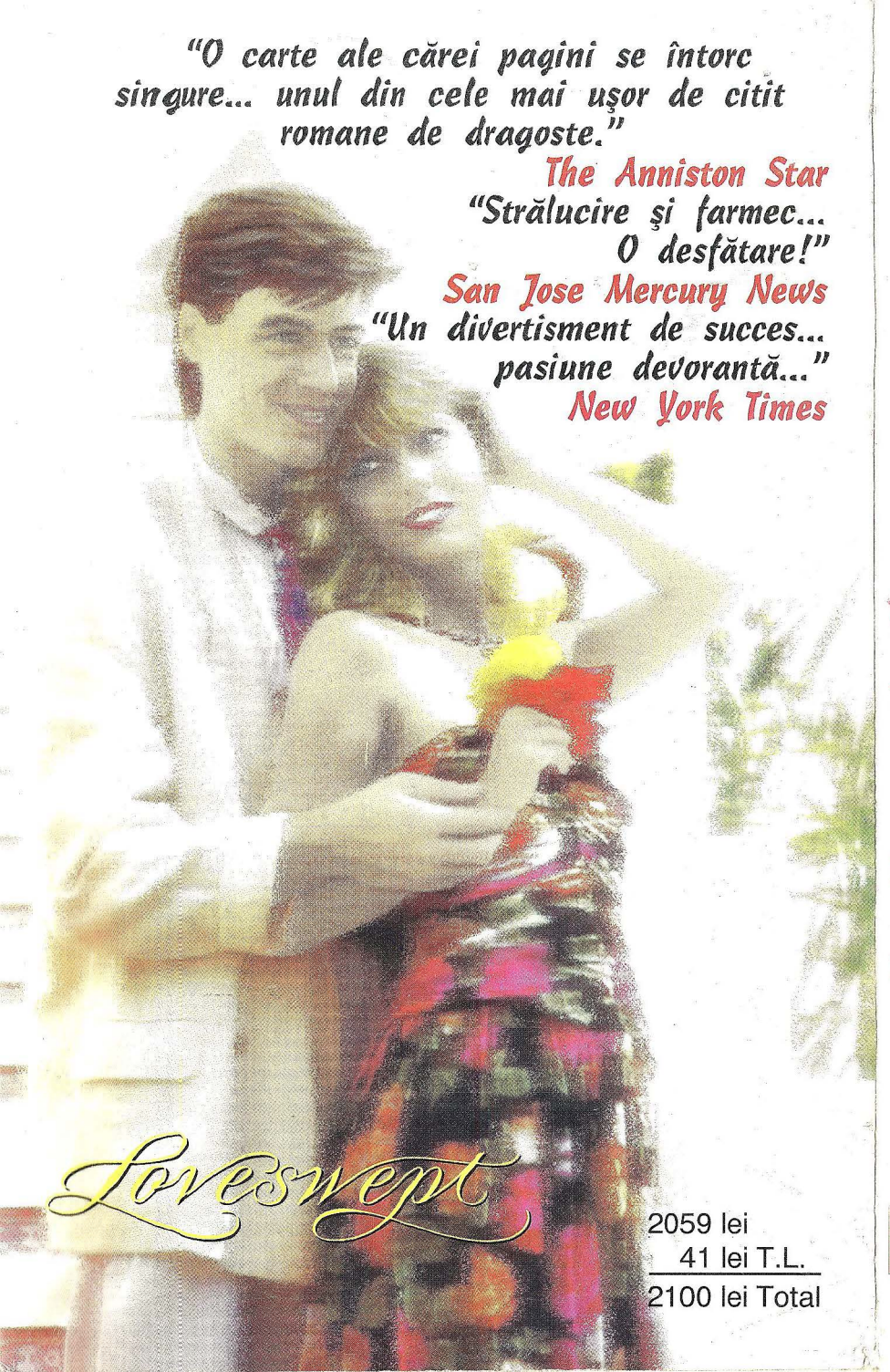

Kay Hooper ★ Întâlnirea

Loveswept

2059 lei
41 lei T.L.
2100 lei Total

EDITURA MIRON

"O carte ale cărei pagini se întorc singure... unul din cele mai uşor de citit romane de dragoste."

The Anniston Star

"Strălucire şi farmec... O desfătare!"

San Jose Mercury News

"Un divertisment de succes... pasiune devorantă..."

New York Times

Loveswept

2059 lei
41 lei T.L.
2100 lei Total

Kay Hooper ★ Întîlnirea

Întîlnirea

Kay Hooper

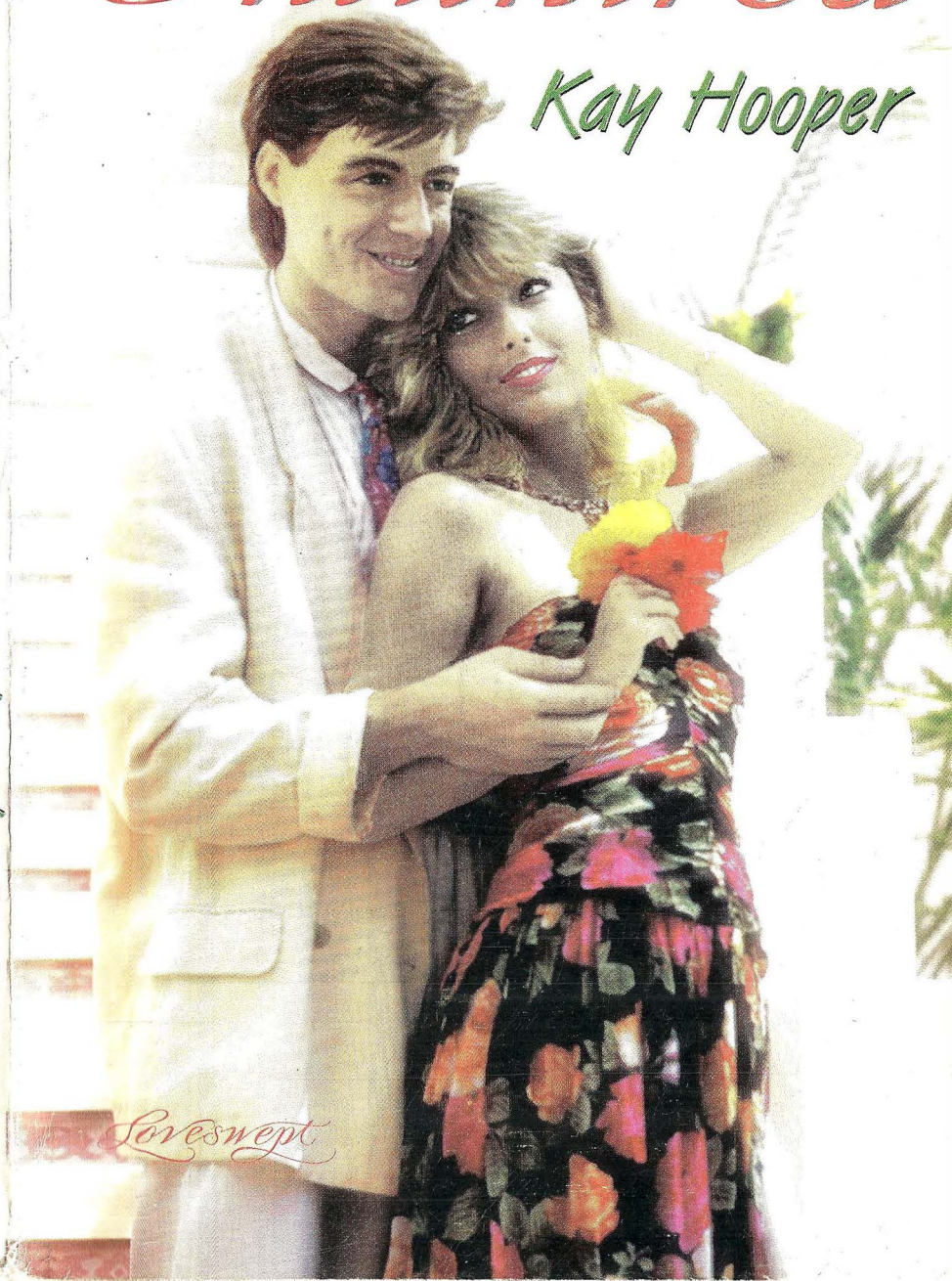

Loveswept